

AVE MARIA

FEBRUARY, 1940

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS**

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

**Management —
Upravništvo
AVE MARIA
P. O. Box 608.
Lemont, Ill.
Telephone: Lemont 494**

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRZENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RAI
ŠTUDIRALI, PA IMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

POŠLJI GOSPOD DELAV- CEV ZA VINOGRAD SVOJ...

V novem letu smo pričeli v naši lemontski družini z novo pobožnostjo: H Gospodu bomo molili naj nam pošlje novih moči in sil za bodoče dni . . .

Kaj pomaga hišica, če ni koga, ki bi v njej stanoval, kaj pomaga slovensko semenišče, če bi v bodočih letih imeli pomankanje v naraščaju.

Gospod bo pomagal, pravimo. In trdno verujemo, da bo. Apeliramo pa tudi na vas, družinski očetje, družinske matere, da nam priskočite na pomoč za rekrutacijo božjih moči, slovenskih svečnikov in redovnikov.

Samostan nam je narod postavil, sedaj nam naj še narod pomaga, da dobimo kaj novega naraščaja. Študentov imamo petnajst, v novih prostorih lahko naselimo najmanj 36, če ne več.

V tej ali oni naselbini poznate tega ali onega dobrega študenta, ki bi si hotel izvoliti boljši del: Gospodovo službo. Nagovorite ga ob času, da vstopi v vrsto slovenskih semeniščnikov. Pišite ... Predstojništvo v Lemont, St. Mary's Seminary, da poznate tega ali onega, ki goji skrito željo, da bi bil duhovnik ali redovnik.

Pogoji za sprejem so: Zdrav mora biti, s povoljnim uspehom mora končati High School, ki ima med svojimi predmeti tudi latinščino, katoliških staršev mora biti, na dobrem glasu in v starosti od 15 do dvajset let.

Stori kaj v ta blagi namen. Vsak tvoj korak v ta namen bo od Boga blagoslovljen.

BERI TUDI NASLEDNJO VAŽNO NOVICO IN RESNICO

V samostan sprejemamo tudi mlade fante in može, ki bi hoteli ostati pri nas kot bratje.

Koliko je tudi takih mož in fantov po naših naselbinah, ki niso imeli nobene višje šole, pa jih vseeno kliče notranji glas k popolnejšemu duhovnemu življenju.

Rade volje sprejememo vsakega, ki bi se odločil za ta korak, da le izpolni vse pogoje, ki so stavljeni za sprejem v redovniški stan.

Pogoji, kateri so . . . ?

Biti mora zdrav, to zato, da že ni prvo leto v breme redovniški družini.

Ne sme imeti kake jetike ali druge skrite bolezni, zdrave pameti mora biti.

Dobrih katoliških staršev, neoženjen ali vdovec.

Ni mu treba imeti nobenega premoženja ali prinesti denarja, samo zavezati se bo moral takoj ob vstopu, da ne bo od samostana zahteval nobenih plačil za slučaj, če bi se po letih, pred izpovedjo svojih obljub ksesal in šel med svet nazaj.

Opravljal bi tukaj v samostanu razna oskrbniška dela, rokodelsko obrt, farmerske opravke. Dela dovolj. Našel bo pa tudi tukaj na farmi dosti prostega časa za oddih in počitek. Če ga kuhinja veseli, bo lahko šel tudi na to ali ono našo župnijo za hišnega oskrbnika in pomagača v župnišču.

Pomagajte, pišite na predstojništvo v Lemont.

KOLENDARČEK

priredivitev na lemontski farmi
v letu 1940.

23. JUNIJA dan Prekmurskih Slovencev. Blagoslovitev križa, ki so ga ti rojaki iz Slovenske Krajine kupili.

7. JULIJA — Farni dan župnije sv. Štefana iz Chicago, Ill.

14. JULIJA — Slovesna blagoslovitev samostana in semenišča.

28. JULIJA — Društveni dan K. S. K. J. pod pokroviteljstvom društva sv. Štefana, Chicago, Ill.

PRVO NEDELJO AVGUSTA — Romarska pobožnost, na katero so vabljene vse fare iz La Salle, Milwaukee, Sheboyganu, Joliet, Waukegan. Blagoslovitev Blejske kapele na otoku.

DRUGO NEDELJO AVGUSTA — Romarska pobožnost pod pokroviteljstvom župnije sv. Štefana, Chicago, Ill. z rimsko procesijo zvečer. To nedeljo bodo blagoslovljeni Baragovi spominki ob Baragovi sledi na jezerskem prostoru.

TRETJO NEDELJO AVGUSTA — Romarska pobožnost pod pokroviteljstvom fare sv. Jurija v So. Chicago, Ill. Rimska procesija zvečer.

ZADNJA NEDELJA V AVGUSTU je rezervirana za društvo sv. Mohorja. V slučaju, da bi društvo te nedelje ne hotelo, lahko katerokoli drugo društvo prevzame ta dan kot svoj društveni dan.

PRVO NEDELJO OKTOBRA medeni piknik.

TRETJI RED

je red od sv. Franciška ustanovljen za vse svet-ske ljudi obojega spola, v katerem se lahko na popolnejši način posvete za duhovno življenje. Po nekaterih naših naselbinah je že ustanovljen, po drugih bi bilo želeti, da se ustanovi.

Komisar za Tretji Red po naših naselbinah je Rev. Marcel Marinshek, Holy Family Church, Willard, Wis.

Pišite k njemu, kadar želite stopiti skupaj za tretjeredni krožek v svoji župniji, ne seveda brez privoljenja svoje župnika in poslal vam bo vse podatke o veljavnem sprejemu v ta red in kako se ustanovi tretjeredna skupščina.

Spadate pa lahko tudi direktno pod skupščino Tretjega Reda z sedežem v Lemontu pri Mariji Pomagal. Obrnite se na Upravo lista za podatke o sprejemu v to skupščino.

ŠOLSKE SESTRE

PROVINCIE KRISTUSA KRALJA

na Asiškem Gričku v Lemontu, Ill.

vabijo slovenske in ameriške mladenke, da vstopijo v njihovo kongregacijo, če bi čutile v duši poklic za redovni stan.

Ta kongregacija sester se posveča naši mladini v šoli, najlepši poklic, kogar Bog poziva vanj.

Za podatke o sprejemu v kongregacijo pišite na Rev. Sister Provincial, Mount Assisi, Lemont, Ill.

Poslala vam bo takoj pojasnilo, kaj storiti in katere pogoje moraš spolniti, če hočeš biti sprejeta v sesterski red.

A V E M A R I A

Februarska štev. 1940—

—Letnik XXXII.

POSTNO PISMO

STE že videli kdaj umirati mladega človeka? Fanta ali dekle v cvetu let? Meni je zmeraj težko, kadar stojim ob smrtni postelji mladih ljudi. Kar v grlu me tišči in vse tolažilne besede se mi zdijo, kakor bi žaganje premleval v ustih. To je strašna borba za življenje. Vsako življenje se smrti z vso silo upira. Tak življenjski boj bi lahko opazovali še marsikje v naravi, če bi imeli oči odprte. Posebno zdajle spomladi je vsak poizkus življenja tvegan. Koliko zgodnega cvetja pomori slana, koliko šibkih mladičev omaga! Nočem vam morda vzbujati kakega bolnega sočutja, marveč vas hočem le opozoriti, kako je življenje stalno v nevarnosti, stalno na tehtnici. Te tveganosti in negotovosti bi se morali zavedati tudi v svojem nadnaravnem življenju, ki ga nosimo v svojih dušah. Tudi to je stalno na tehtnici. Naj že klije skrito in slabotno, naj se je že razcvetelo v prelep cvet, vsak čas lahko umrje. To je pretresljiva resnica, a še bolj pretresljivo je to, da imamo mi sami oblast nad njimi: mi sami ga lahko zamorimo. Ta smrt božjega življenja v duši se imenuje tako pomembno — smrtni greh.

Življenje posvečujoče milosti, ki se je začelo s krstom, raste kot vsaka živa stvarca. Spočetka je bilo nezavisno od nas; ko pa smo se pameti zavedli, smo ga začeli tudi sami pospeševati. Voljno smo vdihavali čisto ozračje katoliške okolice, s prvimi premagovanji in pokorščino smo prirezovali izrastke napak, domača in šolska vzgoja je odstranjevala ovire in nas navezovala na debla dobrih zgledov, naše spovedi so celile rane, ki so ogrožale naše življenje (mali grehi), močna hrana svetega Rešnjega

Telesa nam je dajala moči za rast v krepostih, molitve so rast zalivale, sveta daritev pa jo je izročala Bogu. To se je v zajemni pomoči nas vseh vršilo vsak dan, kakor se nekaj podobnega vrši pri rastlini in vsakem živem bitju. Kakor pa tu vlada neki določen red napredovanja, tako tudi nadnaravno življenje napreduje po nekem določenem redu, čeprav tu ni vse tako nujno določeno zaradi človekove svobodne volje in svobodne božje radodarnosti, ki nam siplje milosti, kolikor in kadar hoče. Ta red napredovanja upošteva katoliška Cerkev, ko zajema naše nadnaravno življenje v krog cerkvenega leta.

Cerkveno leto hoče na različne načine pospeševati naše krščansko življenje. To mnogostransko vzgojo črpa iz različnih virov. Prvi tak vir je že spominsko oživljanje Kristusovega življenja. Leto za letom nam Cerkev razvršča nedelje in praznike, ki nam skušajo z berili in prazničnimi skrivnostmi postaviti pred oči popolno življenje Začetnika našega nadnaravnega življenja. Od njega se moramo učiti tudi mi! Postni čas nam ga kaže predvsem kot velikega borca za nadnaravno življenje: evangeliji nam slikajo zlasti njegovo zmagovito borbo z začetnikom smrti — hudobnim duhom.

Isto misel — prenešeno na človeka — ima tudi prvotni, zgodovinski pomen posta: pripraviti se na krstno prerojenje in opraviti javno pokoro. To je drugi vzgojni vir cerkvenega leta. Zato bi lahko rekli, da je post temeljita obnova krstne obljube. Mi take priprave na krst kot prvi kristjani nismo nikoli okusili, zato se najbrž tudi nismo nikoli prav živo zavedli, da nas je krst notranje čisto predrugačil, kar je prve kristjane tako prevzelo, da tega niso nikoli več

pozabili. To je dalo njihovemu krščanstvu tisto junaško moč, ki jo še danes občudujemo. Vsakoletna priprava za veliko noč — praznik vstajenja k novemu življenju — jim je znova in znova svežila to doživetje in jih tako znova utrjevala v odpornosti proti nadnaravni smrti. Ti isti nesrečni bratje, ki so ji bili zapadli, so si s pokoro v tem času spet priborili življenje nazaj. Za nas, ki smo nadnaravno življenje dobili kmalu za naravnim, se ta obnova preusmeri v novo, vedno popolnejo združitev s Kristusom v zakramentu ljubezni. Zato je tretji namen posta, združiti se pri velikonočni večerji s Kristusom in z vsemi brati.

Vse tri vzgojne vire cerkvenega leta bomo upoštevali tudi v naši župniji. Tu vam seveda podajam samo okvirni načrt našega župnijskega prizadevanja v tem svetem času: kajti dela je tu največ in je tudi najlepše! Treba je napeti vse sile! Božje življenje je na tehtnici. Zdaj mu moramo dati novih moči in zagona.

Jezusova zmagovita borba za nadnaravno življenje nam mora ves čas svetiti kot prelep zgled v naši borbi; zato bomo ves postni čas, tudi ob delavnikih, med mašo prebrali evangelij in berilo. Ob nedeljah popoldne bomo spremljali našega Odrešenika na njegovem križevem potu, da se navadimo od njega za nadnaravno življenje trpeti. Na tiho nedeljo se bomo pogreznili v žalost: — v cerkvi, doma in na polju bomo zagrnili sveta znamenja in tako javno žalovali za mladim življenjem Kristusovim, ki je bilo žrtev za naše življenje. Na cvetno nedeljo bomo prišli z zelenjem v cerkev; butare naj ne bodo samo prvenstvena pravica otroškega veselja, marveč naj nas spomnijo, da moramo vsi javno manifestirati za našega Kralja. Eno ali drugo nedeljo bomo šli v dvorano, kjer bomo ob kaki duhovni igri tudi po svoje napredovali. Fantje in dekleta morajo poskrbeti, da tudi javne prireditve podprejo našo duhovno rast.

Da bomo spoznali vrednost nadnaravnega življenja, bomo skušali posnemati katehumene in spokornike. Udeleževali se bomo vseh obredov, ki so nam iz starih časov še ostali. Najbolj nas mora seveda prevzeti pepelenje na pepelnico. Če le morete, pridite vsi! Vsi smo grešili, vsi sklonimo glave k pokori! Naša druga pot v tem času bo pot v spovednico. Saj nas celo zapoved k temu priganja, zato ne odlašajmo do

zadnjega! Pokora, ki jo danes Cerkev zahteva, je majhna. Zapovedani post vzemimo kot splošno pokoro, ki jo vsi opravljajmo! Razen tega bo pa še vsakdo našel sebi primerno vzgojno šolo samopremagovanja, ki bo utrdilo božje življenje v njegovi duši. Mislim, da bo tudi v naši župniji še nekaj možakov, ki bodo za post odložili tobak, zaklenili zidanico itd. Vsakdo bo sam najbolje vedel, kje je treba podpreti božje drevce, ki raste v njegovi duši.

Vse to delo pri samem sebi ne bo več imelo namena, da bi dušo pripravilo na rojstvo božjega življenja, marveč bo služilo njegovi rasti. Ta rast bi pa bila zelo šibka, če ne bi zajemali iz studenca žive vode — presvete evharistije. Ves postni čas nam mora biti pred očmi naš velikonočni cilj: Kristus mora tudi v nas popolnoma zmagati! Zato pa moramo pogosto hoditi k njemu v goste. Kar po stanovih se bomo razdelili. Prazniki sami nam bodo nekoliko pomagali. Sv. Jožef bo sklical predvsem fante; takrat bo zanje tudi posebna duhovna obnova. Marija bo na praznik veselega oznanjenja zbrala dekleta, da bodo še one Jezusa imele. Drugi se moramo razvrstiti vmes tako, da bomo za veliko družinsko večerjo na veliki četrtek vsi že dobro pripravljani.

Vsak dan in zlasti vsaka nedelja bo prinesla toliko novih pobud, da bomo morali zmeraj sproti paziti, da nam kak dragocen trenutek božjega obiskanja ne uide neizrabljen. Ves čas pa naj nas spremlja glavna misel postnega časa: božje življenje je na tehtnici, boriti se moramo zanje!

NAJVEČJI CIBORIJ NA SVETU

Ali veste, kje imajo in rabijo največji ciborij? Ne v Rimu ne v Parizu, ne v New Yorku, ampak v Srednji Afriki, v deželi, ki se imenuje Belgijski Congo. Pred sto leti ni bilo tam nobenega katoliškega misijonarja — in zdaj je tam cvetoče krščansko življenje med ondrotnimi prebivalci. Tam imajo največji ciborij na svetu. Njegov obseg meri blizu deset čevljev in ima prostora za šestnajst tisoč hostij. Vsako nedeljo deli sveto obhajilo 16 mašnikov od 4 ure zjutraj do popoldne. Verniki pridejo k službi božji do 50 milj daleč, da prejmejo sveto obhajilo. Občudovanja vredna gorečnost novoizpreobrnjenec!

P. B.

SVETI OČE GOVORE

P. Benigen

(Dalje)

MISIJONSKA DELAVNOST

CERKEV je pogosto pokazala v svojem misijonskem delovanju načelo kot vodilno zvezdo vsega svojega misijonskega apostolata. V vsaki dobi so njeni misijonarji kot pionirji s svojim raziskovanjem in žrtvami pripravljali pot, da so mogli širiti civilizacijo in oznanjati evangelij Kristusov. Naš neposredni prednik, svetega spomina, se je ravnal po teh načelih in je velikodušno dajal določbe, ki razodevajo negov globok vpogled v apostolskega duha.

Ni potreba, častiti bratje, izrecno naglašati, da hočemo tudi Mi v tem slediti njegovemu navodilu. Vsi, ki vstopijo v Cerkev, kakršnegakoli naroda ali jezika naj bodo, naj vedo, da imajo iste pravice z otroci Cerkve, kjer vlada postava in mir Kristusov.

Soglasno s temi načeli enakosti, posveča Cerkev svojo skrb, da vzgaja domače mašnike in polagoma poveča število domačih škofov. Da pokažemo javno to svojo namero, Smo sklenili, da povzdignemo k škofovskemu dostojanstvu prihodnji praznik Kristusa Kralja na grobu apostolskih prvakov, dvanajst predstavnikov različnih narodov. Sredi uničujočega nasprotja v človeški družini naj proglašata to slovesno dejanje vsem Našim sinovom širom sveta, da je duh, nauk in delo Cerkve vedno tisti, ki ga je oznanjal apostol narodov: "Oblekli ste novega človeka, ki se obnavlja k spoznanju, po podobi Njega, ki ga je ustvaril; tukaj ni več ne Grka ne Juda, ni obrezanega ne neobrezanega, ni divjaka ne Scita, ni sužnja ne svobodnega, ampak je vse in v vsem Kristus."

VAJA LJUBEZNI

Nikakor se ni bati da bi splošno pobratimstvo kot je uči sveta vera, moglo škodovati ljubezni do tradicij ali slavi domovine ali oviralo

napredek blagostanja. Krščanstvo samo namreč uči, da mora ljubezen slediti od Boga določenemu redu, tiste moramo najprej ljubiti, tistim najprej pomagati, ki so nam po krvi najbližji. V tem nam je zgled sam naš božji Učenik, da je pred drugim ljubil svoj domači kraj, svojo domovino, ker se je zjokal radi prihodnjega razdejanja mesta Jeruzalema. Toda dovoljena in urejena ljubezen do naše domovine nam ne sme zapreti oči in srca vseobsegajoči krščanski ljubezni, kadar je treba pomagati drugim.

Takšen je čudovit nauk o ljubezni in miru in tak je bil vselej kot plemeniti činitelj v zasebnem in verskem udejstvovanju in napredku. In oznanovalci te ljubezni prešinjani po ljubezni božji so ne samo obdelovali zemljo ter skrbeli za bolne, ampak so predvsem učili, vzgajali in navajali ljudi v krščanskem življenju in jih vodili k svetosti. Zidali so jim hiše in cerkve, pa predvsem so učili ljudi nevedne in divjaške kako postanejo tempelj božji in mladike vinske trte, ki je Kristus. Izročili so poznejšim rodovom zaklade nekdanje umetnosti in modrosti in jim zagotovili neprecenljivi dar večne modrosti, sveto vero, ki dela ljudi brate med seboj. Častiti bratje, pozabljivost zapovedi splošne ljubezni — ljubezni, ki edina more utrditi mir, s tem da odpravi in zatire sovraštvo ter ublaži zavist in razpore, ta pozabljivost na ljubezen je kriva velikega zla, da ne vlada mir med narodi.

DRUGA ZMOTA: DRŽAVNI ABSOLUTIZEM

Še druga nič manj pogubonosna zmota za blagostanje narodov in procvit vse človeške družbe je zmota, ki razreši svetno oblast vsake odvisnosti od Boga, ki je neomejen gospodar tako posameznika kot človeštva — ter jo oprosti vsake omejitve od višje postave, izvirajoče iz Boga, njenega začetnika. Ta zmota pa dovoljuje svetni oblasti popolno prostost za delovanje kakor se komu dopade ali zahtevajo tako kakšne slučajne zgodovinske obveznosti in v korist le nekaterim.

Ako se na tak način zanika oblast Boga in veljava njegove postave, sledi iz tega naravno, da si državna oblast prisvaja absolutno pravico, ki edino pripada vsemogočnemu Stvarniku. Postavi se na mesto Boga in povzdigne državo ali kako skupnost za najvišji namen življenja, za

najvišje sodišče in zato prepoveduje vsak priziv, ki bi ga zahtevala naravna načela ali vest kristjana. Priznavamo, da k sreči kriva načela na izvajajo vselej svojih popolnih učinkov, osebno ne, ako so starodavna krščanska izročila, ki so jih narodi sprejeli, ostala globoko ukoreninjena v njih srcih. Vendar se pa ne sme pozabiti, da je popolnoma nezadostno in nesposobno vsako načelo družabnega življenja, ki se naslanja samo na človeško veljavo, na svetne razloge in na odobritev zgolj svetne oblasti.

Kjer se zanika odvisnost človeških pravic od božjih, kjer se sklicuje samo na človeško, negotovo in nestalno veljavo, in kjer se hoče uveljaviti neka samouprava, ki se opira na dobičkarsko npravstvenost, tam tudi človeška postava izgubi vso svojo moč in veljavo. Tedaj pa izgubi, kar je bistveno potrebno za njeno priznanje in tudi, da se more zahtevati žrtev za njeno spolnovanje.

NAVIDEZNI USPEHI

To je res, da tudi oblast na slabi in nestalni podlagi doseže včasih gmotne zunanje uspehe, katerim se čudijo površni opazovalci. Toda pride trenutek ko neizprosni zakon razdere vse, kar je bilo postavljeno očitno ali skrito na trhli in krivi podlagi. To se zgodi vsikdar, kadar svetna oblast prezira ali zavrže oblast najvišjega Postavodajalca. On, ki je dal voditeljem oblast, jim je tudi določil njene meje.

Resnično je, kar je Naš veliki prednik Leon XIII., modro učil v svoji okrožnici "Immortale Dei", da morajo svetni oblastniki po volji Stvarnika urejevati družabno življenje kakor določajo nespremenljiva in splošna načela ter jim pomagati, da dosežejo v časnih rečeh posamezniki zaželjeno popolnost in skrbeti obenem za njih nadnaravni namen.

POSŁANSTVO DRŽAVE

Iz tega sledi vzvišena pravica in poslanstvo države, da nadzira, podpira in vodi delavnost posameznika, kar naj vse skladno meri v skupno korist. Blago se ne sme ceniti niti po volji posameznika niti ne s stališča mere ugodnega stanja, pač pa po razvoju človekovem in njegovem naravnem spolnovanju. Stvarnik je pa dolo-

čil družbo, da skrbi za spolnitev v gmotnem oziru.

Meniti pa, da je država končni namen, da mora biti državi vse pokorno in od nje odvisno, tako mnenje kaj lahko privede pravo in stalno blagostanje narodov v gotovo propast. To se vtegne zgoditi, ako je bila oblast podeljena državi ali po narodu ali si je pa vlada samovoljno prilastila neomejeno oblast brez vsakega podoblastila.

Če torej vlada dejanski zahteva za se in sama vodi zasebna podjetja, namesto, da jih zavoljo kočljivih in zamotanih pravil vodijo zasebniki, ki morejo varno in gotovo izvesti in doseči posebne načrte, se pa isti pokvarijo v javno škodo, ker niso bili v pravih in večjih rokah.

Dalje preti nevarnost, ako se prvotna in bistvena celica družbe, to je družina, ne upošteva in se pozablja, da je človek, da je družina bila poprej nego država in da je Bog podelil obema oblasti in pravice ter obenem določil poslanstvo in nalogo, ki sta v skladu z naravnimi zahtevami obeh.

Vzgoja novega rodu je pa v tem slučaju pomanjkljiva in pri razvoju telesnih in duševnih zmognostih enostranska. Skrbi samo za meščanske lastnosti, ki usposabljaajo človeka pač za prospeh in napredek na svetu, ne vadi jih pa v čednostih, katere dajejo človeški družbi pravo vrednost in ceno po svoji plemeniti in spoštljivi ljudomilosti. Tega se boji menda zato, da se ne bi pri tem kaj ponižal in trpel človeški ponos.

NAPAD NA DRUŽINO

Jasno vidimo pred seboj nevarnosti, ki se bodo, kakor se bojimo, še pomnožile pri sedanjem in prihodnjem rodu, ker se zanemarjajo, ne priznavajo, zmanjšujejo in polagoma celo opuščajo posebne družinske pravice. Zato nastopamo odločno kot branilec teh pravic, dobro se zavedajoč dolžnosti, ki jo imamo v svoji apostolski službi. Nikdo pač ne čuti bolj bridko nevarnosti sedanjega časa, zunanje in notranje, gmotne in duševne ter raznih zmot, ki rujejo med ljudmi kot plemenita mala celica — družina. Prava in junaška srčnost, vredna občudovanja in spoštovanja je družini pogosto potrebna, da more prenašati težkoče življenja,

rastočo revščino in vedno večjo omejitvev, kakoršne še ni bilo. Ne vemo pa zakaj in čemu je tega treba danes.

Kdor ima skrb za dušno pastirstvo in pozna razmere ljudi, on ve za tihe solze mater, za žalost toliko očetov in nešteti njih bridkosti. Z žalostjo tak gleda množico trpljenja, ki se še vedno množi. On ve, kako so razdirajoče in uničujoče sile vedno pripravljene porabiti te razmere za svoje črne načrte.

Nikdo, ki ima dobro voljo in upogled v sedanji čas, ne bo odrekel državi v teh izrednih razmerah, večjih in izrednih pravic, da more pomagati narodu v njegovih potrebah. Pa tudi pri teh stiskah zahteva moralna postava, ustanovljena od Boga, da se natanko preišče resnična potreba in ukrene in določi pomoč po meri skupne koristi.

Kadarkoli zahteva država večje gmotne žrtve od posameznika ali od družine, mora vsikdar upoštevati pravice vesti, katere ji morajo biti svete in nedotakljive. Blago kri, more zahtevati država, nikdar pa ne duše, odrešene po Bogu. Dolžnost, ki jo je Bog izročil staršem, da poskrbe časne in duševne dobrine svojim otrokom in da jih vzgoje v pravem verskem duhu, te dolžnosti jim država ne more vzeti, ne da bi s tem težko prekršila njih pravice.

Naravno je, da se mladina izobrazuje tako, da bo z razumom in ponosom spolnovala poznejše službe plemenitega domoljubja, katere ji narekuje ljubezen do svoje zemeljske domovine. Na drugi strani pa ne sme vzgoja pozabljati ali, kar bi bilo še hujše, nalašč zanemarjati vzgojo srca, da ne bi spominjala mladina nebeško domovino. To bi bila krivica mladini, krivica neločljivim dolžnostim in pravicam krščanske družine in nasilje, kateremu se je treba upreti v korist naroda in države same.

SVETA DOLŽNOST

Ta vzgoja se zdi morda oblastnikom, ki so za njo odgovorni, prava, ker daje mladini moč in živahnost, pa je v resnici ravno nasprotna, kar potrjuje žalostna izkušnja. Hudodelstvo žalenja božjega veličastva Kristusa Kralja vseh kraljev in Gospoda vseh gospodov, zvršeno vsled brezbrizne ali celo krščanstvu sovražne

vzgoje in nasprotne besedam Kristusovim: "Pustite otročiče in ne branite jim k meni priti," to mora roditi najgrenkejše sadove.

Nasprotno pa, kjer država odvzame stiske in skrbi s krvavečih src staršev in jim povrne njihove pravice, množi s tem notranji mir in položi trden temelj za srečno bodočnost v deželi. Duše otrok, ki jih je Bog izročil staršem in v zakramentu svetega krsta posvetil, so sveti zaklad, nad katerim skrbno čuva Bog. Isti Kristus, ki je govoril besede: "Pustite otročiče in ne branite jim k meni priti," je pri vsej svoji usmiljenosti in dobroti zažugal strašne kazni onim, ki pohujšajo otročiče, tako drage njegovemu Srcu. Katero pohujšanje je pa bolj pogubno otrokom od rodu do rodu kot vzgoja, ki jih odtuja od Kristusa, ki je pot, resnica, in življenje in jih očitno ali skrivno zavaja v odpad od Kristusa? Od tistega Kristusa hočejo odtujiti sedanji mladi rod, ki je dobil od svojega nebeškega Očeta vso oblast v nebesih in na zemlji. On ima v svoji vsemogočni roki usodo držav in narodov. On ima oblast, da skrajša ali podaljša življenje, On pomnoži blagostanje in veličino.

Od vseh živečih stvari na zemlji ima edino človeška duša nesmrtno življenje. Vzgoja, ki ne spoštuje svetih dolžnosti krščanskih staršev, zavarovanih po božji postavi in zavira mladini pot h Kristusu, k Zveličarjevim studencem življenja in veselja, taka vzgoja uči odpadništvo od Kristusa in Cerkve in takim vzgojevalcem veljajo besede preroka: "Oni, ki se ločijo od tebe, bodo v prah zapisani" to je pogubljeni.

NEOMEJENA OBLAST

Mnenje, da ima država neomejeno oblast, ni samo škodljiva zmota za medsebojno življenje, prosep in napredek podanikov; ampak je kvarna za mednarodno občevarje narodov, ker oropa postavo narodov njene podlage in moči, žali drugih narodov pravice in ovira mirno medsebojno sožitje.

Človeška družba je naravno razdeljena v skupine, narode ali države, ki so medseboj neodvisne glede organizacije in vodstva njihovega življenja. Navzlic temu je pa človeška družba prisiljena na medsebojne odnose kakor v veliki državi v korist vsem in je po posebnih po-

stavah zavarovana in vladana, kar ohranja njeno enotnost in širi njeno blagostanje.

Vsakdo pa lahko vidi, da je neomejena samouprava države v očitnem nasprotju z mednarodnim odnošajem, ker je popolnoma odvisno od trme in volje oblastnikov in lahko razdere medsebojno zvezo in sodelovanje za skupen blagor.

Tako, častiti bratje, je neobhodno potrebno za skupen in trajen stik in uspešno medsebojno občevarje, da narodi priznavajo in spolnujejo načela mednarodne postave, ki urejajo njih normalen razvoj in delavnost. Ta načela zahtevajo, da se upoštevajo pravice neodvisnosti, življenja in možnosti trajnega napredka na polju civilizacije; nadalje zahtevajo, da se zvesto drže pogodbe, sklenjene in odobrene v soglasju z načeli postav narodov.

VZAJEMNO ZAUPANJE NUJNO POTREBNO

Pri vsakem mirovnem občevarju med narodi in zlasti pravniškim, je brezdvomno duša in prvi pogoj vzajemno zaupanje namreč pričakuje se in to s popolnim prepričanjem, da bo vsaka stranka spoštovala svojo dano besedo, obojni stranki sta prepričani, da je boljša modrost kot vojska z orožjem, in se podati raje k obravnavi kot k sili ali k žuganju z vojsko v slučaju kake zapreke ali spremembe. Vse to more nastati ne iz zlobnosti, ampak vsled novih okoliščin.

Na drugi strani pa zavreči postavo narodov in ravnati ž njo poniževalno in svojevoljno, bi se reklo, da taka država pahne s prestola postavo in jo oropa njenih najplemenitnejših in najdražjih vrednot. Na tak način bi bila postava izročena slepi gonji sebičnežev, ki poznajo in delajo edino za svoj lasten dobiček in se ne zmenijo za koristi drugih.

Res je, da se časi in ž njimi tudi razmere spreminjajo in jih ni bilo mogoče predvideti ko so sklepali pogodbo. Možno je, da pogodba ali kakih njeni pristavki, postanejo pozneje ali se vsaj zde krivični, neporabni ali pretežki za eno izmed strank. Jasno je, da naj se pravočasno vrše sestanki, kjer naj odkrito razpravljajo, ali glede spremembe pogodbe ali naj se sklene mesto nje nova pogodba.

Imeti pa pogodbe za ničeve in jih samovoljno uničiti, kadar niso več komu po volji in v korist, ki se reklo, da se s tem zavrže vsako vzajemno zaupanje med državami. S tem bi bil razdejan naraven red in nastali bi nepremostljivi prepadi med raznimi narodi.

Danes, častiti bratje, gleda vse s strahom v brezno, v katero so pogreznile že omenjene zmote in njih naravne posledice toliko ljudi. Zginili so slepilni obeti o neomejenem napredku. Kdor bi še ne razumel žalostnega današnjega položaja, naj ga vzdramijo prerokove besede: "Gluhi, slišite in slepi spreglejte, da vidite." Kar se je na zunaj kazalo kot red, ni bilo drugega kot sovražen naval nereda; zmeda načel nravnega življenja. Ko so bila ta načela odtrgana od vzvišene božje postave, so okužila vsako polje človeške delavnosti.

KAJ PA PRIHODNOST?

Pustimo preteklost in obrnimo svoje oči v prihodnost, ki bo, ko se po obljubah veljakov končajo sedanji krvavi spopadi, utemeljena na novi red pravice in prosperitete. Ali bo ta bodočnost v resnici drugačna in predvsem boljša? Ali bodo mirovne pogodbe in mednarodni odnosi po tej vojski postavljeni na pravico in jih bo oživljala enakopravnost do vseh v duhu, ki donaša svobodo in mir? Ali bo pa zopet tarnajoče ponavljanje zmot prejšnjih in sedanjih časov?

Upati na popolno spremembo samo iz vojske in njenih posledic je brezkoristno in prazno, kakor uči skušnja. Ura zmage je ura ko zmaganci slovesno obhajajo zmago, pa je tudi ura preizkušnje. V tej uri se bori angel pravice z hudobnimi duhovi sile. Zmagovalec se le pre-rad uda trdosrčnosti; zmernost in modri previd se mu zdi slabost; razdražene strasti ljudstva in razvnete po prestanih žrtvah in trpljenju, zatemne upogled celo razsodnim ljudem, da se ne zmenijo za svareči glas pravičnosti, ki se izgubi v nečloveškem kriku "vae victis", gorje premaganim. Tedaj preti pogibel, ako so pri mirovnih uravnavah in določbah taki pogoji, ki se kažejo na zunaj pravični, v resnici so pa polni krivice in maščevalnosti.

Varščina, častiti bratje, se ne zagotovi ljudstvu z zunanji pomočki, s silo in mečem, to more sicer naložiti pogoje miru; toda ne

ustvari in ohrani miru. Moč, ki prenovi obličje zemlje, mora priti od znotraj, od duha.

Ko se poležejo in umirijo srditi, krvavi spopadi med sedanjimi sovražniki, se mora nov red med narodi postaviti ne na peščeno, minljivo podlago sebičnosti kake skupine ali posameznikov. Ne, ampak postaviti se mora na neomajni temelj, na trdno skalo naravne postave in božjega razodetja. Samo na tem temelju bo mogel človeški postavodajalec doseči ono ravnovesje in pravi čut moralne odgovornosti brez katere tako lahko nastanejo vsakovrstne zmede in zlorabe.

Le tako bodo imele njegove določbe notranjo stalnost, pravo vrednost in versko odobritev ter bodo nedotakljive vsaki sebičnosti in strasti.

VIRI ZLA

Kakor je resnično, da izvirajo zla, ki tarejo danes človeško družbo, deloma iz gospodarstvene nestalnosti ter silnega prizadevanja si bolj enako razdeliti dobrine, ki jih daje Bog človeku, da si ohranja življenje in po njih napreduje; tako tudi ni nič manj resnično, da izvirajo ta zla še iz globokejše korenine, namreč iz verskega in moralnega področja. To je bilo prevrnjeno, ker je napreden, veri nasproten duh odtrgal ljudi od edinosti nauka, vere, običajev in nravnosti, kar je Cerkev neumorno učila in širila. Da se bo moglo sploh kaj doseči, je treba, da se vzgoja človeštva preuredi, postati mora duhovna in verska. Izhajati mora torej vzgoja od Kristusa, neizpremenljivega temelja, pravica jo mora uvesti v dejanje in ljubezen kronati.

Dovršiti to obnovo po novih razmerah in potrebah človeškega rodu, je bistvena naloga svete matere Cerkve. To nalogo ji je izročil njen božji Ustanovnik, ker ji je naročil, da označja njegov evangelij. S tem ji je zapovedal, da uči vse ljudi resnico, pravico, ljubezen ter jih navaja k zvestemu spolnovanju njenih zapovedi, kar je najplemenitnejše in najuspešnejše delo v dosegu miru. Ta naloga, se zdi, da ravno vsled svoje veličine, jemlje srčnost onim, ki pripadajo vojskujoči se Cerkvi. Sodelovati pri širjenju kraljestva božjega na zemlji, kar vedno dela Cerkev, je tudi dolžnost vsakega, ki je bil po milosti božji rešen iz sužnosti satanove

in je po krstu postal otrok božji. Kdor torej pripada Cerkvi, živi po njenih naukih, dela za njeno razširjenje in naklanja njene dobrote onim, ki še ne pripadajo Kristusovi Cerkvi; tak naleti dandanes na vsakovrstne zapreke in nasprotovanja. To ga seveda ne oprosti, da ne bi javno in odločno priznaval svojo vero. Nikakor ne, temveč to ga spodbuja še k trdnjšemu in srčnejšemu boju in naj bi bile še tolike žrtve.

Kdorkoli ima duha Kristusovega, se ne straši nasprotovanja, narobe tak dela z vso močjo in z neomajnim zaupanjem v Boga. Ne umakne se ne zasmehu, ne preganjanju, ampak ostane trden, vedno pripravljen pomagati kjer treba z ljubeznijo, ki se ne boji nobene žrtve, ki je močnejša kot smrt in ga ne ukloni noben odpor.

Častiti bratje, veliko tolažbo in veselje, za kar ponižno zahvaljujemo Boga vsak dan, občutimo gledajoči povsod po katoliškem svetu navdušene vernike, ki pri tolikih svojih naporih dolžnostih velikodušno združujejo svoje osebno posvečenje z apostolsko delavnostjo, ko širijo kraljestvo božje. Iz številnih evharističnih kongresov, ki so jih Naši predniki z očetovsko skrbjo negovali in iz sodelovanja vernikov v katoliški akciji pritekajo bujni studenci milosti in moči, katerih ne moremo zadosti ceniti sedaj, ko se večje nevarnosti, številnejše potrebe in vedno huje postaja spor med krščanstvom in njegovimi sovražniki.

ODZIV LAJIKOV

Kdor pregleduje število duhovnikov in delo, ki se od njih zahteva, mora priznati z žalostjo, da veljajo tudi danes besede našega Odrešenika: "Žetev je velika, delavcev pa malo." Tedaj se vidi potreba sodelovanja vernikov z apostolstvom Cerkve. Tega sodelovanja se udeležujejo mnogi vneto in goreče in je velika pomoč mašnikom pri njih delu in pričakovati je, da se bo še bolj razvilo in donášalo najboljše sadove.

Prošnja Cerkve h Gospodu žetve, naj pošlje delavcev za svojo žetev, je bila uslišana sorazmerno s sedanjo potrebo in na način, ki spolnuje in dovršuje moči tolikrat ovirane in nedovoljene pri duhovniškem apostolatu. Mnogi

vneti moški in ženske, mladež sledeča klicu Najvišjega Pastirja in navodilom svojih škofov, vsi se posvečujejo z vso gorečnostjo delu apostolata, da privedejo nazaj h Kristusu množice, ki so bile ločene od Njega. V tem tako usodopolnem trenutku za Cerkev in človeštvo jim pošiljamo Svoj očetovski blagoslov in prisrčno zahvalo. Ti so v resnici darovali svoje življenje in svoje delo zastavi Kristusa Kralja in lahko govore s psalmistom: "Vzkipelo je moje srce in bo izlilo dobro besedo; takoj povem: moje delo velja kralju," preveličastnemu, kateremu se popolnoma posvetim. "Pridi k nam tvoje kraljestvo," to ni samo goreča želja njih molitve, ampak ta beseda jim je tudi geslo in zvezda vodnica vse njihove delavnosti.

PLEMENITA NALOGA VERNIKOV

Sodelovanje vernikov z duhovščino v vsakem področju za prospeh verskega življenja je tako plemenita naloga njim izročena, da si ne morejo želeti bolj vzvišene in bolj tolažljive. To apostolsko delo, ki se vrši v duhu Cerkve, posveti vernika v nekakega služabnika Kristusovega, kakor lepo razlaga sveti Avguštin: "Kadar, bratje, slišite našega Gospoda govoriti besede: kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik, nikar ne mislite, da veljajo samo dobrim škofom in duhovnikom. Tudi vi na svoj način služite v Kristu z lepim življenjem, z miloščino, z oznanjevanjem njegovega imena in s podučevanjem drugih, kjerkoli imate za to priliko. Tako naj priznava vsak družinski oče kot svojo dolžnost, da goji s tega stališča, očetovsko skrb in ljubezen do svoje družine.

Zavoljo Kristusa in zavoljo svojega večnega življenja naj skrbi za svojo družino, jo opominja, uči, svari in na dobro navaja, tako bo v svoji lastni hiši spolnoval cerkveno, da, na neki način celo škofovsko službo, služeč Kristusu, in bo vedno z Njim.

(Konec prih.)

SV. OČE NEUMORNO DELA ZA ČASTEN IN PRAVIČEN MIR

P. B.

Svet drvi čedalje bolj v sovražnosti. Strasti so ga zaslepile, ne misli na posledice vojsk, ki bodo zajele vse.

Misli pa na nje papež kot skupen oče vseh kristjanov. Zato porabi vsako priliko, da opominja in svari svet želeč preprečiti nadaljno prelivanje krvi in nagniti razburjene duhove k spravi.

Tako je sveti Oče za božične praznike v svojem govoru kardinalom objavil poseben načrt v dosego častnega in pravičnega miru med narodi. Izrazil je upanje, da se bodo vsi državniki, ki so zdrave pameti poprijeli vsake ugodne prilike za mirovna pogajanja. V ta namen je podal navodila, po katerih se bo dosegel trajen, pravičen in časten mir. Ta navodila obsegajo petero točk.

Prvič, zagotovilo vsakemu narodu, "velikemu, majhnemu, močnemu ali slabemu", pravice do življenja in neodvisnosti.

Drugič, osvoboditi svet "sužnjosti oboroževanja".

Tretjič, mednarodne organizacije naj popravijo dosedanje napake in neuspešnosti, da se mirnim potom rešijo svetovni problemi.

Četrto, ugoditi potrebam in pravičnih zahtevam narodov, ljudstev in narodnostnih manjšin.

Petič, poskrbeti, da se državniki in ljudje ravnavajo po krščanskih načelih.

Umevno je, da bo to navodilo naletelo na težkoče, je dostavil sveti Oče, toda je hkrati povdaril nujno potrebo, da se izvrši. Če je kdaj obstojal kak cilj, za čigar dosego je bilo vredno vse storiti, je gotovo ta namreč, da se privedejo narodi iz umazanega brezdnega materijalnega in sebičnega pohlepa nazaj k živemu studencu božjega zakona.

POUČLJIVE ZGODBICE

Uredil Fr. Martin

NEKOČ je bil neki oče s sinovi na spre-
hodu. Pripovedoval jim je ravno za-
nimivo povest, ko zagledajo ob poti sta-
ro, sključeno ženico, ki se je zastonj trudila, da
bi zadela na rame butaro drv. Sinovi obstanejo
in ženo topo gledajo. Kar udari oče vsakega
posebej naravnost po licu; potem pa hitro pri-
stopi k ženici in ji pomaga. Nato vpraša pre-
strašene sinove: Ali veste, čemu ste na svetu?
— Nič odgovora. — Naj vam torej jaz povem:
Ljudje smo na svetu zato, da drug drugemu po-
magamo. Če tega ne storimo, ni mogoče živeti!

* * *

O mali deklici, ki je postala pozneje velika
svetnica, se pripoveduje, da je našla nekoč v
nekem kotu hiše podobo Križanega zlomljeno,
zaprášeno in s pajčevinami zamreženo. Otrok
se je tako razžalostil, da je pričel jokati in se
ni umiril prej, da je bila podoba popravljena in
očiščena.

* * *

Aleksander Veliki je umirajoč zapustil svo-
jim vojskovodjem celo kraljestvo, da si je med
seboj razdele. In glej, ko je izdihnil, je ležalo
njegovo truplo 30 dni nepokopano — kakor
truplo kake živali: dediči so imeli z delitvijo
kraljestva toliko opravka in prepira, da se niso
utegnili zmeniti za mrtvo truplo kraljevo. Tako
je bilo v starih časih. V modernih pa trupla
ne pozabijo pokopati, še prav hitro se ga radi
iznebe iz hiše; toda na dušo pozabijo brž, in čim
večja je dediščina, tem prej! Treba je pač uživa-
vati, kar se je brez truda pridobilo.

* * *

Frančiškanski bogoslovni pisatelj Pierre
Marchant pripoveduje dogodbo, ki napolnjuje
srce z resnično grozo. Neki človek je imel sose-
da, kateri mu je bogvekaj žalega storil, tako da
je ta človek samo premišljeval, kako bi se nad
sosedom kar najstrašneje znosil. Neki dan ga
zaloti na samem. Besen ga zgrabi, ga vrže na
tla, ga tepta z nogami. Potem potegne meč in
zakriči nad pomandranim: Prekolni Boga, dru-
gače te prebodem! — Oni siromak, trepetajoč
pred morilnim orožjem, pomisli: Saj se greha

lahko potem izpovem in očistim — a zdaj si
življenje rešim, če storim . . . In nesrečnež z
bogoskrunskim jezikom res prekolne Boga. A
komaj to stori, mu maščevalec kruto porine meč
v grlo, govoreč s satanskim zadovoljstvom: Ta-
ko! Zdaj sem se dodobrega maščeval, ko sem te
ne samo časno, marveč tudi večno pogubil!

* * *

Francoski učenjak Jouffroy je pri svojem
učenjaštvu izgubil vero. Kako se mu je potem
godilo, popisuje sam nekako s temi-le besedami:
V prostih urah, ko sem v tihi noči ob svojem
oknu ali podnevi v senčnatih izprehajališčih
premišljeval svoje sanje, mi je silno razburje-
nje klicalo nazaj v spomin vero moje mladosti
in me opominjalo strašne praznote v moji du-
ši . . . Vleklo me je po dolgih letih zopet nazaj
v domovino, k moji stari materi. Zopet sem bil
pod streho, kjer so mi potekla mlada leta, med
ljudmi, s katerimi sem skupaj dorastel. Vse
je še bilo kot v mojih otroških dneh, samo jaz
sem se bil izpremenil. Moja mati je še molila
prav tako goreče kot tedaj, ko je molilo z mano
otrokom; v cerkvi, v kateri sem prejel prvo sve-
to obhajilo, se je darovala sveta daritev z isto
pobožnostjo kot nekdanj; na pokopališču so lju-
dje molili z istim zaupanjem za svoje rajne so-
brate in prijatelje. Vse, kar me je v mladosti
obdajalo, kar me je ljubilo, je imelo še isto srce,
isto vero — samo jaz sem jo izgubil, samo jaz
sem šel skozi življenje in sem se postaral, in ta-
ko učen — nisem vedel nič, samo jaz, tako pro-
svetljen — sem bil brez luči, samo jaz, tako
poln svetovne modrosti — sem bil brez miru . . .

* * *

Znano je, v kakšni časti so bile v Rimu Ve-
stalke, t. j. device, ki so v svetišču boginje Veste
čuvale sveti ogenj, da ni nikoli ugasnil. Njihova
čistost je bila pač komaj senca čistosti, kakor
jo pozna krščanstvo; toda kakšne odlike so za-
radi nje uživale! Čeprav nedorasle, so pred
postavo veljale za polnoletne in so imele pred-
prave mater ter smele razpolagati s svojim
premoženjem; po mestu je hodil pred njimi lik-
tor, t. j. poseben služabnik pravice, da jih je ču-
val in jim izkazoval dolžno čast; če jih je srečal
oblastnik — pretor ali konzul —, se jim je
spoštljivo umaknil, prepustivši jim odličnejšo
stran; da, tudi senatorji so jim izkazovali po-
dobne časti, in cesarji sami, celo pri svojih zma-

goslavnih izprevodih; pri pričevanju od Vestalk niso zahtevali prisege, marveč je veljala sama njihova beseda; in če je Vestalka na svojih potih slučajno naletela, da so tirali koga, ki je bil v smrt obsojen, na morišče, je moral biti takoj pomiloščen in izpuščen; še več: od kreposti Vestalk je pričakoval Rimljan srečo države.

* * *

Stari rimski pesnik Martial nam podaja imenitno sliko umazanega skopuha: Neki Kalen (Calenus) se je štel za takozvanega poštenjaka. Delal je dobre kupčije in dobičke, pa je zato od začetka tudi sebi in svojim otrokom in vnukom in služabnikom in sorodnikom in prijateljem — kakor pravimo — prav pošteno privoščil. Bil je gostoljuben in darežljiv tako, da ga je vse ljubilo in se zanj navduševalo. Njegovi prijatelji, ki jih je bilo seveda vedno polno okrog njega, so ga povzdigovali v nebesa in govorili: škoda, da Kalen ni še bolj bogat, nego je. Naj bi se vendar Fortuna (poganska boginja sreče), ki je mnogokrat naklonjena takim, kateri niso vredni, enkrat prav posebno spomnila našega Kalena. — Tako, pravi pesnik, so prijatelji moledovali in prosili boginjo toliko časa, da jih je nekoč uslišala in naredila Kalena v enem letu za štirikratnega bogatega dediča razsežnih zemljišč, hiš in velike množine suhega denarja. Toda kaj se zdaj zgodi! Komaj je postal mož posestnik tako velikanskih vrednot, že se je toliko zaveroval v svoje bogastvo, da ni na nič drugega več mislil nego na trdne zaboje in skrinje z velikanskimi močnimi ključavnicami, ter na nepristopne kote, kamor bi skrnil svoje zlato in srebo . . . Nobenega prijatelja ni več pustil v hišo, kaj še-le tujca! O vsakomur, ki je prišel, je koj posumil, da je prišel ogledovat, kje je spravljen denar. Namesto da bi živel še boljše nego prej, se oblačil še lepše, si dal še bolj postreči — je skrčil število svojih služabnikov in se omejil v svojih življenjskih potrebah, češ, da sta z vsakim odpuščenim poslom dve očesi in dve roki manj v hiši, in da je sijaj in razkošno gospodinjstvo samo vaba za lopove, ki bi ga obiskovali in mu kradli . . . Svojo kratkočasno povest završuje Martial nekako tako: O Kalen, mi ti želimo, da bi postal še tisočkrat bolj bogat! Zakaj potem boš menda vendar — od lakote umrl . . .

Leta 1192. je ležal na smrtni postelji sultan Saladin, vladar Egipta in Sirije. Kolikor bolj se mu je bližala tista ura, ki ne prizanaša ne siromakom ne kraljem, toliko jasneje je uvideval tudi on, kako nično in prazno je vse na svetu. In dasi ni bil kreposten vladar — kakor ga semtertja hvalijo nekateri zgodovinarji — je hotel vendarle nazadnje dati svojim potomcem dober nauk glede na vse časno in zemeljsko. Na drog zastave je ukazal obesiti mrtvaški prt, v katerega je imelo biti zavito njegovo mrtvo truplo. Tako prirejeno zastavo je moral potem praporščak nesti pred armado; pred njim pa je šel klical, ki je z glušečim glasom oznanjal: Glejte, to je vse, kar bo premagavec Vzhoda, mogočni Saladin, vzel s sveta seboj!

* * *

Neka plemenita dama je pripovedovala: Moji sorodniki mi pravijo, da sem nespametna, ker želim, da bi postal moj edini sin duhovnik. Edinega imaš, mi govore, ta mora vendar ohraniti ime tvojega rodu. Jaz pa jim odgovorjam: Ali more doleteti kako družino lepša usoda, nego če ugasne na stopnicah oltarjevih? Prej ali slej bo tako izumrla. Kdo bo čez tristo let še vprašal po grofih teh in teh? Ime rodbine bo izginilo, in kdo ve če ne na manj časten način!

Starost je priča, kako je kdo mladost preživel.

Starost ne pride sama (spremlja jo rada kaka bolezen).

Starost ni rada sama.

Starost ni radost.

Starost prihaja, moč odhaja.

Starost — slabost.

Starost vpraša: Kaj si delal v mladosti?

Težko je staremu iti pameti iskat, ako jo je mlad izgubil.

Trn se izza mlada ostri, da ne zabi na starost bosti.

Tudi mlade jance koljejo.

Tudi mlade kože se strojijo.

Tudi mladi lisici ni zaupati.

Tudi stare kože rade sol ližejo.

Tudi star volk odnese jagnje.

V stare sode staro vino, v nove sode novo vino.

DRUGO PISMO O DOBREM BOGU

F. L.

DOBRO gre k Bogu nazaj, ker je v svojem bistvu sad prijateljstva in ljubezni do Boga, prijateljstvo in ljubezen se pa večno v darovanju lastnega izkazuje. V predaji srca in zmožnosti, žrtvovanja vsega, kar ima.

Dobro gre k Bogu nazaj, k Bogu, ki je največja moč, življenje samo, Popolnost, sreča, zadovoljstvo in blaženstvo. Zato je dobro pot sreče, blaženosti, zadovoljnosti in popolnosti. Na drugi strani hudo od Boga odvrača, je torej hudobija in greh — pot od Boga stran, je upor proti božji volji, odpor proti božji bližini. Zloben, grešen človek takorekoč porine Boga od sebe, odklanja njegovo dobroto, prijateljstvo, ljubezen. Zato nujno sledi, da tak človek tudi življenja ne mara. Bog je Resnica, Bog je Pot, Bog je Življenje, grešnik, človek, ki se udaja hudemu ne mara torej, da bi bil zdrav, močan, živ, blažen in večen. Tak hodi v noč, kjer ni sonca in luči, hodi v duhovno in dušno smrt.

V tem smislu treba torej razumevati stavke: Bog dobro plačuje, hudo pa kaznuje. Plača se dober človek sam z svojo dobroto, kaznuje pa grešnik tudi sam. Bog je luč, kdor ne mara Boga, mora v temo, ker hudo, zlo, greh ugasne to luč.

Večkrat si predstavljamo Boga kot primitivnega strička, ki nam bo dal sladkorček, če bomo pridni, palico, če bomo hudobni. Kakor otroci . . .

Postave dobrega in hudega ni on kar tako nalašč nastavil, ampak je bilo že vse postavljeno v njegovem bistvu. Ker je Bog, ki je popolna dobrota, mora biti za nas tudi postava njegove volje: to delaj, tega ne delaj, če sam sebi nočeš nesrečo, če hočeš sebi srečo . . . Če bi Bog ne hotel, da bi bili človeški otroci dobri, bi prenehal biti Bog, zato je pravi popolni ljudje niso nikdar govorili o plačilu božjem in o kazni božji. Samo od sebe se razume, kdor bo z Bogom združen, se mu ljubezen razrasla v prelepo srečo, ki je nobeno oko ni videlo in nobeno uho ni slišalo, kdor z Bogom noče biti, bo moral tavati v noči, ki nobene luči ne pozna. S tem

plačilom je tako, kot je z nami, kadar se vržemo na materino srce po dolgem dolgem tavanju kje v tujini, sama ljubezen govori . . . Kdo bo rekel: mati je sina poplačala z ljubeznijo, saj se razume, da bo mati ljubila otroka radi sorodstva, ki ga veže nanj. Tako postane Bog naš sorodnik, prijatelj, naš oče, naša mati, ki nam bo sreče ljubezni daroval, ker nam je tako blizu, ker je v nas. Biti dober in biti ljubljeno od Boga, je eno in isto. Na tem dejstvu tudi Bog nič spremeniti ne more. S popolnostjo človeka pride tudi samo od sebe popolno uživanje božje v večnosti — nebesa. Ko se enkrat popolnoma združimo z večno Dobroto, tako, da ne bo med nami nobene sence zemskega in nobenega kaljenja telesnosti, potem bomo obenem večno srečni in blaženi. To se bo zgodilo v večnem življenju onkraj zemskega potovanja.

Ne smemo pa reči, da se to prijateljstvo z Bogom že tudi v življenju ne rentira, da ne pri naša nekakih duhovnih obrestih. Ker po svoji dobroti izpolnujemo poslanstvo človeštva v popolnejši meri, moramo postati tudi na zunaj boljši nosilci plemenitosti in dobrote. Zato tolikokrat z eno samo besedo "dober" toliko izrazimo o človeku, ki je šel od nas, ko hočemo izraziti njegov dober značaj in njegovo plemenitost. Pravimo: dober človek je bil. Vsak izmed bi si moral želeči, da bi lahko ljudje o nas po smrti tako dejali: dober človek je bil. Da bo mogel Bog dejati: dober človek je bil, počij na mojem srcu. Dober človek uživa najvišje spoštovanje pri svojih soljudeh. Kamor gre, kar dela, kar govori, kar želi vse je nadahnjeno z neko nadnaravnostjo. Svet je, ker je svet Bog, ker svojo dušo usoglašuje z božjo voljo in dobroto. V tem je nekako navidezno plačilo dobroti že na zemlji.

Tako je tudi s kaznijo za greh in hudo. Že tukaj na zemlji se vidno kaže. Pa čeprav na zunaj ne, premnogi grešniki so bogati, kaj jim bogastvo pomaga, ko so pa goljufani za svojo srečo in zadovoljstvo. Odklanja ga so-človek, odklanja Bog. Hudoben človek, zloben človek, besede, ki jih rabimo, ko jih poimenujemo, so dovolj zgovorne. Pomenijo: boj se ga. In ravno v tem, da mu noben noče stati ob strani, noben noče biti prijatelj, noben noče biti: ljubljeno, v tem je njegova velika nesreča. Boga ne mara za prijatelja, z Bogom zgubi pot do zadovoljnosti, vsaj prave in vekotrajne.

Tudi v drugem oziru se dobro in hudo že v tem življenju rentira ali z obresti, ali pa z deficitom.

Vsak dober človek je kot nekako gorišče in žarišče dobrega. Bog po njem dela in širi sveto življenje. Kjer je Bog, tam je ustvarjanje, zidanje, tam je razsvetljevanje, tam je tudi lepota, sreča, harmonija, tam je blaženstvo. Z dobrimi ljudmi je Bog, torej po dobrih ljudeh Bog sam svoje lastnosti izžareva, po dobrih ljudeh se ves svet in vse življenje še bolj izpopolnuje. Torej je dober človek ne samo božji "partner", "solastnik kraljestva božjega", temveč celo njegov so-stvarnik. Po dobrih ljudeh hoče Bog hraniti lačne, napojevati žejne, sprejemati v hiše brezdomce, po dobrih ljudeh hoče Bog ustvariti božje kraljestvo na zemlji, v kateri bodo vladali božje bratstvo, božja enakost in božja prostost Bogu posvečenih otrok, dedičev neba.

Ko je dejal Adamu: Gospoduj zemlji, je hotel Bog ravno to in zgolj to, da bi bil človek vladar po božji volji, vladar, ki je posebna milost vsemu vesoljstvu. Zato se ne more zgoditi, da bi dober človek z svojim svetejšim življenjem ne razsvetlil tudi ostalo zemljo naokrog, je ne osrečeval, in ji prinašal blaženost. Saj vidimo to v življenju naših svetnikov, njihova dobrotta je preobrazila cele dežele za stoletja.

Ko človek odpove, je pa narobe. Podal se je v deželo teme, tema je njegov sad, trpljenje, prekletstvo, zmešnjava, peklo. Človek, ki dela zlo in greh, bije po zemlji z prekletstvom in krivdo. Vsako grešno delo, vsaka grešna misel, vsaka grešna beseda, bo odprla kje komu oko, da se bo v solze izteklo, vsak greh, pa naj bo storjen kje v puščavi ali pa zadnji hosti sveta, se uleže kakor teman oblak nad človeštvom, je kakor mrzla sapa, je kakor kal smrti, na katerem svet zboli in je koncu bliže. Samo v zgodovino človeštva moram pogledati, pa bom našel potrjeno, da z grehom in hudim le strašno prekletstvo roma in hodi.

Ali ni človeštvo vedno najbolj trpelo radi ljudi samih. Kaj so potresi, poplave, kuge v primeri z grozotami, ki jih je zloben človek v divjanju svoje brezvestnosti prizadejal človeški družini. Kaj je moralo človeštvo trpeti radi lakomnosti, radi sile, radi sovraštva, radi maščevalnosti, napuha, poželenja oči, poželenja mesa. Da vsako hudo se že na tem svetu mašču-

je, maščevalo se bo pa seveda še bolj v večnosti.

V tem je bistvo nebes in pekla. Nebes in pekla onkraj groba in nebes in pekla že na tem svetu. Grešnik, hudoben človek nosi v sebi peklo, dobri, sveti, boguudani in bogupodobni človek nosi v sebi nebo. Z dobroto, ki jo v sebi nosiš, nosiš v sebi Boga, ki je dobrota sama, torej tudi nebeška sladkost. Greh je negacija božje dobrote, nosiš v stanu greha torej praznoto z seboj, kjer ni Boga ni sreče, ni zadovoljnosti, ni ljubezni, ni prijateljstva, ni luči, je sam ogenj zdvojenosti, podivjane vesti in izgubljenih nad...

Kjerkoli je kaj dobrega storjeno, mišljeno, zaželjeno, tam je že tudi nebo, ker je Bog tam, kjerkoli je kaj grešnega storjeno, zaželjeno, mišljeno, tam je peklo, zato, ker kjer je greh Boga ni, peklo je stanje brez Boga. Boga je greh izbrisal, ugasnil. Zatorej, če imamo oči, moramo vedeti že sedaj: le od dobrega moremo živeti, v zlu in grehu nam grozi uničenje, polom, poguba.

Dobro je Bog, zlo pa ni in ne more biti Bog.

Bog je sveti Bog. Najmogočnejša resnica, ki gre iz vekov v veke, v zgodovini človeštva, os, krog katere se suče zemsko življenje in življenje večno.

Bog je sveti Bog, pesem, ki je razlita nad življenjem vsakega posameznega človeka, v kolikor imamo svoje uho obrnjeno v to pesem, v tolikor smo in bomo srečni.

Bog je sveti Bog, pesem, ki se bo zlasti živo razlegala iz ust kerubov na sodni dan, ko bodo z svojimi meči stali na razpotju življenja in bo pesem imela samo en odmev: Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus, Deus Sabaot, svet je, dober je, pravičen je, pravične so njegove sodbe.

NJIHOVA POTA K MATERI

P. Hugo

PAVEL CLAUDEL

PAVEL Claudel je eden prvih sodobnih francoskih pisateljev. Njegovi predniki so bili verni katoličani, ki so dali cerkvi tudi marsikakega duhovnika. A njegovi starši so bili le bolj po krstni knjigi katoličani. Krstili so svojega Pavla, ki se jim je 6. avg. 1868

rodil, še dali. Tudi obhajilo je še "opravil". S tem je bilo pa vse versko za dolga leta opravljeno.

Šole in nenadzirana samoizobrazba sta napravili iz njega zavednega materialista in bogotajca. In temu prepričanju primerno je bilo tudi njegovo življenje. A čim globlje se je pogrezal v nižine pariškega življenja, tem večji gnus in obup je čutil v svojem srcu. Očetova smrt, katerega počasno umiranje radi želodčne raka, ga je z grozo navdajala, mu je tako življenje še bolj zastudila. Smrt mu ni kar hotela izpred oči.

V tem mučnem duševnem razpoloženju so mu prišle v roke dve knjigi Artur Rimbauda "Razsvitljena" in "Eno sezono v peklju". Ob njihovem branju se je težak oblak njegovega materialističnega življenskega nazora pretrgal in blagodejen žarek iz nadčutnega sveta ga je obsijal. Vendar je bil to le blisk, ki je trenutno siknil v temo njegovega obupanega duha, da se mu je noč že v naslednjem trenutku zdela še temnejša in strahotnejša.

Bilo je na sveti dan 1886, ko je po dolgih letih sklenil, da gre v pariško stolnico Notre Dame k veliki sv. maši. Pa pri tem ni imel namena vsaj za tako velik praznik spolniti svojo katoliško dolžnost. To je bilo zanj premagano stališče. Saj sam pravi, da je na vero popolnoma pozabil in bil v verskih zadevah neveden, kot kak divjak. Samo nove snovi za svoje spise je hotel dobiti pri tako slovesnih liturgičnih opravilih svetega dne. Zato je šel isti dan popoldan celo k večernicam v stolnico.

Tu je pa Bog čakal nanj. Deški pevski zbor, v slikovitih oblekah, je s srebrno-čistimi glasovi ravno začel peti Magnificat, Moja duša povelečuje Gospoda, ko ga je kot strela z neba obiskala tako močna milost božja, da je v srcu izpovedal katoliško vero, brez pridržka in brez dvoma, tako trdno, da mu je nihče in ničesar več ne more omajati. Ko je pozneje hotel ta milostni trenutek razkrojiti, je dejal, da je bil ta, čeprav le en bežen trenutek, sestavljen iz sledečih sklepov: Kako srečni so verni ljudje. — Morda je le res kar verujejo. — Da je res. — Bog biva. — On je tu, nekaj osebnega kot jaz. — On me ljubi. — On me kliče. — Nato pa so začele solze govoriti . . .

Toda s tem boj za najdeno vero še zdaleka

ni bil končan. Trajal je še štiri leta. Dvozveza v se zaljubljenega Jaz in nižje narave, ki sta bila v popolnem nasprotju z zahtevami vere, nista hotela o tistem Verujem z vsemi zahtevami ničesar vedeti. Drugega za drugim je bilo treba v težkem in mučnem boju, saj sta se do zob oborožila, šele razorožiti. Z Rimbaudom je priznal: "Duševni boj je tako brutalen, tako zverinski kot mesarsko klanje med ljudmi. O, strašna noč! O valujoča, puhteča kri na mojem obrazu!" Sam še pristavlja: "Mladina, ki tako rada obrača hrbet veri, ne ve s kakimi mukami si jo je treba zopet priboriti. Misel na pekel, a tudi misel na vse lepo, na vse veselo, kar je bilo, kot sem mislil treba žrtvovati za povratek k resnici, mi je zaustavljala korak."

Vendar je kot zmagovalec izšel iz tega srditega boja. Ne z lastno močjo, ampak s pomočjo milosti, ki ne pusti ničesar nedovršenega, če najde dobro voljo. Veliko je študiral, razmišljal in molil. Ne samo ob nedeljah, tudi ob delavnikih je ure preklečal v stolnici. Posebno krvava žrtev je bila zanj spoved. Par minut čakanja pred njo imenuje najgrenkejšo celega svojega življenja. Na sveti dan 1890 tedaj ravno štiri leta po svojem srčnem Verujem je z Bogom pobotan zopet prejel sv. obhajilo, drugič v svojem življenju.

Kar je bilo prej zanj knjiga s sedmerimi pečati zapečateni: cerkev, njen božji nauk, njeno bogoslužje, se mu je zdaj odprlo. "Velika knjiga," tako piše, "ki se mi je odprla in sem se poglobil v njo, je bila Cerkev. Na vekomaj slavljenja naj bo ta velika in veličastna mati, v katere naročju sem se vsega naučil . . . Nisem se mogel nagledati nekrvave drame sv. maše. Vsaka duhovnikova kretnja se mi je zarisala globoko v duha in srce. Berila mrtvaškega oficija, božična liturgija, dramatika velikega tedna, angelski spev velikonočne pesmi Exultet, proti kateremu so se mi zdeli opojni spevi Pindaja in Sofokla puščobni, vse to me je skoro zadušilo z občutki veselja, hvaležnosti, kesanja in češčenja."

NEKDAJ JE BILO . . .

Ks. Meško

O BOG, kdaj je bilo to, da so šli fantje v gručah skozi noč, šli po belih cestah, šli čez rosno polje in so v svoji mladi sreči peli in vriskali, da je do neba zvenelo?

Tedaj, se mi zdi, ko so bile noči lepe in jasne, kakor bi se razlival čez spavajoči svet najdobrotnejši smehlaj božji, in mirne ter pokojne, kakor bi zibal ves svet sam Bog v svojem očetovskem naročju.

— A kdaj je bilo to, kume?

V davnih časih, brate. Tedaj, ko je hodil po svetu še sveti mir . . .

In kdaj je bilo tisto, moj dobrotni Bog, da je drage volje pomagal brat bratu v sili, sosed sosedu v stiski in pomanjkanju? In ne samo brat bratu, sosed sosedu, celo tujcu, potniku in romarju, ki je prišel bogve odkod in je šel bogve kam. Pa ga je mimoidočega, utrujenega in prašnega, povabil gospodar v svoj dom in mu je rekel s prijazno besedo, skoro da z ljubeznivo silo: "Sedi! Kar imam, ti prinesem." In mu je prinesel hleba, rženega ali napol belega soržičnega, velikega in dehtečega. Zraven hleba je položil sira in vrč vina ali sladkega sadjevca. In ga je vabil in pogumil: "Ureži, prigrizni in pij!"

— Kdaj se je godilo to čudo, o kume? —

V davnih časih, dragec, ko je še živela na svetu ljubezen do človeka, ker je še ni umorila sebičnost in neusmiljeni strah pred prihodnjim dnem: "Kaj bomo jedli, kaj pili?"

— A kdaj je bilo to? —

Ko še niso poteptala konjska kopita celih dežel, ne še razorali topovi brstečih in rodečih vinogradov . . .

In kdaj je bilo tisto, moj pravični Bog, da je fant pogledal svoji izvoljenki v oči in je bil do nebes srečan ter je vse noči sanjal o njenih čudežnih očeh? "Kako so nedolžne in zveste!" Kdaj je bilo tisto, da je poslušal z drhtečim srcem njene mehke besede in je bil blažen kakor ob angelskem spevu, ker je vedel: "Ne lažejo". Kdaj je bilo tisto, da je molče in ves zavzet držal njeno roko in je bil bolj srečen kot prvi človek v paradizu, ker je vedel: "Že rahli deviški trepet njene roke mi govori in priča, da je vsa

in popolnoma moja. Miren sem lahko, lahko ji zaupam."

— Ali je bilo na svetu kdaj tudi tako čudo? —

Bilo, bilo. V davnih časih, ko so srca še poznala pravo ljubezen in zvestobo.

— Čudne besede. Ne razumem jih. Kaj pomenijo, kume? —

Kako naj ti jih pojasnim? Da bi jih docela razumel, bi ti jih moral pokazati na živih zgledih. A kako, ko pa sedanji svet nič več ne ve o njih in jih ni nikjer najti.

Umolknila sta starec in mladenič. Otožna sta povесila glave, razmišljajoča:

Nekdaj je bilo . . . davno . . . davno . . .

NA ŽIVLJENJA CESTI

Ks. Meško

V ŽIVLJENJU slednjega človeka so dogodki, na videz neznatni in brezpomembni, da skoro misliti ni vredno nanje, kaj šele o njih govoriti, razgrinjati jih pred velikim svetom. A navzlic vsi navidezni ničevosti se nam čestokrat zableste iz preteklosti kakor daljna zvezda skozi temno noč. Pa spoznamo, da so v vsi svoji malenkosti in neznatnosti značilni za druge, važnejši dogodki našega življenja. Kakor resnica v sanjah je naše življenje v zabrisanih obrisih in odtenkih že naprej označeno v njih.

Tako se mi večkrat zablesti v tihih, še česče v težkih in trpkih urah iz davne preteklosti tale malenkostni doživljaj.

Sedel sem v prahu na cesti ob domačem dvorišču, čisto majcen fantič še, niti v šolo nisem hodil takrat. Sedel sem v prahu in z obema rokama grabil mokasti prah od desne in leve ter ga kupičil pred sabo v lepo zaokrožene, proti vrhu ostro zožene kupčke. Ko je bila kupčkov cela vrsta, sem kakor razjarjen stvarnik planil po njih, da jih uničim. Udarjal sem z obema rokama in z vsemi močmi po njih, da se je kupček za kupčkom rušil pod mojimi peščicami in se je dvigal iznad ceste oblak prahu, ovijal mene in cesto in se je v komaj dihajočem vetru polagoma nesel tja čez travnik ter se tam

počasi sesedal na travo in cvetje. Dasi me je prah ščemel v oči, mi silil v usta in nos, sem sedel oblastno sredi ceste, mogočno in trdosrčno se veseleč svojega dela in svojega uničevanja. Kar sem nenadoma planil pokonci in skočil na rob ceste, kakor bi me bila vrgla tja sila, mnogo močnejša od mene. Po cesti je namreč prihitele gosposka kočija, brzo in tiho; slišalo se je le peketanje konj, a še to le slabo in samo napol, ker ga je glušil visoki počestni prah. Ropotanja voza ni bilo slišati prav nič.

Stoječ ob strani ceste sem s široko odprtimi očmi strmel v voz, ki je brzo šinil mimo. Le napol sem videl gospoda in gospo, sedeča zadaj v vozu. Kar sem videl najjasneje, videl skoro edino, je bila mala, belooblečena deklica, z dolgimi razpuščenimi zlatimi lasmi in z obrazom kakor češnjev cvet. Sedela je gospe nasproti in tako obrnjena proti meni, ko je voz že švignil mimo; za hip se je celo nekoliko nagnila iz kočije, da sem jo videl še dalje časa. Stopil sem, kakor da me je sunila nevidna sila, za dva tri korake naprej in privzdignil roke, kakor bi jo kanil sprejeti v objem, če po nesreči pade iz voza. A kočija je brzela po cesti dalje, čudežno lepi obraz se je skrila v vozu, med vozom s tujci in med menoj se je razgrnil velik oblak prahu in se vlekel za kočijo kakor ogromen belorjavkast rep. Voz je hitel, hitel in kmalu izginil gor v sosedni vasi.

Doklej sem ga dosegel, sem bežal in hrepenel z očmi za vozom kakor za čudežem, od Gospoda Boga mi v milostni uri poslanim v enakomerno, enozvočno vsakdanjost mojega življenja. Še ko mi je že izginil izpred oči, sem stal nekaj časa kakor v zemljo ukopan na mestu, strmeč za odbeglo prikaznijo v nekakem bolnem pričakovanju, da se še prikaže, se vrne, obstoji pred menoj; in tisto sladko dekletce stopi z voza, mi poda roko, me nagovori in mi pove nekaj neskončno lepega, česar do tedaj nisem slišal še nikoli. Zakaj da kaj drugega kot neskončno lepoto njena beseda niti izgovoriti ne bi mogla, sem jasno čutil.

Pa se ni zgodil pričakovani čudež. Pač pa se je zgodilo nekaj povsem nepričakovanega.

Tih, ves omamljen sem sedel v prašnato travo ob cesti. Kaj sem mislil in pretehtaval, kako bi to vedel, kako mogel to povedati danes! A gotovo je bilo srce vse polno tiste prečudežne

lepote, ki je kakor blagoslov božji hitela mimo mojih strmečih oči.

Kar mi je padel, kakor bi se bil usipal z neba, na dolge koldraste lase mogočan val cestnega prahu. V hipu se mi je usipal čez čelo doli v oči, po licu doli za ovratnik srajce iz hodničnega platna in doli na rokave in roke, ki sem jih naglo dvignil, da bi se branil.

Planil sem pokonci, brisal is prah iz oči, puhal ga z ustnic, otepal ga z rokavov, otresal ga z rok.

“Ha-ha-ha!” se je sirovo in škodoželjno zasmejala ob meni, in ko sem se toliko obranil prahu, da sem spet spregledal, sem videl korak od sebe sosedovega hlapca Janeza, ki se je široko in zlobno režal v me.

“Kaj pa si tako zijal za kočijo? Brž ti je tista bela žabica v vozu naredila, kaj? Pa si mislil, da so takšne, ki se vozijo v takihle kočijah, zate, ha? Bogme, hitro je prišla kazen za takšne grešne misli, ha-ha.”

Glasno in sirovo se krohotajoč je odhajal po cestnem prahu in tiho in neslišno, kakor je bil prišel; debel prah je glušil vsak korak.

Jaz pa sem ostal in stal na cesti osramočen, ves poln prahu, ki me je grizel v oči, da sem komaj odpiral veke, ščemel me po licih, ščegetal za srajco. A se nisem več menil za to. Ves srdit sem z obema peščicama zajel prahu in ga vrgel za odhajajočim zahrbtnožem. Porogljiv, zloben smeh je bil odgovor moji razjarjenosti...

Slično je na življenja cesti. Tudi v življenju gre mimo nas kedaj v blagoslovljenem trenutku prečudežna lepota, presladka sreča, pa je ne moremo prijeti, ne je obdržati ob sebi. In ko se razočarani in žalostni ozremo, vidimo čestokrat za seboj mnog škodoželjno se režeč obraz. Sami ne bi mogli natančno povedati, kaj nas je zadelo bridkeje: ali pisana naša sreča ali brezsrčnost in sirovost ljudi.

KOČA STRICA TOMA

Amerikanska povest.
POSLOVENIL FR. MALAVAŠIČ.

(Dalje)

V "IDIM," nadaljevala je potem, "da še celo nič ne veste, kaj se tukaj godi. Jaz pa vem. Pet let sem že tukaj in vso me je imel ta mož v svoji oblasti. Črtim ga kakor zlodeja."

"Tu ste na samotni plantaži, med puščobnimi močvirji več milj dalje od vsake druge naselbine. Razven njega ni nobenega belega človeka tukaj, torej bi tudi nihče ne mogel pričati, če bi vas dal živega raztrgati, obesiti ali pa do mrtvega pretepsti.

"Tukaj ni nobene postave, katera bi komu izmed nas le količkaj mogla pomagati. In ta hudobnež! O! nič se na zemlji ne more misliti, česar bi on ne mogel storiti. Če bi hotela vse povedati, kar sem tukaj videla in pretrpela, bi se Vam lasje ježili in zobje bi vam groze klepetali. Pri njem ugovor nič ne pomaga. Moji starši so me skrbno vzgojili, — toda on? Kaj je bil in kaj je zdaj? In vendar sem teh pet let pri njem preživela in vsako uro svojega življenja klela po dnevi in po noči! — —" To izgovorivši se je tako zasmejala, da se je po revni bajti razlegalo.

Tom je sklenil svoje roke; tema se mu je delala pred očmi, ona pa je povzela: "In so-li vredni zanikerni sužnji, da zavoljo njih toliko trpite? Pograbil bi Vas vsaki o prvi priložnosti, ko bi Legre le namignil; vsi so tako izprideni in neusmiljeni, kakor jim je le mogoče; zato niso vredni, da se zavoljo njih žrtvujete in jih tako varujete škode."

"Uboge stvari!" zaječal je Tom bolešno, "kaj jih je tako poživilo, kaj jih naredilo tako neusmiljene? In jaz naj bi odjenjal, ter se sčasoma tako popačil, kakor so se oni! Ne, ne, gospodična! Vse sem izgubil — ženo, otroke, domovino in dobrega gospoda, kateri bi mi dal svobodo, če bi bil še le en dan živel. Na tem svetu sem vse izgubil; ostajajo mi še spomini in pa — nebesa in teh nečem izgubiti, nečem z grehi Boga žaliti."

"Bog nam tega ne more v greh šteti, če smo grešiti prisiljeni," zatrnila je Kasija; "samo od tega more odgovor terjati, ki nas v greh napeljuje in nam grešiti veleva."

"Mogoče," je dejal Tom, "toda naš dolg bi ne bil zategadelj nič manjši. Pod tukajšnjimi okolščinami bi pač ne bilo nemogoče, da bi bil tako trdosrčen in brezbožen, kakor je nadzornik Sambo; toda tega me varuj Bog in sveti angel varuh! Ž njegovo pomočjo bom vse pretrpel, skoz groba vrata pripeljal bo me v nebeške dvorane svoje. Zdaj še le prav za prav razumem Stvarnika svojega, kaj z menoj namerava."

Kasija je strmo gledala, globoko vzdihnila in potem izpregovorila: "Da, da, resnico govorite! Da, Vi imate prav! O moj Bog, kako dolgo bo še to trajalo!" zdihovala se je valjala po tleh, tako se ji je omehčilo srce.

Dolgo sta oba molčala; nazadnje se je oglašil Tom, rekoč: "Oh, prosim gospodična, poglejte tam v suknji, v žepu nekje imam sveto pismo, rad bi ga imel." Šla je po knjigo in mu jo izročila. Tom je v nji iskal toliko časa, da je prišel v evangeliju svetega Luke od trpljenja Tistega, kateri nas je s svojimi ranami odrešil.

"Gospodična, prosim lepo, če bi hoteli biti toliko prijazna, da bi to tukaj brali, — to je boljše kakor najboljše olje."

Kasija je vzela knjigo s ponosnim obličjem ter je urno prebrala zaznamovano poglavje. Potem pa je glasno brala Odrešenikovo trpljenje, katero ji je, kakor je bilo videti, globoko segalo v srce. Ko je prišla do besed: "Oče odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo," samega ginenja ni mogla berila nadaljevati. Položila je mično knjigo na stran, pokrila z ruto obraz ter se milo razjokala.

Tom je ž njo jokal in jo čez nekaj časa ogovoril: "Vidim, gospodična, da ste v vseh rečeh boljše olikani, kakor jaz revež; eno pa je vendar, česar bi se mogli tudi učiti od ubogega Toma. Pravite, da je Gospod zoper nas, ker nas pusti trpinčiti in z nogami teptati; kako so pa ravnali ž njegovim sinom, gospodom vsega

veličanstva? Ni li bil vedno ubog, ko je živel na zemlji, ali je bil kdo izmed nas kedaj tako ponižan, tako zasramovan in trpinčen, kakor on? Gospod nas ni pozabil, to je gotovo! Trpimo torej in ž njim bomo kraljevali; če ga pa zatajimo, tudi on nas ne bo hotel poznati, tako govori sveto pismo. Niso li vsi trpeli, Kristus in učenci njegovi? Bodli so nje, kamenjali in žgali; oblačili so se z ovčjimi in kozjimi kožami ter trpeli veliko pomanjkanje, žalost in revščino. Če trpimo, še ne smemo misliti, da se je Gospod od nas odvrnil; ravno nasprotno je, če se njega držimo in se grehu ne vdamo."

"Pa zakaj nas pušča v okolščinah, v katerih se ne moremo grehu braniti?"

"Navzlic temu vendar greh iahko opuščamo," zavrnil jo je Tom.

"Kaj pa hočete storiti, če Vam jutri zopet začne žugati in Vas pretepati? Poznam vse njegove muhe in zvijače in groza me je, če pomislim, kaj bo z Vami počenjal, samo da bi Vas spravil na svojo stran. In nazadnje bote vendar morali ubogati, ter mu biti pokoren."

"Gospod Kristus," vzdihnil je Tom, "Ti se usmili moje uboge duše in varuj me slabosti!"

"Oj, blagi mož," izpregovorila je Kasija, "enako zdihovanje in prošnje slišala sem že večkrat, toda vse ni nič pomagalo. Odjenjati bote morali tudi Vi, ali pa bodo Vas na kosce razsekali."

"Če je taka, rajši umrjem!" odgovoril je Tom. "Naj me mučijo, dokler hočejo; s tem le pospešijo mojo smrt, potem mi pa nič več ne morejo. Pripravljen sem na vse! Prepričan sem, da mi bo Gospod pomagal, da bom vse lahko prebil."

Kasija je molče in zamišljena pred se zrla.

"Mogoče, da je to prava pot," se je oglašila naposled; "toda za tiste, kateri so prejenjali, ni nobenega upanja več — nobenega! V nesnagi in zaničevanju živimo toliko časa, da nazadnje sami sebe zaničujemo! Brez nade smo, brez vse nade! Glejte Emelino. V srce se mi smili revica. Zdaj vidite," rekla je in se naglo k Tomu obrnila, "zdaj vidite, kaj sem. Pa vedite, da sem v bogastvu izrejena. Prav dobro še se spominjam, kako sem se kot otrok igrala v leskečih poslopjih; krasno sem bila opravljena in vsi imenitni gostje in znanci naše hiše so me hvalili in ljubili. Zabavala sem se na vrtu

z brati svojimi in sestrami v senci žlahtnih dreves, toda to prijetno življenje je kmalu nehalo. Dali so me v samostan v šole; tam sem se učila godbe, francoskega jezika, šivanja in več drugih potrebnih reči in ko sem dopolnila petnajsto leto, prišla sem domu — k očetovemu pogrebu. Umrli so nagle smrti in kedar so cenili njegovo imetje, se je našlo, da je bilo več dolgov, kakor kar so gleštali. In ko so očetovi upniki popisovali imetje, postavili so tudi mene v cenilni zapisnik. Moja mati so bili namreč sužnja in oče so vedno nameravali, da bi nas oprostili, pa prehitela jih je smrt. Tako je prišlo, da so cenilni tudi mene vpisali kot premično blago. Vedela sem, kaj da sem, a to me nikoli ni skrbelo.

— Kdor je trdnega zdravja, ne pomisli, da lahko naglo umrje. Tako so bili tudi moj oče zdravi in čez štiri ure potem mrlič. Kolera jih je vzela takoj v začetku, ko se je pojavila v Novem Orlinu. Dan po njihovem pokopu se je moja mati z deco svojo preselila na posestvo svojega očeta. Videlo se mi je, da je z mano ravnala kakor s tujko; drugega pa pri tem nisem nič mislila. V Novem Orlinu si je najela mladega odvetnika za svojega pooblaščenca, kateri je vsak dan prihajal v našo hišo ter se z menoj prav prijazno pogovarjal. Enega dne je pripeljal drugega mladega moža s seboj, ki mi je med vsemi najbolj ugajal, kar sem jih kedaj videla. Šel je z menoj na vrt; bila sem zelo žalostna, ker sem se čutila tako osamelo in zapuščeno. Prav lepo me je tolažil. Trdil mi je, da me je videl, predno sem odšla v samostan in da sem se mu takoj v začetku jako prikupila. Zavoljo tega hoče v prihodnje biti moj prijatelj in varuh. Da je pa za mene položil dve tisoč dolarjev in da sem zdaj njegova lastnina, tega mi mož ni omenil. To bi pa tudi mojih misli o njem ne bilo motilo, ker sem ga preveč spoštovala. Da res, spoštovala sem ga! Tako je bil ljubezniv, tako blagosrčen! Odvedel me je v lepo stanovanje, kjer je bilo vsega dovolj, kar si srce poželeti more. Pa to mi je bilo brez vrednosti, ker mi je bil on čez vse. Čislala sem ga bolj, kakor svoje življenje.

Samo eno sem želela, samo to sem ga prosila, da bi me osvobodil. Mislila sem, da me res tako čišla, kakor mi je vedno zatrjeval; mislila sem, da se ne bo branil me vzeti za ženo svojo in me tako osvobodil. Toda naznanil mi

je, da je to nemogoče. Služila sem mu sedem let. Nalezel je rumeno mrzlico, in dvajset dni in noči sem čula pri njegovi postelji, — jaz čisto sama. Dajala sem mu zdravila in mu urejevala vse domače reči. To pa je tudi uvidel in me zaradi tega imenoval svojega varuha ter rekel, da sem mu le jaz otela življenje.

Imela sem dva preljuba otročička. Starejši je bil deček in se je imenoval, kakor oče njegov, Henrik, kateremu je bil ves podoben.

Imel je enako lepe oči, enako visoko čelo in lepo kodrasto glavico; ves je bil očetove narave. Drugo dete, mala Eliza, je bila meni podobna, kakor je trdil oče. In reči mi je smeti, da sem se s svojima otrokoma kaj ponašala. Posebno mu je ugajalo, da se je z nami vozil v odprti kočiji ter poslušal, kako so nas mimohodetci hvalili. To so bili res lepi dnevi! Čutila sem se tako srečno, kakor le kdo srečen biti more."

"Pa čakali so me hudi dnevi. Henrika je obiskal njegov stric Butler, kateri mu je bil velik prijatelj in katerega je sploh veliko čislal. Meni ta mož ni ugajal, in nekaj mi je v srci govorilo, da bo nama prinesel nesrečo. Zapeljal je Henrika k vsakeršni veselici in pripetilo se je večkrat, da ju pred dvema ali tremi nočmi niti domu ni bilo. Temu nisem upala ugovarjati, ker sem le predobro vedela, da bi me ne ubogal. Stric ga je tudi kmalu seznanil z igralci in od tistih dob ga ni bilo moč več brzdati. Nazadnje mu je stric izbral še novo prijateljico in opazila sem, kako me je od dne do dne bolj mrzil.

Skoraj me je žalost umorila, toda reči mu nisem mogla ni besedice. Oni zanikernež mu je potem nasvetoval, ad bi mene in otroka prodal njemu, da mu odpusti svoto, katero je pri njem zaigral in res — Henrik nas je prodal!

Malo dni potem mi je naznanil, da mora po opravkih iti na kmete in da ga več tednov ne bo nazaj. Tokrat je bil tako prijazen, kakor že dolgo časa ne. Pa ni me premotil ne s tem, ne z obetom, da se bo kmalu vrnil.

Vedela sem, da je moj čas prišel. Otrpnila sem, kakor kamen in ni mi bilo moči ne govoriti ne jokati. Poslovil se je od mene in otrok dvakrat, trikrat in šel je. Videla sem, kako je zasedel konja ter sem gledala za njim, dokler mi ni izginil izpred oči. Zdaj mi je pa minila zavodnost in omedlela sem."

"Kmalu je prišel hudobnež po me in po lju-

ba otročička moja. Naznanil mi je z mlačnimi besedami, da je kupil mene in otroka moja ter mi tudi pokazal kupno pismo. V dno pekla sem ga klela in mu zagotovila, da rajše umrjen takoj, kakor da bi se njemu pokorila. Zavrnil me je, da to lahko storim, če se mi poljubi, toda če nečem rabiti pameti, bo mi prodal oba otroka, da ne bom zvedela, kam in komu. Povedal mi je kar naravnost, kako je nalašč Henrika zakopal v dolgove, da bi ga omehčal in pripravil k prodaji, ker je na vsak način hotel mene dobiti v svojo last, da si je Henrik izbral drugo nevesto in tako meni podrl vsako upanje."

"Kaj mi je tedaj bilo storiti, nego se vdati božji volji. Nisem se smela ustavljati, ker mi je nečlovek ostro zažugal, da otroke takoj proda, če bi se le količkaj branila. Oh, kakšno je bilo to življenje! Živela sem s strtim srcem, morala sem spoštovanje hliniti človeku, katerega sem nad vse sovražila. In vendar sem morala ubogati, ker sem se silno bala za svoja otroka. Z uboščekoma je ravnal silno osorno in trdo. osebno je na Henričku vedno kaj grajal. Dan na dan sem živela v strahu ter sem si po mogočnosti prizadevala odvrniti, česar sem se bala, da bi se mojima otrokoma zgodilo. Toda moje prizadevanje je bilo brezuspešno, vse je bilo zastonj. Neusmiljenec je prodal oba otroka. Nekega dne me je povabil, da sva se peljala na sprehod, in ko sva se vrnila, otrok ni bilo nikjer več. V obraz mi je povedal, da ju je prodal in bil je tako drzen, da mi je pokazal krvave denarje, katere je spečal za otroka. Divjala sem in obupno klela človeka, ki me je tako pahnil v nesrečo in mislim, da se me je nekaj časa bal. Pa rekel mi je, da je le na mojem obnašanju ležeče, prodana otroka še kedaj ali nikoli več videti in če ne bom mirna, se bota morala otroka za to pokoriti. Z materjo, katere otroke ima kdo v oblasti, lahko počne, kar se mu ljubi. Pomiril me je ter mi trdil, da bo otroka še kupil nazaj. Šla sem potem nekega dne po svojih opravkih mimo robske ječe; pred vrati sem videla množico ljudi in slišala sem vpiti otroka. Kar ugledam svojega Henrička, ki se je mnogim možem iztrgal in kričeč tekkel k meni ter se mene oklenil. Možje so z grdim kletjem hiteli za njim, in eden, čigar podobe ne pozabim nikoli, mu je rekel, da bo ga že v ječi spokoril in poplačal tako, da bo ga dolgo pomnil. Prosila

sem jih lepo in ponižno, toda moja prošnja je bila bob v steno. Može so se mi posmehovali, ubogi otrok pa je jokal ter me milo pogledoval. Odtrgali so mi ga in ga potem vlekli nazaj v ječo, otrok pa je jokal in klical mater svojo. Pri meni je postal nek mož, ki me je pomilovalno pogledoval. Ponujala sem mu vse denarje, kolikor sem jih imela pri sebi, da bi pri onih za me govoril. Toda odmajal je z glavo ter mi rekel, da je slišal, da je bil deček, odkar je bil kupljen, vedno trmast in neubogljiv in zavoljo tega so ga ravnokar kaznovali. Hitela sem domu, kakor bi me kdo podil in vpitje mojega otroka mi je neprenehoma šumelo v ušesih. Brez sape sem prišla v sobo k Butlerju, povedala mu, kaj se je zgodilo ter ga prosila pomoči. Toda smejal se mi je v obraz ter mi zaničevalno odgovoril: 'deček dobiva zdaj mazilo!'

"Kar je še govoril, ne vem, samo toliko še se spominjam, da sem bila kakor iz uma; zgrabila sem na mizi velik in oster nož ter sem se zapodila na hudobneža. Kaj se je pa dalje go-dilo, ne vem; zavednost me je minila in več dni sem bila nezavestna."

"Ko sem se zopet zavedla, bila sem v lepi sobici — pa ne v svoji. Stregla mi je stara zamorka. Tudi zdravnik me je obiskal vsak dan in so sploh veliko skrbeli za me. Pa kmalu sem vedela zakaj. Butler me je namreč privedel semkaj na semenj."

"Nisem verjela, da bi še kedaj ozdravela, in si tudi želela nisem. Pa v moje gorje se je zgodilo drugače. Mrzlica me je pustila in ozdravela sem. Potem sem se morala vsak dan lišpati, in prihajali so gospodje in odhajali, me ogledovali, izpraševali ter se za me pogajali. Jaz pa sem bila silno žalostna in molčeča in tako je vsakemu prešlo veselje, da bi me kupil. Naposled se mi je grozilo s tepenjem, ako se ne bi kazala brihtne in vesele. Končno je prišel enega dne neki gospod z imenom Stuart. Opazila sem, da sem se mu smilila; videl je, da me je težila velika žalost, zavoljo tega me je prijazno nagovarjal in tolažil in morala sem mu razodeti, kaj se je z mano zgodilo. Kupil me je potem in mi obečal, da bo povpraševal po mojima otrokoma in če ju najde, da bo ju kupil. Odpravil se je res v hišo, v kateri je bil poslednjič moj Henriček, toda zvedel je, da so ga prodali že nekemu posestniku ob gorenji Biserski reki. Mojo malo hčerko Elizabeto pa je zasle-

dil pri neki stari ženi, pri kateri je bila hranjena. Ponujal je za njo veliko svoto denarjev, toda zastonj. Butler je namreč o tem pogajanju zvedel ter mi je dal na znanje, da se nikari naj ne trudim, da je za nobene denarje ne dobim.

Gospod Stuart mi je bil prav dobrotljiv; imel je blizo Novega Orlina svoje posestvo, kamor me je vzela s seboj. Pa moja sreča ni dolgo trpela. Prišla je kolera in Stuart je umrl, samo jaz, ki sem iz vsega srca želela umreti, sem ostala živa. Bila sem zopet prodana; šla sem iz roke v roko, dokler sem se postarala in me je ta živinjski Legre kupil ter pripeljal sem."

S tem je Kasija prenehala. Srce ji je burno kipelo, ko je k Tomu obrnjena popisovala svoje življenje. Govorila je tako živo, da je Tom pri tem nekaj časa pozabil bolečine svojih ran in v duhu vse ž njo pretrpel, kar je prebila sama.

(Dalje prih.)

MED VOLKOVI

F. K.

PATER LIN V JEČI.

MNOGOGRAT se je pater Lin trudil za tega ali onega, toda na koncu je zvedel, da so ga zaprli. K njemu več ni mogel, ni smel. Kakor strela z jasnega — pride patru Linu pisanje, da ga imenujejo za kurata v kaznilnici. Pater Lin je bil ves iz sebe. Kolikokrat mu je pogled kradoma ušel skozi železno pregrajo med zidove, kjer so bili nesrečni jetniki. Kako rad bi jim bil ponesel malo sonca, malo sreče, rad bi jih bil obvestil, kako je doma z ženo, kako otroci sprašujejo po očetu, pa ni mogel. Zdaj pa se je železna pregraja sama od sebe odprla pred njim. Dohod in odhod mu je bil vsako uro prost.

Ko se je pater Lin predstavil ravnatelju jetnišnice, mu je ta zabičeval, kako strogi so predpisi in kako strogo je prepovedano kuratu vzdrževati kake stike jetnikov z zunanjim svetom, prinašati ali odnašati pisma in podobno. Patru Linu ti nauki niso bili po volji, toda vdal

se je, samo, da je bil v jetnišnici pri svojih nesrečnih ljudeh, o katerih je vztrajno zatrjeval, da niso hudobni, ampak samo zapuščeni in revni. Ravnatelj je odpeljal patra v njegovo sobico; ta patru ni bila všeč. Ravnatelj se je začudil, pa mu je pater dejal, da zato ne, ker nima mreže, kakor jo imajo celice jetnikov.

Bila je nedelja. Pater Lin je prišel, da bi opravil sveto mašo in še prej bi bil rad razdal listke od žen in hčerk, ki so že hodile v šolo. Skrival je prepovedano blago v rokavih, pa ni mogel z njim k jetnikom, ker mu je bil ravnatelj vedno za petami, nesicer, da bi ga nadziral, ampak ker mu je bilo patrovo vedenje in delovanje med jetniki tako všeč. Pri sv. maši je imel nagovor. Nad oltarjem je visel Križani z razpetimi rokami. Pater Lin je dejal, da jih je razpel zato, da bi vse prižel k sebi na svoje ljubeče srce, saj je tako velikodušno, vse krivice takoj pozabi, da se ljudje le pokesajo. Spomnil jih je na desnega razbojnika, kako je tudi on zadobil odpuščanje. Tako preprosto pa tako ganljivo je govoril pater Lin, da so klonile glave jetnikom in so jim solze lezle v oči. Celó sam ravnatelj si je ginjen brisal motne oči.

USMILJENI SAMARIJAN

Patra Lina so jetniki iskreno vzljubili. Saj pa je šel od celice do celice in ko je našel kakega svojega znanca z umazanih ulic, se je sklonil k njemu in ga ljubeznivo nagovoril "Revež, saj vem, da nisi kriv, ne, nisi hudoben, ne, le nesrečen si, smiliš se mi, zmotil si se, pogrēšil si, saj vem." Potem je potegnil iz rokava pismo od žene, skupaj sta brala. Pater Lin je delil z revežem gorje; jetniku so se zameglile oči. Odslej so družine skoraj vsak dan dobivale pošto ali vsaj poročila od svojcev, ki so bili zaprti. Posredoval pa je pater Lin.

Zgodilo se je, da bi se komu morala za kak prestopek v ječi poostriiti kazni. Tedaj pa je pater Lin šel k ravnatelju in ga prosil za reveža in mu predstavil njegovo žalostno stanje ter opravičeval njegovo prenaplajeno dejanje. Ne koč pa njegova beseda pri ravnatelju ni zalegla. Tedaj je šel k ravnateljovi hčerki, štirinajstletni deklici, in jo je tako nagovoril "Poznam deklico, ki je taka kakor rožica, kakor si ti, tako mlada, tako zdrava in čedna, toda nesrečna je. Ona

nima očeta, kakor ga imaš ti. Oče je tu zaprt. Zdaj pa je padla nanj še druga kazni, da bo moral sedeti v ječi še dlje za neki prestopek. Ali bi tebi ne bilo hudo, ko bi se s tvojim očetom tako godilo, ko bi ne mogla k njemu, ko bi ga ne mogla objeti in mu izkazati svoje ljubezni? Ali ne bi jokala, ko bi vedela, da je zaprt? — Vidiš, tako joka tvoja sestra tam zunaj in zdaj ji bo še huje, ko očeta ne bo domov; prosi ti zanj, da ga tvoj ata ne kaznuje!" Deklica je prosila, vrgla se očetu krog vratu in mu povedala zgodnico o oni deklici, hčerki nesrečnega očeta in — jetniku ure bolečin niso bile podaljšane.

Kristusova ljubezen ne pozna mej, vse enako objema v svoji velikodušnosti. V ječi je bil neki rabin, ki je oskrboval svoje sovornike — jetnike. Jud je bil. Hudo je zbolel, ker je bil že star. Pater Lin ga je pogosto obiskoval, mu stregel, kakor je mogel, in se prav prijateljski z njim pogovarjal. Lina ni motila rabinova judovska vera, rabin pa Linova kuta ne. Ljubezen vse zenači.

Nekega dne je bil rabin zelo slab; videlo se je, da ne bo dolgo. Vročica ga je kuhala, žejen je bil, neznansko žejen, da so se mu usta sprijemala. Prosil je patra Lina, naj mu preskrbi malo sladoleda, da se odžeja. Pater Lin odbrzi, da mu izpolni željo, stopi v slaščičarno in hiti nazaj k bolniku. Toda komaj je prišel do vrat, mu povedo, da je bolnik že izdihnil. Pater Lin se je zjokal, v roki je držal sladolec, ki mu je kapal po kuti.

V POBOLJŠEVALNICI

Oblasti so uvidele blagodejno delovanje patra Lina v jetnišnici, zato je bilo sklenjeno, da ga odlikujejo. Ko je pater Lin za to zvedel, je šel naravnost h kraljevemu zastopniku ter se začel otepati odlikovanja.

"Kaj vam ne pade v glavo? Odlikovanje! Ubogemu bosopetemu frančiškanku hočete na kuto pripeti odlikovanje! Kako bi se vendar podal križ na kuti! S takimi šalami pa kar v kraj, sicer poberem šila in kopita in grem, odkoder sem prišel."

Gospod mu je dopovedoval, da je to le hvaležno vladno priznanje za njegovo požrtvovalnost in zasluge.

"Kakšne zasluge neki? Jaz služim samo

enemu Gospodu in od njega pričakujem nagrade, pa od nikogar drugega. Če si jo bom zaslužil, mi jo bo že on dal, kadar bo njemu všeč, pa basta!"

Gospod je uvidel, da nič ne opravi, zato mu ponudi vodstvo poboljševalnice, kamor so pošiljali dečke brez staršev ali take, ki so se klatili po svetu in bili ljudem v nadlego.

"To je pa druga pesem, ako mi pa to nameravate izročiti, bom prav vesel. Tu pa gre za mladino, za zapuščeno, to je moje polje, dela se nikoli ne bom branil. Kdaj pa naj nastopim?"

"Tako, ako morete."

"Bom, neutegoma!" In pater Lin je odšel v poboljševalnico, kjer je našel veliko revščino med zapuščeno mladino. Toda njegovo očetovsko srce je kmalu pridobilo mlada srca, ki so čutila ljubezen novega očeta. Za božič je nanosil pod drevesce toliko darov, da jih je vsak izmed mladih dobil obilno.

Napravil jim je veselje, kjer in kadar jim je mogel. Sklenil je popeljati jih na izlet na božjo pot, kjer so očetje frančiškani čuvali Marijino svetišče.

S tranvajem so se odpeljali in prispeli med petjem in vriskanjem do romarske cerkve. Pater Lin je opravil sveto mašo, potem jih je odvedel v bližnji gozd, da so se do volje naigrali in naskakali. Ko je bil čas za kosilo, jih je sklical v samostan, kjer so bile že postavljene dolge mize za njegove paglavčke. Mladina je bila razigrana in vesela.

Ko so se vračali, so jih na vsaki postaji čakali ljudje, ki so se zbrali, da vidijo patrovo družino in njega, ki je slovel že daleč naokrog. Toliko so se ustavljali po poti ob neprestanih pozdravih, da so se vrnili domov z dveurno zamudo.

VIHARNI DNEVI

V predmestju, v njegovem okraju so začeli neznan ljudje, ki so prišli kdo ve od kod, podpihovati preprosto ljudstvo k upor proti takim krivičnim razmeram. Pater Lin je takoj zvedel, da so se prikradli plačani socialistični agitatorji v to predmestje, kjer so upali naloviti na limanice največ kalinov. Pater Lin je svaril in dopovedoval svojim, naj nikar ne poslušajo teh ljudi, ki so plačani; ko bodo zanetili požar, bodo zbe-

žali, drugi pa se utegnejo opeči ob tem ognju. Toda ljudje so bili našuntani in so prepričevali patra Lina, da je upor upravičen in da se njemu ne bo nič zgodilo, ga bodo že sami varovali.

Upor je res izbruhnil. To pot na deželi. Kmetje so se uprli gosposki; veter pa je pihal v predmestje in zanesel požar tudi tja, kjer je bilo že vse pripravljeno. V Linovem okraju so ljudje postavljali barikade, izza katerih bi se branili proti oboroženi sili. Pater Lin je skakal preko ograj in barikad in prosil in rotil, naj bodo pametni, pa vse ni nič pomagalo. Na pomoč so prišli delavci tudi iz drugih krajev; ti niso poznali patra Lina, zato mu je marsikdo zažugal, da bo tudi on visel, pa prav kmalu. Toda tedaj so se ženske oglasile z oken, kakor da bi strojnice zaregljale. Imele so pripravljene kupe kamenja, ki ga bodo metale na policijo, ter so žugale proti njihovemu patru Linu. Vendar so mu svetovali, naj radi varnosti ostane doma; od znancev se mu tako ničesar ni bati, lahko pa ga kdo izmed tujih, ki so prišli na pomoč, ne bi spoznal in bi se mu utegnulo kaj pripetiti.

Revolucija je izbruhnila najprej v predmestju. Ogromno ljudstva se je nabralo in ta podivjana, od velikih obljub pijana drhal se je valila preko ulic in trgov po mestu, razbijala okna, da so stekla žvenketala raz bogate palače. Po mestu so že gorele cerkve in iz daljave se je v samostan frančiškanov slišalo hrumenje množice, kakor da je divje vodovje s penečimi valovi prihajalo. Pater Lin vsega tega ni slišal. Pred Najsvetejšim je klečal v klopi, kapuco je potegnil čez glavo; ves je bil potopljen v molitev in je prosil za zaslepljene svoje brate s predmesetja, ki so se razbesneli.

Množica je hrumela po mestu in se je obrnila tudi proti samostanu. Ustavila se je pred cerkvijo. Patre je obšla groza, le Lin je še vedno klečal pred Najsvetejšim in se ni zavedal nevarnosti, ki je pretila. Zdajci prihiti zakristan in zbudi patra Lina iz molitve ter mu pove, da bodo vsak hip cerkev in samostan zažgali.

Pater Lin se zravnja, pohiti k vratom. Zadišalo je po bencinu; še trenutek, pa bi bili objeli plameni samostansko cerkev. Zdajci se prikaže pred vrati pater Lin. Ponosno stoji pred tolpo, ki zarjove, kakor zver, preden plane na svojo žrtev.

Za pest debel kamen je sfrčal nad glavami množice in zadel patra Lina v prsi. Pater Lin je

nekoliko omahnil pod udarcem, toda ostal je na mestu. Tedaj pa se iz množice začuje pove-ljujoč glas "Stojte, pater Lin je!" — Nastane grobna tišina. Množica obnemi. Pater Lin stopi naprej na kamenite stopnjice in s treso-čim, ljubeznivo očitajočim glasom spregovori: "Kaj sem vam storil, da mi cerkev požigate?" Več ni mogel, dušilo ga je v grlu in zjokal se je pred podivjano tolpo. Med množico se je čulo mrmranje, počasi se je vozil spred cerkve raz-motal in drhal je odvihrala naprej. Le štirje možje srepega pogleda so ostali pred njo. "Kaj pa vi, prijatelji, želite?" jih je ogovoril pater Lin.

"Oče Lin," je odvrnil eden izmed njih, ki je bil najbolj hudega pogleda, snel si klobuk in

dejal: "Mi bomo tu za stražo, da se vam kaj hudega ne pripeti!"

Pater Lin je naglo odšel, da bi se spet vpri-čo njih ne razjokal.

Očetje so ga že vsi zbrani pričakovali in ponavljali: "Pater Lin, ko bi vas ne bilo, bi bila naša cerkev zdaj že v plamenih in mi bi bili vsi pobiti."

Toda eden izmed patrov se je obregnil ob Lina in ga porogljivo vprašal: "Kajne, pater Lin, vi boste pa še naprej trdili, da so dobri..."

"Da", je Lin odločno odbil porogljivko in odhitel nazaj pred Najsvetejše, da se zahvali za rešitev.

(Konec prih.)

MLADA SLOVENIJA V KANADI

DOPISI IZ KANADE

P. Bernard

KANADA je v vojski. Slovenski fantje in možje niso pod orožjem, vsaj jaz za nobenega ne vem, s tem pa ni rečeno, da naši Slovenci vojske ne čutijo. Tudi zanje so se dvignile cene življenjskim potrebščinam, tudi zanje so ostale plače iste. Bojijo se, da utegne iti vsa stvar še bolj rakovo pot. Ni čudno, da blagrujejo rojake, ki so — vsaj tako vsi upa-mo — lepo na varnem v Združenih državah.

Nekaj rojakov se je od zadnjega mojega obiska preselilo iz rudniških revirjev na farme, nekaj jih je tudi odšlo v stari kraj. Na tihem, tako je videti, velika večina sanja o lastni farmi nekje v južnem Ontariju ali pa v domovini. V rudnikih, čeprav so "zlati", ne kaže ostati dolga leta, tako pravijo drug za drugim. Rudnik iz-sesa iz človeka preveč življenjskih moči.

Na farmah vejo povedati, da se da dosti čedno živeti, če je farma plačana. Ako jo pa obremenjuje "morgič", vknjižba, je stvar vča-sih dosti težka. Zelo rado se zgodi, da v do-

brih letinah pridelki nimajo prave čene. V sla-bih letinah so cene dobre, pa prodati nimaš kaj. Upnik pa ne čaka na odplačilo preko roka po-godbe. Tako je z dolgom obremenjeni farmar vedno v nevarnosti, da ga utegne zadušiti prav tista farma, ki je toliko časa sanjal o njej.

V rudniških krajih v severnem Ontariju imajo do malega vsi naši rudarji, ki imajo dru-žine, tudi lastne domove. Deloma prav čedne. To je dokaz njihove varčnosti in modrega go-spodarstva.

Žagarjeva Kristina v Kirkland Laku pravi, da je ne veseli vrniti se v domovino. Ni še dolgo v Kanadi, pa se ji je ta dežela priljubila. Hodi v High School in je med najboljšimi učenkami. Mati ji namiguje, da bo še kdaj v starem kraju listje grabila, Kristina pa zmajuje z glavo. Njen mlajši brat Tonček pa še vedno hoče imeti vsak dan žgance. Dolgčas mu je po starem kraju, ker misli, da bi tam lahko jedel žgance trikrat na dan. Kristina in Tonček morata kaj pisati

za list Ave Marija. Pa tudi Žagarjeva mama in še druge mame.

List Ave Marija je priljubljen v Kanadi in so prav malokje odrekli naročnino. Tako je prav. Le radi ga imejte, to je vaš stalni misijonar. Ponekod so rekli, da so se mu že zelo privadili in bi ne hoteli biti več brez njega. Nekateri se boje za groše in so ga odklonili. Ena žena je pa povedala, da je v njem preveč politike in ga zato ne mara. (Urednik, pazi, da ne bo politike v listu!)

Lepa hvala vsem, ki ste ponovili naročnino! Hvala tudi Jožetu Piškurju, ki me je spremljal po Kirkland Laku in Chapnut Hughsu, da je šlo vse hitreje od rok.

V neki hiši smo ugotovili, da stane naš list ravno toliko za celo leto kot galona vina. Da Ave Marija "poteče" za tri dolarje, vzame torej eno celo leto. Kako dolgo vzame, da galona vina — poteče . . . ?

Prav lepa božična drevesa so imeli v vseh hišah. Pri Knafelcovih v Chapnut Hughes so pa imeli v sprejemni sobi v kotu pod stropom tako lepe jaslice, da sem se kar zagledal. Bile so narejene po starem slovenskem načinu, dodanega je bilo pa precej okrasja kot ga poznamo tudi v Ameriki. Pravili so, da jih je postavil sam gospodar, Mr. Izidor. Ostal je zvest lepi slovenski navadi, pa tudi besedam znane pesmi: Izidor ovčice pasel . . .

V nekaterih hišah so imeli žive jaslice, ki so prišle v hišo že mesece pred Božičem. Ni bilo v njih sicer božje Dete, pač pa človeško dete, sinček ali hčerka, ki sta pa postala pri krstu tudi božje dete. Tako je bilo pri Piškurjevih, pri Winterjevih in še kje. Lepe so tudi take jaslice.

V Hamiltonu pri naši letošnji adventni pobožnosti ni bilo tako lepo kot navadno. Za manjšo udeležbo kot sicer mora že biti pravičen vzrok, ne mislim zabavljati. Pogrešal sem pa zelo tistega lepega petja, ki me je vedno navduševalo v Hamiltonu. Upam, da bo po veliki noči zopet po starem.

Pevski zbor v Kirkland Laku je še vedno delaven in složen. Ne gre brez težav, to se razume, vendar gre. Priredili so spet nekaj koncertov, deloma sami, deloma so sodelovali pri drugih prireditvah. Tudi v cerkvi se oglase od časa do časa, tako so peli letos na zadnjo adventno nedeljo in na Božič. Kar dobro so peli

in želi dosti pohvale tudi od katoličanov drugih narodnosti. Opazil sem, da se posebno trudita za napredek pevskega zbora Jože Makše in Matija Otoničar. Le vztrajno naprej!

Tudi slovenska knjižnica lepo deluje v Kirkland Laku. Ravno je prišla nova zaloga knjig, ko sem se mudil ondi. Knjižničar, Joe Piškur, mi je povedal, da je pevsko društvo prispevalo čedno svoto v ta namen. Pač lepo kulturno delo!

Razen par neprijetnih izjem vsi slovenski otroci radi govore svoj materni jezik. Čeprav so se v šoli in med tovariši že tudi angleško naučili. Videti je, da starši povsod vztrajajo pri zahtevi, da v domači hiši le slovensko govore. Hvale vredna reč!

Čul sem pritožbo, da se domovina kar nič ne zmeni za Slovence v Kanadi. Po listih in časopisih da je marsikaj brati o skrbi domovine za izseljence drugod po svetu: v Nemčiji, Franciji, Belgiji, Južni Ameriki in tako dalje. Pošilja jim učitelje, organizatorje, duhovnike, izseljenske komisarje, o Kanadi je vse tiho.

Ko sem bil poleti doma, sem čul pritožbo, da Kanada izmed vseh izseljenskih dežel najbolj molči. Kakor da so kanadski rojaki pretrgali vse zveze z domovino in hočejo shajati brez nje. Razen privatnih pisem svojim domačim se kar nič ne oglašajo s peresom preko morja, da bi javnost v domovini opozorili nase. Razni veljavni predstavniki domovine so me na dolgo in široko spraševali, kako je z našimi ljudmi v Kanadi in kako bi jim mogla domovina biti v pomoč.

Obe pritožbi kažeta, da ne ena ne druga ni preveč opravičena. Druga drugo takorekoč uničujeta. Upajmo, da se bo dalo med obema narediti most — če ne bo nesrečna vojska postavljanje mostu že naprej onemogočila.

Dovolj tega drobiža za sedaj.

ČE SE IZPLAČA . . . ?

EVROPI in v Ameriki so me moji znanci nešteto krat vprašali, kako gre z mojimi misijonkimi izleti v Kanado. Ali ljudje radi pridejo k pobožnostim? Ali jih je veliko, ki prihajajo k zakramentom, kadar jih obiščem? In še druga taka vprašanja.

Tudi v Kanadi padajo taka vprašanja, ko se snidem z vernikimi rojaki v raznim naselbinah. Kako je bilo v Kirkland Laku, kako v Timminsu, kako v Hamiltonu . . .? Ali so tam kaj bolj prišli kot pri nas? Menda vendar drugod narod še ni tako zelo odtujen Bogu kot tu pri nas . . . Tu v naši naselbini je postalo čudno žalostno . . .

Pa tudi v Kirkland Laku in Timminsu in v Hamiltonu in povsod drugod naletim na taka vprašanja. Kaj bodo iz teh besed sklepali verni rojaki, ki bodo te vrstice brali . . .?

Kaj bodo spet rekli pri sv. Štefanu v Chicagi? Morda ne več tako kot nedavno tega, ko sem slišal iz ust enega od njih: Mora že biti luštno v Kanadi, morajo že biti sijajni ljudje tam gori, ko se vam je zdelo vredno pustiti tako faro kot je naš Štefan zavolje tiste ljube Kanade . . .

Svetoštevanci dajo veliko na svojo faro, pa kdo bi jim zameril? Saj imajo na kaj biti ponosni. Toda to spada sem samo mimogrede.

Vprašanje je, če se misijonstvo v Kanadi — "izplača"?

V številkah nisem na zgornja vprašanja še nikomur odgovarjal in mu tudi ne kaže. Več kot sem tu povedal, ne bi rad ne javno ne privatno. Morebiti je še tega priznanja preveč in bi bilo lepše brez njega. Pa naj bo!

Eno je treba vedeti: Številke niso vse! Kdor se bavi z businessom, ne sme imeti le poštrevanko, temuč tudi mero in vago. Včasih malo našteje, pa toliko več natehta. Misijonstvo je že v ustih prvega in največjega Misijonarja našlo primero z ribilovom. Je povsem jasno, da ribičem ena riba dostikrat odtehta veliko število ribic. V tem je velik del odgovora na prejšnja vprašanja.

Ko sem se poslavljaj iz neke naselbine po zelo slabem uspehu in stopil reč z Bogom v verno slovensko hišo, je dejala žena:

"Pa nas vendar ne boste tako kaznovali, da bi se drugič naši naselbini izognili?"

Preden sem kaj zinil, je mož odgovoril ženi:

"Ti si pa res čudna! Zdaj Father šele prav ve, kako potrebno je, da pride. Če bi vsi prišli, bi si morda mislil: Tu me pa ni treba, saj ljudje itak radi gredo v cerkev in prejemaajo zakramente . . ."

Močna beseda! Včasih tudi duhovniku prav pride, da jo sliši. Še bolje, če jo sliši iz ust preprostega delavca, kot da bi jo bral v pobožni knjigi. Kar hvaležen sem bil zanjo.

Visoko na severu sem srečal rojaka, ki že dolgo ni videl cerkve od znotraj. Ko sem ga vprašal, če se še čuti katoličana, mi je odvrnil:

"Pa da! Kolikor nas je tu, vsi vemo, da smo se kot katoličani rodili, in želimo, da bi enkrat po katoliško umrli."

Čeprav glede katoličanstva od rojstva sem (namesto od krsta) ni ravno točno povedal in čeprav menda ni bil pooblaščen govoriti v imenu vseh rojakov v naselbini, je vendar zadel brez dvojbe misel velike večine. Kaj se prav za prav pravi "katoliško umreti", mnogim morda ni več popolnoma jasno, vsaj toliko jim je pa vendar ostalo, da ne želijo biti pokopani brez duhovnika — "kakor pes" — da rabim besede, ki tudi niso zrasle na mojem zelniku, temuč sem si jih izposodil iz ust naroda, ki ga imam v Kanadi kot misijonar bolj priliko poslušati nego sem jo imel kot župnik v Ameriki.

Vmes med katoliško rojstvo — bolje: med katoliško prerodenje v svetem krstu — in med katoliško smrt spada — katoliško življenje. To zavest so premnogi naši rojaki po svetu — žal, tudi doma v starem kraju! — iz raznih vzrokov v veliki meri izgubili. Tolažba zanje je v dejstvu, da se da — vsaj teoretično in izjemoma — vendarle kolikor toliko po katoliško umreti, čeprav leta in leta nisi nič po katoliško živel. Na mestu je sicer pregovor: Kakoršno življenje, taka smrt. Da, zelo zelo na mestu je ta pregovor. Toda če bi imel absolutno in izključno veljavo, bi pa tudi ne bilo lepih zgodeb o desnih razbojnikih, Marijah Magdalenah in tako dalje.

Jasno je, da je Kristus ustanovil svojo Cerkev predvsem za to, da uči ljudi katoliško živeti, zakaj katoliškemu življenju sledi sama od sebe katoliška smrt. Človek je pa čudna stvar. Tako rad zanemari katoliško življenje in se s tem izpostavi nevarnosti, da bo nekatoliško umrl. Posebno rad zanemari katoliško življenje, če je vržen iz razmer, v kakoršnih je rasel od mladosti, zlasti še, če pride med slabo družino in v kraje, kjer nima domače cerkve in domačega duhovnika. In to je slučaj vsepovsod, kjer so se ustanovili naši ljudje po širni Kanadi.

Zato je že sam prihod domačega duhovnika v naselbino našim ljudem opomin, pridiga in

spraševanje vesti. Da le slišijo o njegovem prihodu, to že mnogo pomeni zanje. Vedo, kaj hoče, in misel na verske resnice se jim zbudi. Je seveda gotovo, da mnoge to spravlja v kaj slabo voljo. Že sam estetični čut mi zabranjuje, da bi popisoval v podrobnostih, na kakšne sprejeme včasih naletim. Toda prav take reči dokazujejo, da se vzbuja vest in to je dostikrat človekova izredna sreča . . .

Nikakor pa tudi niso redki primeri, da sprejmejo domačega duhovnika z velikim veseljem in jim je njegov prihod v posebno tolažbo in oporo sredi slabih zgledov. Takih primerov ne smemo šteti, ampak tehati. Morebiti bi tudi taki sredi vsakdanje borbe z nasprotnimi vplivi polagoma omagali, če bi jim bila vzeta še ta opora. Saj sami povedo — o sebi in o drugih...

Je že res, ni uspehov, da bi jih človek z debelimi črkami razkazoval pred svetom. Če se pa "izplača" ali ne, naj si pa ob koncu teh vrstic vsak bralec sam odgovori!

St. George, Ontario.

Zopet se oglašam v priljubljenem listu Ave Maria. Saj zadnje čase ne vidimo nobenega dopisa iz Kanade. Mogoče ste vsi rojaki izumrli ali vas je pa vojska tako ustražovala, da vse molči. Imamo precej mladine, ki bi lahko sprejela med nami vlogo dopisovanja. Pa tudi ti naši mladi molče, da, ti še najbolj. Med stariimi se vsaj Jože Starešinič rad kaj oglasi.

Zakaj tako, mladina naša? Ko sem bila jaz v vaših letih, o, kako rada sem pisala, seveda pa še rajši čitala. Prav temu veselju svojih mladih let se imam zahvaliti, da sploh znam danes pisati in čitati, zakaj v šolo nisem hodila. Kako da ne, ne bom razlagala na tem mestu, ker bi vzelo preveč prostora.

Torej, slovenska mladina v Kanadi, kar krepko vas pozivljem, da pričnete pisati v list. Pišite, kako se vam godi v tej novi domovini in napolnite z veseljem svoje dopise, da vidimo, koliko vam je ostalo slovenskega srca. Pa ni treba pisati samo dnevnih novic, če jih morda ne veste, lahko pišete kaj drugega, kar vam primerne pride na misel. To moje opozorilo morate vpoštevati, drugače bomo prekmalu zaplaval vsi skupaj v tuje vode in naša beseda bo

začela hirati med nami.

Nekateri se nočejo spuščati v javnost, ker se boje, da bi se drugi potem posmehovali, kar kdo napiše. O, na to nikar ne glejmo. Vsem ne bo nobeden po volji naredil, saj še Bog ne more vsem ustreči. Naj le brez skrbi vsak svoje pove in pokaže, kaj je njegovo mišljenje, bomo vsaj vedeli, na kateri strani je kdo. Ali imamo kako korist od tega, da vsi tako stanovitno molčimo? Po mojem je nimamo, pa sem prepričana, da mi bo vsak pritrnil, kdor trezno in pametno misli.

Na tisoče nas je raztresenih po Kanadi, pravijo, pa si moramo priznati, da se med seboj prav malo poznamo. Opazila sem že celo, da se rojaki, ki žive v istem mestu, le malo zmenijo drug za drugega. Zakaj se ne bi bolj zblížali? Ena pot za zblížanje bi bilo gotovo redno dopisovanje v liste, zlasti v list Ave Maria. To bi bilo v korist nam samim in še našim potomcem.

Zelo razveseljivo je poročilo, da bodo naš misijonar p. Bernard posvečali Kanadi še večjo pozornost kot v preteklosti in morebiti celo med nami ostali. Zelo potrebno je res, da se med nami spet razgreje ljubezen do Boga, ki je v marsikom začela zmrzovati, ko smo bili že tako dolgo v tujini in preveč v svoje vsakdanje skrbi zamišljeni. Torej se hoče naš misijonar žrtvovati za nas in oživiti med nami zavest katoliške vere. Bog naj blagoslovi njegovo delo, mi mu pa kličemo: Dobrodošli v naši sredi kolikor največkrat mogoče!

Mary Belizoch.

IZ UPRAVE

Br. Akurzij

CALUMET, MICH. — Piše Katarina Kastelic. — Hvala, da me niste nič tirjali, čeprav je moja naročnina že potekla. Zdaj pa ponovim s to pošto. Ta list hočem imeti vedno, zakaj rajši bi bila lačna kot brez lista Ave Marija. Saj mi je v tolažbo in razvedrilo, z eno besedo, moj največji zaklad. Bog daj, da bi še mnogo mnogo let izhajal. Pozdrav vsem.

DULUTH, MINN. — Piše Ana Lampe. — Priporočam se vsem v molitev, ker sem v težavah. Že dalje časa sem bolehal, da ni bilo mogoče v cerkev. V mesecu avgustu sem pa padla tako nesrečno, da sem si nogo zlomila. Dva meseca sem bila v bolnišnici, kjer me je obiskal tudi brat Antonin. Sedaj sem doma, pa noga je kar naprej bolna. Rev. Sholar mi prinesejo sveto obhajilo na dom,

pa tudi nič ne vem, kdaj bom spet mogla v cerkev. Želim vsem srečno novo leto in pozdravljam.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Terezija Beseničar. — Sporočam uredništvu, da je zatisnil svoje trudne oči v Gospodu moj soproj, Jožef Beseničar. Umrl je 30. decembra. Bil je zvest naročnik in bralec lista Ave Maria prav od začetka. Tudi je zelo častil Mater božjo. Priporočam ga v molitev. Obenem pošiljam za svete maše in dam ga zapisati v Apostolat sv. Frančiška. Ave Maria naj pa prihaja za naprej na moje ime, ker tudi jaz z veliko ljubeznijo berem ta lepi list. Pozdrav!

GOWANDA, NEW YORK. — Piše Mrs. Vončina. — Pošiljam zaostalo naročnino in za Koledar. Tudi zana-prej bom spet poslala, kakor hitro mi bo mogoče. Lansko leto ni bilo dela, pa seveda tudi denarja ne. Ko bomo imeli boljše čase, se bomo večkrat kaj spomnili na Lemont.

Naši otroci tukaj hodijo v dobro šolo in se dosti lepega naučijo. Lani so se pogovarjali ljudje, da bodo morali katoliško šolo zapreti, ker je bilo tako malo prispevkov, da je bilo komaj za obsteti. Imamo namreč na šoli velik dolg. Mislili so postaviti tudi novo cerkev, ker stara je bila premajhna in tudi varna ni bila več. Zdaj so se pa premislili in so priredili za cerkev prostor nad šolo. O Božiču so blagoslovili tako prirejeno cerkev. Imamo za patrona sv. Jožefa. Letos smo dobili tudi oba nova duhovnika, ki sta zelo skrbna za vse. Veliko se je že predrugačilo. Večinoma radi podpiramo cerkev, kolikor moremo, seveda so pa tudi taki, ki bi najrajši še to podrli, kar imamo. Zdaj pa še to, da mi je list Ave Maria najljubši list izmed vseh. Imamo tudi angleške katoliške liste, pa zame imajo pomen samo slike v njih, ker jezika ne znam. Končno vse prav pristrčno pozdravljam.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Frances Marolt. — Z veseljem berem v listu, kako dobri ljudje darujejo za novo semenišče. Kar čuditi se moram, da se jih je toliko odzvalo. Prav je tako, saj ne bo nikomur nič manjkalo kar je daroval. Prav gotovo bo dobri Bog vsem bogato poplačal. Sedaj ob novem letu pa sklenimo, da bomo še zana-prej radi darovali vsak po svoji moči. Kar se mene tiče, tudi polagam svoj skromni dar na novi lemontski oltar, zraven pa obetam, da bom pozneje še darovala, kolikor mi bo mogoče. Pa se nas spominjajte v molitvah. Pozdrav.

JOHNSTOWN, PENNA. — Piše Mary Lovše. — Napišem par vrstic za list Ave Maria. Zelo lepo smo obhajali božične praznike. Posebno nas je veselilo, da smo mogli biti pri polnočnici kakor nekoč v stari domovini. Gotovo so bili tudi Father Cadonič veseli, ko so imeli pri sv. Ani veliko število obhajancev. Naša dekleta so pa zopet, kakor vsako leto, prav lepo prepevale božične pesmi. Pa še na dom so prišle zapeti in se niso nič ustrašile mraza. Hvala jim, vsem bralcem pa lep pozdrav.

BIWABIK, MINN. — Piše Mary Shiltz. — Sporočam žalostno novico, da sta tukaj umrli dve dobri in zvesti naročnici na list Ave Maria, Terezija Gillach, šest dni za njo pa Marija Butala. Obe sta bili po 65 let stari. Sko-

zi 30 let sta bili moji najboljši prijateljici. Ne da se popisati, kako me je ta zguba potrla. Tolažim se pač z mislijo, da ne bo preveč dolgo, ko bomo spet skupaj. Tam gori pri nebeškem Očetu ne bo več ločitve. Obe rajnici sta med boleznijo večkrat prejeli svete zakramente. Zato jima je bil Jezus gotovo milostljiv. Obe sta bili rešeni velikega trpljenja. Posebno veliko je trpela Terezija Gillach, ki je imela hudo srčno bolezen. Pa je vse junaško in brez godrnjanja prenašala. Priporočam obe dobri ženi v molitev vsem tam v Lemontu, pa tudi vsem naročnikom in bralcem po širni Ameriki. Posebno jih pa priporočam v spomin v molitvi bratu Antoninu. Ko je bil zadnjič tukaj, je še obe videl in jima rekel: Na svidenje. Pa Bog je drugače odločil, mi se moramo pa vdati v njegovo voljo. Srečno novo leto vsem!

ŠMARTNO OB PAKI, SLOVENIJA. — Piše Frančiška Tomše. — Čestitam vam Lemontčanom, da ste tako hitro postavili novo svetišče brezjanski Materi božji. Kot dosmrtna naročnica na list Ave Maria se zelo zanimam za vaš napredek. Seveda vam ne morem z denarjem pomagati, molim pa vedno prav iskreno za vaše uspehe. Preteklo poletje smo imeli tu v Nazarju veliko tretjeredniško slavnost. Očetje frančiškani so se mnogo trudili, da je vse lepo izpadlo. Bilo nas je na tisoče tretjerednikov in vsi smo bili na novo navdušeni za stvar tretjega reda. Zdaj pa želim vsem prav srečno in veselo novo leto. Pozdrav vsem čez široko morje.

PUEBLO, COLO. — Piše Margaret Mehle. — Ko sem brala o Vašem novem samostanu in Vaših bodočih novomašnikih, sem se spomnila na neko pesem, ki smo jo včasih doma v zimskem času pele in molile. Morebiti se bo komu ta pesemca dopadla, zato jo pošiljam in prosim, da jo natisnete v list.

O, srečna vsaka mati ta,
ki je rodila mašnika!
Ko mašnik se na svet rodil,
sam Bog se je tega veselil.

Kadar bo novo mašo bral
in Jezusa v rokah držal,
bo moral imeti bele roke
in čisto srce.

Zlahta tam za njim kleči
vsi imajo solzne oči
zavoljo tega veselja,
ker Bog jim tako milost da.

V spovednici bo došel,
na roki z glavo bo slonel,
bo grešnike svaril, učil,
na pravo pot jih bo vodil.

Naj bila noč al' beli dan,
bil človek truden al' zaspan,
bo šel k bolniku revnemu
pomagat mu v nebo.

WILLARD, WIS. — Piše Frank Perovšek. — Brata Akurzija morajo pa res imeti radi tam v Lemontu, ko mu na vse načine postrežejo z delom in skrbmi. Zdaj je že spet nekje na potu. Jaz predlagam — kdo glasuje za moj predlog? — da spremenimo njegovo ime za "nove metle" v "letečo metlo". Sprememba je pa mogoča le pod pogojem, da je soglasno odobrena od vseh naročnikov. Moj nadaljnji predlog bo, če bo namreč sedanji sprejet, da naši leteči metli kupimo aeroplan. In ko bo še ta sprejet, bom zahteval, da brat najprej mene zastoni pelje z Willarda v Lemont in nazaj. Glasujte vsi za moj predlog, ker sem prepričan, da se bo potem število naročnikov najmanj potrojilo.

ZAHVALE

Javno se zahvaljujem škofu Baragi, ker sem se že večkrat zatekla k njemu v raznih zadevah in sem bila vselej uslišana. — **Mary Planinšek.**

Javno se zahvaljujem Mariji Pomočnici v Lemontu in častitljivemu škofu Baragi za naravnost čudežno ozdravljenje moje hčere Mary Kobal. Zopet se je pokazalo, kako velika je nebeška pomoč, ko vsa človeška že odpove. Prilagam dar v zahvalo. — **Margaret Zaletel.**

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in škofu Baragi za uslišano prošnjo. — **Marija Gorsich.**

Prisrčno se zahvaljujem škofu Friderik Baraga za uslišano prošnjo. Bila sem nevarno bolna, v tej stiski sem se zaupno zatekla k Baragi za pomoč in res bila sem uslišana, kar tukaj javno izjavljam svojo zahvalo. V ta namen prilagam za eno sveto mašo in se mali dar v čast božjemu služabniku Friderik Baraga. — **D. Z., Joliet.**

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo in v ta namen prilagam mali dar. Pač resničen pregovor, ki pravi, da kdor se zaupno k Mariji zateče, mu ona prošnje ne odreče. — **Antonia Nemgar.**

LISTNICA UREDNIŠTVA

M. G. — Baraga še ni proglašen za svetnika, zato ne smemo pisati in govoriti: "Sveti Baraga". Molimo, da bi to čimprej smeli.

M. R., Cleveland. — Javna zahvala mora biti s polnim imenom podpisana, drugače je vse nekaj drugega ko — javna. Vaše zahvale torej nismo mogli priobčiti.

DAROVI

ZA LIST AVE MARIA in MARIJA POMAGAJ: Po \$3: J. Muhich. — Po \$2: A. Librich. — Po \$1: M. R., Mrs. H. Gainer, J. Cebasek, Mrs. M. Zaletel, D. F. — Po 75c: B. Sedmak. — Po 50c: Mr. & Mrs. Pintar, F. Dvornik, R. Požlep, A. Možina, L. Berce, Mr. J. Froyer.

ZA KRUH SV. ANTONA: Po \$2: J. Kastelic. — Po \$1: I. Jevnik.

ZA LUCKE PRI MARIJI POMAGAJ in sveti Tere-

ziji: Po \$2.50 Mr. & Mrs. M. Lukovec. — Po \$1.30: F. Hren. — Po \$1: M. Kremesec, Mrs. D. Dermes, Mrs. U. Strmole, T. Bevc, J. Novak, J. Barbes, M. Majerle, A. Jereb, Mrs. A. Malesic, L. Sustarsic, A. Robar. — Po 50c: N. N., Cleveland, L. Androjna, M. Spendal, M. Bosich, Mrs. J. Markovitz, V. Ruppe, A. Nemanich, Mrs. L. Pannian, M. Petach, M. Sajovic. — Po 35c: M. Kasel.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA: Po \$10: R. Marolt, M. Cernugej, Louis Izanc, Mrs. Mary Izanc, J. Markovich, J. Habjan, N. N., Eveleth, T. Gillach. — Po \$4: M. Kralnik. — Po \$2: J. Legan. — Po \$1: M. Legan, L. Dolinšek. — Po 50c: F. Shine, L. Shine.

SVETE MAŠE: Po \$7: A. Hochevar. — Po \$6: J. Novak. — Po \$5: H. Auserer, J. Kastelic, V. Ruppe, T. Gillach. — Po \$4: A. Jereb, H. Dolinar. — Po \$4: Mrs. A. Tomec. — Po \$2.50: Mrs. Novatsky. — Po \$2: K. Lovrin, M. Laurich, Mr. Mrs. Narobe, J. Kastelic, J. Kubel, A. Rogel, J. Vidic, J. Marinšek, Fr. Petric, M. Prasknikar, A. Dvoršak, N. N., R. Koren, M. Tkalcich. — Po \$1.50: F. Starman. — Po \$1: K. Lovnik, G. Mocivnik, M. Jarnevec, A. Kezan, F. Bergant, A. K., F. Cerar, Mrs. D. Dermus, L. Dolinsek, Mrs. & Mrs. F. Lehman, M. Hochevar, Mr. & Mrs. V. Ambrož, J. Rogel, J. Vidic, J. Hochevar, Mr. & Mrs. J. Pintar, Mrs. F. Schnellar, M. Zlimen, F. Ular, D. F., N. N., Joliet, M. Papesch, A. Nemgar, M. Tomazich, J. Zabukovec, J. Barbes, A. Raddell, K. Lesjak, Mrs. F. Mivsek, F. Videmšek, Jos. Konchan.

NOVE NAROČNIKE SO DOBILI:

Ime naročnika (ce):	Bivališče:	Ime zastop. (ce):
Frank Vidina	Pittsburgh, Pa.	Mary Cadonic
Rev. Jacob Marinsek	Italija, Europa	P. Provincial
Fr. & John Dvornik	Detroit, Mich.	F. & J. Dvornik
Mr. Mrs. M. Brezar	Berwyn, Ill.	Mr. Mrs. M. Brezar
Catherine Stukel	Joliet, Ill.	Mary Papesch
Mrs. Mary Papesch	Gardiner, Mont.	"
Frances Prhne	Cleveland, Ohio	Anna Gliha
Preč. g. M. Klinar	Jugoslavija	Miss F. Krzisnik
Rev. Alois Potočnik	Canon City, Colo.	Rev. Ambrožič
Conculat Jugoslav	Montreal, Que., Can.	"
Mrs. Rose Spilak	"	"
Mrs. Maria Badernjak	"	"
Mrs. Anna Antolin	"	"
Mrs. Katar. Tkalec	"	"
Mrs. Mary Strah	Noranda, Quebec	"
John Pezdirc	"	"
Martin Videtic	"	"
Frank Strnad	"	"
John Novak	"	"
Vinko Sustar	"	"
Martin Kenig	"	"
Anton Kaslelec	"	"
Mary Snoy	"	"
Joseph Kuplenik	"	"
Joseph Smuk	"	"
Joseph Avbar	"	"
John Flajnik	"	"
Joseph Kramar	"	"

Ime naročnika (ce):	Bivališče:	Ime zastop. (ce):	Ime naročnika (ce):	Bivališče:	Ime zastop. (ce):
Angela Klemencic	Toronto, Ont., Can.	"	Filomena Sedej	Collinswood, Ohio	Jennie Pust
Joseph Ogulin	"	"	Getrude Avesec	"	"
Martina Malesic	"	"	Pavline Mauser	"	"
Josephine Matjasic	"	"	Tončka Drenšek	"	"
Helen Nahtigal	"	"	Frances Martič	"	"
Agnes Petric	"	"	Jennie Baraga	"	"
John Magjar	"	"	Anna Jalovec	"	"
Pavlina Lovsin	Timmins, Ont., Can.	"	Mary Just	"	"
Catherine Intihar	"	"	Angela Stermole	"	"
Angela Muhic	"	"	Annie Rakovec	"	"
Mara Papež	"	"	Theresa Trobenta	"	"
Stefka Silc	"	"	Katherin Kušlan	"	"
John Mate	"	"	Mary Gainar	"	"
Stefka Hočevnar	"	"	Mary Pritekel	"	George Pančur
Frances Palcic	"	"	Leo Troha	"	"
Ivana Turk	"	"	Julia Nahtigal	"	"
Ivana Gornik	"	"	Frances Rupert	"	"
John Zupancic	Schumaker, Ont., Can.	"	Pavlina Seseck	"	"
Andrew Bonfic	"	"	Kristinca Bohinc	"	"
Miss Ann Medosh	Kirkland Lake, Ont., Can.	"	John Zulich	"	"
John Arko	"	"	Dr. Anthony Skur	"	"
Louise Malnarich	"	"	Mary Chervan	"	"
Jennie Trampuš	Collinwood, Ohio	Marg. Kogovšek	Josephine Dušak	"	"
Louis Verhovtzt	Jugoslavija, Ev.	"			
Anna Stefančič	Collinwood, Ohio	"			
Joseph Kogoy	"	"			
Mary Grill	"	"			
Annica Rebol	"	"			
Ela Starin	"	"			
Mary Cercek	"	"			
Mary Benkor	"	"			
Mary Bradach	"	"			
Anna Koželj	"	"			
Julia Urankar	"	"			
Auzeby Obolnar	"	"			
Franc Starbek	"	"			
Marija Pančur	"	"			
Mary Aupin	"	"			
Mary Orehovec	"	"			
Josephine Dolgan	"	"			
Terezinka Sedej	"	"			
Anna Novak	"	"			
Mary Race	"	"			
Martin Rakar	"	"			
Gertrude Zalar	"	"			
Annie Mramor	"	Terez. Narobe.			
Anna Krištoff	"	Matevž Leskovec			
Anna Zotler	"	"			
Frank Vidimšek	"	Jennie Pust			
Theresia Troha	"	"			
Mary Vrečko	"	"			
Mary Lovko	"	"			
Angela Grill	"	"			
Mary Martich	"	"			
Jennie Lunder	"	"			
Luka Tercek	"	"			
Annie Russ	"	"			
Frank Bittance	"	"			
Mary Novak	"	"			
Josephine Sercel	"	"			

Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPTS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

**V FOND ZA
ZIDANJE DAROVALI**

CALIFORNIA—

Porterville—Po \$5: Mrs. A. Sustarsic.

CANADA—Po \$10: Neimenovana.

COLORADO—

Pueblo—Po \$5: J. Zabukovec. — Po \$2: Mr. Mrs.
A. Gradišar. — Po 50c: Mrs. J. Novak.

ILLINOIS—

Chicago—Po \$25: A. W. Wanck.

Lemont—Po \$13.50: John Fraus.

Chicago—Po \$65: Frank Vidmar. — Po \$30: John

ILLINOIS—

Habjan. — Po \$25: Mrs. J. Zorko, Agnes Ferenchak, Mary Ferenchak. — Po \$10: Math Kremesec. — Po \$2: Mrs. F. Starman.
 Joliet—Po \$10: Mr. Mrs. F. Novlan. — Po \$2: Mrs. M. Papesh, J. Tijen. — Po \$1: N. N., Leo Dolinsek, Jr., N. N.
 Rockdale—Po \$2.50: Mr. A. Kovacic.
 La Salle—Po \$5: Mrs. J. Furlan, Mr. Mrs. F. Ajster.
 No. Chicago—Po \$25: Albert Setnicar. — Po \$1: Mrs. A. Madrich.
 Waukegan—Po \$25: Rev. M. Hiti.

INDIANA—

Indianapolis—Po \$5: Terezija Luzar.
 Delphi—Po \$2: Mrs. V. Krajić.

KANSAS—

Cherryvale—Po \$30: Družina Stepanich.
 Franklin—Po \$25: Mr. J. Dobravec.

MINNESOTA—

Eveleth—Po \$1: Mrs. A. Srinar, C. Draškovich, N.N.
 Greaney—Po \$2.50: J. Zgajnar.

MONTANA—

Dillon—Po \$25: Mrs. A. Malesich.

MICHIGAN—

Calumet—Po \$2.50: Mrs. Catherine Kastelic.
 Hesperia—Po \$2: Anton Videtich.
 St. Charles—Po \$2: Mr. J. Gričar.

OHIO—

Cleveland—Po \$25: Rt. Rev. John J. Oman, Mrs. A. Champa. — Po \$10: Mr. Anton Grdina. — Po \$5: Mrs. M. Planinshek. — Po \$2: F. Stokar, Mrs. M. Mavrinič. — Po \$1: Mrs. F. Marolt, Mrs. F. Perhne. — Po \$50: Mr. J. Resnik.
 Euclid—Po \$1: Mr. P. Zalec.
 Cleveland—Po \$20: Mr. Mrs. J. Kocin. — Po \$15: Mr. Mrs. Louis Izanc. — Po \$10: Ivanka Koželj, Mrs. A. Ponikvar, Charles Yarta. — Po \$5: Mrs. J. Asek, Mr. Mrs. J. Ponikvar, Mrs. Bradosh, Mr. Mrs. F. Narobe, Mrs. Marie Draz, Mrs. M. Gobanc. — Po \$4: Mrs. M. Zupancich. — Po \$3: Johanna Krištofelc. — Po \$2.50: Mrs. J. Barbesh, Mr. Mrs. G. Pančur, Mrs. F. Skubic, Mr. F. Vilar. — Po \$2: Mrs. M. Nanigar, Mrs. J. Volf, Mrs. J. Urankar, Frances Skulj, Mrs. M. Bradach, Mrs. M. Lovko, N. N. — Po \$1.50: Mrs. Alouise Raddell. — Po \$1.25: Mrs. M. Sustarich. — Po \$1: Mrs. M. Darovec, Mrs. J. Marolt, Margaret Porenta, Mrs. J. Hrovatin, Mrs. M. Perushek, Mr. M. Anžlin, Mrs. M. Glinšek, Mrs. J. Konchan, Mrs. L. Lovrich, Mrs. M. Zallar, Mrs. F. Sušel, Mrs. J. Brinovec, Frank Juresic, Mrs. M. Novinec. — Po 50c: N. N., Mrs. F. Dremel, Mrs. M. Malovrh, Mrs. G. Avsec, Josephine Zeman, Anna Štefančič, Mrs. A. Novak. — Po 40c: Mrs. F. Buckner. — Po 25c: Anton Kastelc, Mrs. A. Kastelc, Mr. A. Zupancich.

PENNSYLVANIA—

Sharon—Po \$10: Mrs. A. March.
 Slovan—Po \$5: M. Dvoršak.
 Steelton—Po \$12: J. Benkovič.
 Johnstown—Po \$1: Mrs. M. Jarnevič.

WISCONSIN—

Sheboygan—Po \$25: Dr. Kraljice Majnika. — Po \$7: Družina Šircel. — Po \$5: Mrs. L. Poženel. — Po \$1: Mr. Mrs. M. Repenšek.
 Milwaukee—Po \$5: Mr. S. Mohorko.
 Stetsonville—Po \$2: Mrs. J. Budan.

Dragi Striček:—

Zopet se oglašča Francka iz Morgantowna. Najprej se moram opravičiti, da ne boste mislili: Francka je pa lena! Malo je res lena. Moram pa povedati, da sem bila tudi busy. Morala sem biti za bolničarko. Moja sestra je bila bolna. Morala je iti na operacijo za vnetje slepiča. Ko so jo domov pripeljali, sem morala iti streč. Pa povem, da ni lušno biti za nursko ali bolničarko, ker so bolni ljudje tako sitni. (Oho, kaj bo pa sestra rekla?)

O, ko bi Vi vedeli, Striček, kako gre čas hitro naprej. Vsake počitnice tako hitro minejo. Potem pa spet vzeti bukve v torbo in hajdi na bus. Vozim se vsak dan po 24 milj v šolo. Zdaj pa končam in se drugič spet kaj oglašim. Pa z Bogom, dragi Striček!

Francka Zupančič.

Dragi Striček:—

Sram me je, da bi se podpisala na koncu tega pisma. Ampak sem rekla, da bo moja novoletna resolucija ta, da Vam bom večkrat pisala kot v letu 1939. (Pa ne-pozabi, kaj si sklenila!)

Ali tudi Vas tako mrzaz trese tam v Lemontu kot nas trese tukaj v Johnstownu? Upam, da ne. Le fajn kurite, da ne boste zmrznili. (Hvala za dober svet. Takoj sem še malo naložil v peč. Upam, da boš tudi Ti tako naredila.)

Kdo bo pa potem pisma bral in tiskal, če bi Vi zmrznili? (Saj jih tako malo dobim od mojih otrok, da bi jih še zmrznjen lahko čital . . .) Vožim Vam vse najboljše za milostpolno novo leto. Vaša

Rezika Tomec.

Dragi Striček:—

Ne mislite, da sem bila lena, ko nisem pisala. To pa že ne. Bila sem vedno kaj zaposlena, kakor sem še vedno. Pisma dobivam od vseh strani Jugoslavije, da ne morem vseh sproti odgovoriti. Ko še enega ne odgovorim, dobim že drugo. Pa ni nobenega, da bi mi pomagal. Morda bo kdo, ki bo bral te vrstice, prišel na pomoč. Zares bi bila zelo vesela.

Imela bi tudi Vam zelo veliko pisati, ker še nisem vsega povedala, kar se je zgodilo pri nas preteklo poletje. Samo nekaj stvari bom omenila, saj če bi hotela vse popisati, bi vzelo cele strani.

Ne smemo pozabiti tako hitro, da so nas preteklo poletje obiskali gg. duhovniki iz starega kraja, in sicer č. g. Oven iz Št. Vida pri Stični in č. g. Demšar iz Škofje Loke. Potem pa še č. g. Kazimir Zakrajšek. Ta gospod so gotovo vsem bralcem tega lista znani. Vsi trije gospodje so imeli zanimiva in poučna predavanja in govore, da smo jih z velikim veseljem vsi poslušali.

Kakor je bilo že popisano, so imela skupna društva Najsv. Imena velik shod na Šukletovih farmah. Bila je zelo velika udeležba. Tudi Črički smo imeli priliko peti na tej slavnosti, ki je bila narejena v korist lemontskega semenišča.

Ravno tisti dan je bil tudi dan slovenske pesmi v Gordon Parku, kjer smo peli vsi mladinski in odrasli zbori. Zbrala se je velikanska množica ne samo Slovencev, ampak tudi drugih narodov. . . Vsi so radi poslušali in hvalili slovensko pesem.

Preteklo poletje smo imeli tudi velikansko manifestacijo, ko so vsi narodi proslavljali svoje kulturne vrtove. Bilo je jako veliko narodnih noš različnih narodov in tudi razna društva so prišla v svojih pestrih uniformah. Tako krasnih skupin v narodnih nošah še nismo videli v Clevelandu.

Največjo slavnost smo praznovali mi Newburžani, ko smo blagoslovili ogelni kamen svoje nove cerkve. Blagoslovili so kamen naš pomožni škof McFadden. Bil je sijajen dan in vsem so obrazi od veselja in pričakovanja žareli.

Imeli smo tudi več prireditev in domačih veselic. Tudi naš Ave Maria Club, ki dobro napreduje, je imel svoj izlet na Černetovih farmah. Oh, kako so Černetova teta dobra in gostoljubna! Kako so nas varovali, da bi se kateri kaj ne pripetilo. Pristrčno se jim zahvaljujemo za prostor in vse dobrote. Po hribih smo tekale, maline nabirale, se dobro opraskale, jabolka smo pa celo domov prinesle. Z eno besedo rečeno: Imele smo velik good time. Samo, žal, da naš Striček ni mogel z nami na tisti izlet. (Oh, saj res!)

Zdaj pa končam, da ne bo vse skupaj predolgo. Lep pozdrav vsem. — Vaša

Vikica iz Newburga.

VIKICA PISMA DOBIVA

P. Bernard

To je tista Vikica, ki se včasih pri Našem Stričku oglašča. V Newburgu je doma, po domače povedano: Pod zvonom svetega Lovrenca v Clevelandu. Saj bi vam ve-

liko lepega o njej povedal, pa se bojim, da bo tudi sama te vrste brala. Morebiti bi se ji potem kaka prevzetnost v dekliško glavico splazila. Zato naj samo nekaj o tem dekliču povem.

Slovenka je Vikica taka, da Ljubljanani manjka takih Slovenk. Kajšele Clevelandu in drugim ameriškim Ljubljanam! Ali še ne veste, kaj je naredila lani enkrat?

Ljubljanskemu "Slovencu" je poslala dopis, da bi rada kaj pisem dobila iz domovine od slovenskih otrok. Tam so brali in brali tisti dopis, in začela so pisma romati čez veliko lužo. Sam ne vem, koliko jih Vikica že ima. Bojim se pa, da jih je vojska ustavila. Jaz sem jih nekaj pobasal, ko sem Vikico obiskal pred odhodom čez morje. Mislil sem jih pripraviti za Koledar, potem so mi pa oči nagajale in druge take reči. Bom pa zdaj kar v listu nekatera priobčil, da jih še kdo drug bere, ne samo Vikica in moja malenkost. Saj je škoda, da bi Vikica in njeni dopisovalci vso to reč tako tajno držali.

Jaz rečem in pravim: Če bi bilo še dosti takih Vikic v ameriški- in kanadski-Sloveniji, bi se ne bilo treba na vse strani pritoževati, da smo si tujeji Slovenci doma in Slovenci po svetu. . . Ja, ja, tako je!

Zdaj pa kar na delo in berimo nekaj pisem, ki jih je Vikica iz domovine dobila. Na primer:

Draga tovarišica!

Učiteljica nam je pokazala Tvoje ljubko pismo v Slovencu. Na njeno pobudo Ti pišem, dobra Vikica. Tudi jaz sem iz Clevelanda, prav za prav iz Euclida. Štiri leta sem tu, da sem se naučila slovensko govoriti in pisati. Nimam nobenega stika s kako svojo sošolko. Čisto so me pozabile. Zato pa še rajši Tebi pišem.

Kot otrok sem šla rada, kamorkoli sem mogla. Nekega dne me je mama vprašala, če ne bi hotela k stari mami v Slovenijo. Nič nisem pomislila, kar brž sem rekla: Da! To je bilo okoli konca julija. 27. avgusta sem pa že bila na poti. Bila sem v 14. letu. Do New Yorka me je spremljal Mr. Kolander. Na ladji sem bila sama. Po sem se kmalu z marsikom spoznala. Pot po morju mi je bila prekratka. V Parizu so mi malo razkazali. Nisem dosti videla, pa je bilo vse zelo zanimivo.

Drugo jutro sem se vsedla na vlak. Da bi bila šla vsaj v drugi razred! Tako sem se morala potikati po tridih klopeh in se prekladati sem in tja ves dan in celo noč. Ne morem Ti pa opisati krasnih krajev, ki sem jih videla. Človek mora to krasoto videti z lastnimi očmi. Posebno pokrajine v švici.

Drugi dan ob osmih sem vendar enkrat prišla v Ljubljano. Tu ni bilo nobenega domačega, da bi me odpeljal v Novo mesto. Zato me je peljala tja dol gospa Rus od francoske linije. Bilo je ravno v nedeljo 8. septembra, ko sem prišla domov. Nikogar ni bilo doma, samo dekla je bila na dvorišču. Poiskala je staro mamo, ki me je hitro spoznala, čeprav me poprej še nikoli ni videla. Koncem septembra sem že vstopila v šmihelu v meščansko šolo. Tu učijo sestre De Notre Dame. Gotovo tudi Ti hodiš v sestersko šolo. V začetku je bilo zelo težko, ko nisem znala dosti govoriti. Saj sama veš, kako sem približno znala. Za eno besedo sta prišli dve angleški. Tako je vsaj bilo pri nas, ne vem, če je tudi pri vas. Starši, ki priganjajo svoje otroke, da se morajo učiti slovenski, nekaj dosežejo. Če se pa starši ne brigajo, morajo otroci polagoma tudi vse tisto pozabiti, kar so se naučili v najnežnejši dobi.

Zdaj že četrto leto teče, kar sem tu. Prvo leto sem zdelala šolo le bolj na slepo srečo. Drugo leto je prineslo že prav dober uspeh. Tretje je bilo samo dobro, zdaj me pa čaka — matura.

Zelo sem se privadila tu. Težka bo moja ločitev. Zdi se mi, da težja kot je bila ločitev od lastne matere. Tu sem marsikaj lepega in dobrega videla ter se naučila. Ne vem še zagotovo, mislim pa, da bom zapustila to preljubo slovensko zemljo julija in se vrnila v Cleveland.

Seveda Ti nisem napisala vsega, kar mi je sililo v pero. Sem se bala, da bi bilo predolgo. Zanimivo je pa vse, kar sem doživela. Ko pridem nazaj v Ameriko, se bova itak videli. To bo moje največje veselje. Takrat Ti bom vse natančno povedala.

Moje sošolke Ti tudi pišejo. Vemo, da tudi tam radi čitate, kako je tu v domovini. Pa tudi Tvoje sošolke naj pišejo nam. Zbudi jih, da se nam oglase. Naša dekleta bodo z velikim veseljem brale. Zdaj pa za enkrat dovolj.

Lepo pozdravlja Tvoja nova prijateljica,
Josephine Medvešek.

Draga Vikica!

Dolenjska, ki je tudi znana pod imenom "Dolina gradov", zavzema velik del slovenske zemlje. Ima pa žalostno in veselo zgodovinsko ozadje. Naši kmetje so prestajali velike muke pod krutimi in brezsrčnimi graščaki.

Središče Dolenjske je Novo mesto. Je staro mesto, o čemer pričajo lesene hiše nad Krko, ki se vije mimo Novega mesta. Turki so to mesto zažgali. Če stojiš na novoemškem mostu, prav lepo vidiš vso okolico. V ozadju so Gorjanci, mogočni očaki, porasli z zelenimi gozdovi. Vsak si zaželi na te čudovite Gorjance. O njih je veliko pisal naš Janez Trdina. Vidi se tudi Trška gora z vinogradi.

"En hribček bom kupil,
bom trto sadil.
Prijatle bom vabil
in sam ga bom pil."

Štiri ure od Novega mesta je obširno Krško polje. Sama ravan, le tu pa tam kak grič. Ljudje so dobri, gostoljubni in prijazni. Vsak lahko ve, da je Dolenjska lepa in vina bogata dežela. Spoštujmo jo!

V okolici Novega mesta je velika šmihelska fara. Ena največjih na Dolenjskem. Stara je že nad 600 let. Jaz hodim v šmihelsko samostansko šolo. Zdaj pa lep pozdrav od Tvoje
Marice Skedel.

Draga Vikica!

Moji starši so na Jesenicah že deset let. Zato je to mesto meni drago. Stanujemo na postaji. Moj ata je restavrater. Imam še enega brata, ki je še majhen. V šolo hodi v Ljubljano, jaz pa v Šmihelu.

Naj Ti opišem jeseniško postajo. Je zelo velika. Ima tudi podzemeljski predor, ki vodi na drugi peron. Na prvem peronu so trije tiri železnice. Ena proga pelje proti Kranjski gori in Mojstrani, potem pa v Italijo. Druga proga vodi proti Lescam—Bled, kjer je kraljeva postaja, od tam v Kranj, kjer so velike tovarne, potem pa v Ljubljano. V Kranju je pokopan naš največji pesnik Prešeren. V Ljubljani je glavno križišče slovenske bahovine.

Z drugega jeseniškega perona pa vozi železnica sko-

zi Karavanke v Nemčijo. Ena proga pa proti Bledu. Na Bledu je grad Suvobor. Tja hodi naši kraljeva rodbina poleti na oddih. Grad je zelo lep. Leži ob obali jezera. Okoli gradu je krasen park.

V sredini jezera je otok. Na otoku je cerkev. V cerkvi lahko vsak zvoní. Legenda pravi, da je treba zvoniti in naenkrat prenehati. Če se zvon še potem trikrat oglasi, se bo zvonarju vsaka želja izpolnila. Jaz sem že poskusila in se je vse uresničilo.

Pred našo restavracijo na Jesenicah gojimo lepotično grmičje in cvetlice, nageljne, kapucinarice in tako dalje. Imamo tudi palme in lavorike. Kadar je vse v cvetju, je kar veselje pogledati. Na desni strani postaje je vrt železničarjev, tudi posejan z mnogimi cveticami. Sredi vrta je vodomet. Zelo lep je pogled zvečer na postajo z železniškega mostu. Videti je kakor z zvezdicami posejano nebo.

Kadar se vračajo naši rojaki v domovino, pridejo navadno skozi Jesenice. Tako jih je prišlo lansko leto več skupin. Z velikim veseljem smo jih sprejeli. Prinesli smo jim lepe šopke rož, nageljnov, rožmarina in roženkravta. Na postaji so bili tudi govori v pozdrav rojakom iz tujine. Bili smo do solz ginjeni.

Vikica, mogoče boš tudi Ti kdaj prišla s tako skupino v domovino pogledat. Ko se boš pripeljala na Jesenice, ne pozabi, da Te pričakuje Tvoja nova prijateljica. Oglasi se pri meni.

Naj še to povem, da imam strica v Clevelandu. Morebiti ga poznaš. Piše se Maks Malešič. Modni krojač je in ima trgovino. Večkrat nam kaj piše in pove, kako je v Ameriki. Pozdravi ga.

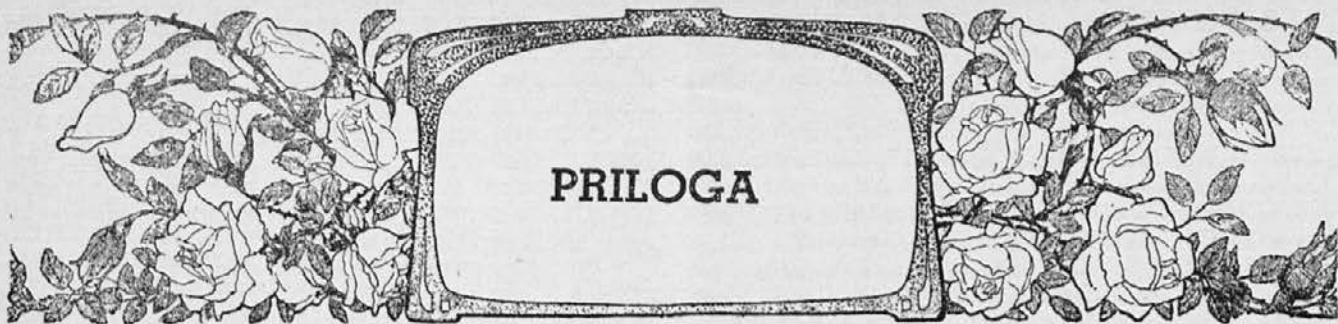
Pa tudi Ti sprejmi lepe pozdrave od Tvoje
Bože Malešič.

POZIV IN NAROČILO

P. Bernard

Spet se je prikazala v našem listu MLADA SLOVENIJA IZ KANADE. Mnogi se je boste razveselili. Saj ste malo godrnjali, da je ni bilo več. Ampak — čigava krivda? To je čudno, da je skoraj zmerom tisti kriv, ki ni kriv. Nekateri so rekli, da je krivda pri listu, nekateri, da je pri uredniku, nekateri celo, da je — pri meni. V resnici je pa krivda bila pri vas, pri vas, pri vas — pri tistih, ki ste včasih pisali, pozneje pa pero v koruzo vrgli. Zdaj pa veste.

Pa ne bom še naprej godrnjal, tudi vi ne godrnajte več. Pozivljem vas pa, tudi naročam vam, da spet poiščete v koruzi puško, ne puško, pero poiščite in začnite spet pisati. Jaz bom že po svoje pripravil in porival, ampak, vsega tudi ne smete od mene pričakovati. Res je, da sem se skoraj popolnoma med Kanadčane zapisal, ampak s tem ni rečeno, da vas drugih ni več v Kanadi. Torej še enkrat in prav krepko Pozivljem in naročam.

Z GRIČKA ASIZIJ

S. MARIJA KALISTA KRŠMANC, O.S.F.

Šolska sestra

“**P**RIDI, moja nevesta, pridi . . . Boš kronana . . . Ranila si moje srce, moja nevesta, moja sestra . . . Pridi, moja ljuba . . .”

Teh besed visoke pesmi ljubezni sem se spomnila, ko smo dobili poročilo o lepi smrti naše ljube sestre Kaliste. Gotovo je z besedami Skrivnega Razodetja vsa blažena odgovorila: “Gotovo, hitro pridem. Amen. Pridi Gospod Jezus.”

In je prišel kot evangelijski tat za nas čisto nepričakovano. Ne za s. Kalisto. Vse življenje se je pripravljala na njegov prihod. Mera njenih dobrih del je bila polna. Njena duša je bila kot drevo obloženo z zrelim sadjem, ki samo še čaka, da ga kdo otrese . . . Zato se pa tudi smrti ni bala. Večkrat nam je v življenju rekla, da ne more razumeti, da se nekateri ljudje boje umreti. “Jaz se pa Jezusa čisto nič ne bojim,” je otroško pripomnila. To zaupanje v neskončno dobroto in usmiljenje Jezusovo jo je spremljalo vse življenje in tudi na smrtni postelji se ga je oklenila. Bog ga je poplašal s tem, da je umrla kot smejo umirati svetniki: Vsa vdana, vesela, polna veselega pričakovanja . . . Blagor ji!

S. Kalista je zagledala luč sveta v Beskah

pri Vrhniki l. 1893. Po dovršeni domači šoli je obiskovala gospodinjski tečaj, kjer se je seznanila z našimi sestrami. Leta 1914 je dobila redovno obleko. Polnih 25 let je preživela v našem redu, v delu za Boga in male, katere je tako zelo ljubila. V Mariboru je napravila skušnjo za učiteljico ženskih ročnih del.

Ravno takrat se je v Ameriki začel širiti naš delokrog. S. Kalista je s krvavečim, a vendar veselim srcem doprinesla veliko žrtev: Vzela je slovo od domovine, od dragih in se podala v Ameriko, kamor je dospela 23. jan. 1920. študirala je na De Paul University, kjer je dobila diplomu učiteljice.

Njena prva postojanka je bila pri fari sv. Družine v Kansas City, Kans. Potem je bila par let v Chicagi pri sv. Trojici in pri sv. Štefanu. Tudi v Steeltonu je učila na slovenski šoli. Od tam je romala nazaj v Kansas City k Sv. Družini, kjer pa je med letom zbolela. Morala je v prov. hišo v Lemont, da si počije in se pozdravi. L. 1933 so jo poslali v Sheboygan, kjer je delovala do svoje blažene smrti.

S. Kalista je bila mirna, tiha duša. Vsa skromna, preprosta, ljubezniva, polna sestrinske ljubezni. Kot predstojnico so jo sestre ljubile; bila jim je skrbna, ljubeča mati. Otroci so jo oboževali in jo ubogali, ker so jo ljubili. Znala je pot do otroškega srca: Veselost, smehljaj na ustnicah, srčna dobrota, umevanje otroških križcev . . .

Sheboygančanom je s. Kalista zrastle v sr-

ce. To so pokazali, ko so jo ob priliki njene 25 letnice redovnega življenja 15. okt. 1939 veselo presenetili. Še lepše so se ji pa oddolžili za delo, katero je 6 in pol leta vršila med njimi, s tem, da so plačali za njo mnogo sv. maš. To so cvetici, ki dehte v večnost in ki jih je pokojna silno vesela. Gotovo bo še posebno goreče prosila za ljudi, med katerimi je umrla . . .

S. Kalista je vseh 20 let, ki jih je preživela v Ameriki, bila bolehná; vendar je delala, dokler je mogla. Nekako 5 tednov pred Božičem ji je pa začel želodec tako zelo nagajati, da je morala iskati zdravniške pomoči v bolnišnici sv. Nikolaja. Upala je, da bo smela Božič obhajati med svojimi sestrami, ker se ji je precej zboljšalo. Pa je morala prenesti veliko žrtev — svoj zadnji Božič na zemlji je preživela v bolnišnici. A ni tožila. Par dni po praznikih je smela domu. Samo 2 dni je bila med svojimi, ker se ji je zopet stanje poslabšalo. Zdravnik je dejal, da ni druge pomoči kot operacija. Ko je odhajala iz hiše v bolnišnico je dejala: "Morda je to moja zadnja pot. Najbrž se ne bom vrnila." Morda je slutila, da bo kmalu odšla v boljše domovino.

V nedeljo pred operacijo je prejela svete zakramente. "Sedaj pa bi kar rada umrla, ko sem tako lepo pripravljena," je dejala kar zadovoljno.

V ponedeljek je šla pogumno na operacijsko mizo: Srečno je prestala. Zdravniki in sestre so imeli najlepše upe — še, ko se ji je poslabšalo. Ona je pa trdila, da bo umrla. V sredo popoldne je prosila, da bi ji podelili zakrament sv. poslednjega olja. Vedno slabša je postajala. Proti večeru je prosila svoje sestre, ki so žalostne stale okrog postelje, naj z njo molijo sv. obljube. Na prošnjo sestre, naj še moli za zdravje, je odvrnila, da ne more, ker tako rada umrje. Nobene prošnje, nobene želje ni imela pred smrtjo, samo to: Da bi ji vse sestre odpustile, če je katero kdaj razžalila. Dejala je, da gre rada v vice, samo, naj je sestre ne puste dolgo tam. Naj ji z molitvijo pomagajo v nebesa, ona jim bo pa iz nebes vračala. Č. g. župnika je prosila, naj ostane pri njej in ji da vesoljno odvezo. Vsaki sestri je podala roko v slovo in jo stisnila. Ko je g. župnik molil molitve za umirajoče, je molila z njim in pri zadnjem odstavku je mirno, brez kakega vidnega

smrtnega boja, zletela njena duša v božje naročje.

Priče njenega odhoda v boljše domovino so bile sestre treh redov. Spogledale so se in šepetale: "Kako krasna smrt!" Skoro so ji zavidale . . .

Pogrebni obredi za pokojnico so se vršili v petek zjutraj v cerkvi sv. Cirila in Metoda. Pridigal je č. g. župnik Rudolf Potočnik v dveh jezikih: slovenskem in angleškem. Najlepša mu hvala! Enako ženam, ki so nosile krsto in vsem, ki so darovali za sv. maše: Iskren Bog plačaj! Tudi vsem, ki so se udeležili pogrebne sv. maše.

Truplo drage sestre je imel v oskrbi pogrebni zavod Gerend, ki jo je tudi peljal v Lemont. Spremljale so jo tamkajšne sestre in s. provincijalka. Pogreba na pokopališču sv. Alfonza v Lemontu so se udeležile vse sestre naših bližnjih postojank. Prispelo je tudi mnogo Čikažanov. Vsem: Bog povrni!

Prav iz srca se želimo zahvaliti za slovesno sv. mašo in pogrebne obrede č. gg. frančiškonom.

Tebi, naša draga sestrica, pa naj bo lahek sen v tuji zemlji! Pravzaprav ni tuja, saj čakaš vstajenja v družbi sester, s katerimi si širila kraljestvo božje v srcih slovenske mladine.

Sneg tiho pada na Tvojo gomilo. A zima mine . . . Vrnejo se ptički, zacvele bodo rože. Iz groba vzklije novo življenje . . . Zima življenja je sedaj že za Teboj! Že se veseliš večne pomladi . . . Že Te ogrevajo žarki večnega Sonca . . . Spominjaj se nas, ki še moramo skozi zemske viharje in žalujemo za Teboj in plakamo, a se obenem veselimo, da si na varnem, da je trpljenje minilo, da si srečna . . . In Tvoji mamicí, ki v domovini žaluje za Teboj, vrži z nebes rožo tolažbe . . .

DAROVI ZA ŠOLSKE SESTRE do 14. januarja, 1940.

Dr. Kraljica Majnika, Sheboygan, Wis.	\$25.00
Dr. sv. Petra in Pavla, Bradley, Ill.	25.00
Dr. sv. Alojzija, Chicago, Ill.	25.00
Dr. sv. Jožefa, Crested Butte, Colo.	20.00
Dr. Marije Sedem žalosti, Pittsburgh, Pa.	13.00
Dr. sv. Lovrenca, Cleveland, Ohio	10.00
Dr. sv. Ane, Chicago, Ill.	10.00
Dr. Kraljica Majnika, Strabane, Pr.	10.00

Dr. sv. Neže, Waukegan, Ill.	10.00
Dr. sv. Jožefa, Rock Springs, Wyo.	7.00
Hrvatska Žena broj 1, Chicago, Ill.	5.00
Dr. Marija Vnebovzeta, Universal, Pa.	5.00
Dr. Vitezov sv. Jurija, Waukegan, Ill.	5.00
Ženska Zveza, Nottingham, Ohio.	5.00
Dr. sv. Štefan, Rice, Minn.	5.00
Dr. sv. Cirila in Metoda, Euclid, Ohio.	5.00
Ženska Zveza, Pittsburgh, Pa.	5.00
Dr. Marija Zdravje Bolnikov, Kemmerer, Wyo.	3.00
Dr. sv. Patrika, Girard, Ohio.	3.00
Dr. sv. Franciška, San Francisco, Cal.	2.50
Podr. ženske Zveze, Maple Heights, O.	2.00
Dr. sv. Cirila in Metoda, E. Helena, Mont.	1.50

DRUGI DAROVI

Bradley, Ill. — Po \$10: Rev. Raymond Bernou, John Lustig & Family. — Po \$5: Antonija Drašler, Mrs. John Drašler, Mr. Nick Morentič, Dr. A. Goodwin, Mr. & Mrs. Michael Smole. — Po \$2: Mr. McCoy, Mr. & Mrs. Križan, Mrs. Mary Lustig, Mr. John Pasdirtz, Charles Ponikvar, Mrs. E. G. Stelter. — Po \$1: Frances Drašler, Mayme Drašler, Stua Augusta, Mrs. Anna Mesec, Mr. Joe Starasinič, Mr. Joseph Grill, Mrs. Starasinič, Agnes Cizel, Roman Klepec, Mrs. Elizabeth McCarthy, B. J. Studer, Helen F. McCarthy, E. O. Arrington, Agnes Cizek, Mary E. Right, Mrs. Louis Beland, Mrs. Emile Mailloux, Louis Kavaney, Mrs. George Monette, Mrs. Fred Langlois.

Hrvaška župnija sv. Trojice, Chicago, Ill., 154.00. Imena priobčimo drugič.

Po \$50: Neimenovana. Po \$20: Rev. John F. Fuerst, Summit, Ill. — Po \$10: Neimenovana, Mrs. Antonia Požin, Mrs. Potočnik, Rock Springs, Wyo., Neimenovana, Lorain, Ohio, Mrs. Rose Ziberle, So. Chicago, Ill. — Po \$5: Mr. Grdina, Cleveland, Ohio, I. K., Mrs. John Budan, Stetsanville, Wis., Mrs. John Kvule, Strabane, Pa. — Po \$2.50: Mr. Anton Kovačič, Rockdale, Ill. — Po \$2: Mr. Frank Dokl, Milwaukee, Wis., Rev. Julij Slapšak, Mary Drešar. — Po \$1: Mrs. Terezija Bevc. — Po 25c: Mrs. Anna Berry, Lockport, Ill., Mrs. Margaret Smarker, Joliet, Ill.

Sotrudnice, ki so prodale knjige po \$10:

Chicago, Ill.: Mrs. Mary Drešar, dve; Mrs. Margaret Yudnik, eno; Mrs. Ana Grum, eno;

Mrs. August Gregorich, eno; Mrs. Margaret Duller, eno; Mrs. Bonča, eno; Mrs. Katarina Foys, eno.

Pueblo, Colo.: Mrs. M. Fear, eno.

Strabane, Pa.: Francis Tomsic, eno.

Prisrčna hvala in "Bog plačaj" vsem darovavcem tudi že naprej tistim, ki še bodo kaj darovali.

Šolske sestre v Lemontu.

JUNIORS' CORNER

ST. VITUS JUNIOR H. N. SOCIETY

Cleveland, Ohio

Dear Father Editor:

For the past few years our family has been receiving your wonderful religious monthly, the "Ave Maria." Every month I read it but took only a passive interest in the articles.

Now I'm beginning to realize it's tremendous importance. Since I have the opportunity to meet many people that read and absorb all the beneficial value of your monthly magazine, I closely observed their reaction to it. Actually our people of Slovenian extraction grope for enlightenment. About them everywhere are writings, considered as trash, filth and radical beyond reasoning. With confidence they turn to your sincere literature each month. As a student of research and a Slovenian, I've delved into the literature produced by our people. Thus, I've made a thorough study of books like "Jerney's Justice" by Ivan Cankar. Then Louis Adamic's books have often left me perplexed. I shudder when I wonder just what would eventually become of our Slovenian Catholic people, if they had only this kind of reading material. Magazines, such as your publication, help to keep the Slovenian people on the right moral track.

My reason for writing to you was to bolster your journalistic ambition by my insignificant opinion. As an editor I know what a little encouragement means.

Enclosed is a little sheet I edit monthly for our little Junior Holy Name club here, in Cleveland, Ohio. I get a great deal of enjoyment in publishing the Junior's Journal. However, I desire to do greater work along the same lines when I graduated from High School this coming June. Your criticism would please me immensely.

Please excuse my typing, Father. My alibi is that I just got the typewriter recently and I hammer away on it rather crudely. However, I'm going to learn this complicated business if it takes me till Doom's Day.

A sincere Slovenian admirer,

Tony Orehek.

Winner of this month's letter contest: Lucinka Terskan, Euclid, Ohio.

Dear Father,

I regret and apologize that I have not answered your letter sooner. But, the only excuse I can offer is, that I was very busy. I was very glad to receive your letter and I hope mine will not bore you.

No doubt you are wondering how I manage to keep myself so very busy? I will write about what I have been doing. Perhaps you read the "American Home" our Slovenian paper? If you do read it you surely read my article in both the Slovenian and English sections. The article was about my thrilling experience when I wrote a letter to Helen Keller. She is the famous deaf and blind lecturer and author. After I had written the letter to Miss Keller, she sent me her book "Helen Keller's Journal" with her signed autograph. I was indeed very fortunate, as my tutor said. The happy experience has also been published in our "Euclid Echo" the Euclid School Paper and "The Euclid Observer," our local paper. However, I must not write too much of myself and so I will not write more on this topic.

My school has kept me quite occupied and I also wrote a letter to "The Catholic Girl Magazine" and received a large number of letters which I haven't answered yet.

My schoolwork is getting along rapidly; we have just finished reading "Romeo and Juliet." This week we shall begin studying famous poets. I am looking forward to the latter study with enthusiasm.

Concluding, I extend to all the best wishes and greetings for a Happy and Prosperous New Year.

Yours sincerely,

Lucinka Terskan.

Winners of the "Happy New Year" Contest: Julia Skubitz, Ely, Minn.; Elsie Muha, Chicago; Anthony Konechnik of Morgantown, Ind.; Mary Skrabc of Cleveland; Sophie Matkovic of Joliet.

"My Valentines,"

Won't all of you Juniors be my Valentine? It's when I receive a cheerful letter from you that I feel perked up. Fact is, I've received just bundles of letters and have not had room for them all. Some I've answered, many will be answered soon. Slowly they will be printed in the Corner. You know, I just decided to send Valentines to every Junior who writes before St. Valentine's Day. Better get busy.

Contest this month looks hard, but it ain't even a little bit. Just try it and you'll soon see how easy the colors (come out in the wash).

Congratulations to all the Contest winners but especially to Lucinka. The latter has been ill for some time, a "shut-in" but is really a sweet little girl. Her experience with Miss Helen Keller was really thrilling. The Juniors in the East have no doubt read about it in their local papers. You're a lucky girl, Lucinka!

Lent is just around the corner. Again you'll have to make little sacrifices for our Lord: that candy, chewing

gum, cake and pie; shows, movies . . . yes, everything counts. Anyway, Sunday is NOT a day of Lent but we should try to be faithful in little things for our Lord's sake. Your Valentine, The Juniors' Friend.

ST. VALENTINE

Valentine was a holy priest in Rome, who, with St. Marius and his family, helped the martyrs in the persecution under Claudius II. He was captured and sent by the emperor to the prefect of Rome. The latter commanded St. Valentine to be beaten with clubs and afterwards to be beheaded. He died for Christ on the 14th of February, about the year 270.

It is related that while Valentine was in prison, his friends were very sad. They tried to reach him in prison and help him to escape. But Valentine would not permit them to risk their lives—it meant death by torture for everyone. He wrote them a letter, telling them he was prepared and happy to die for Christ. They also should rejoice with him and not be sorrowing.

Thus, the custom of sending Valentines originated. They are meant to be a cheerful message of love and loyalty, and not a mean way of making fun of people we dislike.

CANDLEMAS DAY — PURIFICATION

Early in February, i.e. on the second day of the month we celebrate the feast of the Purification of the blessed Virgin Mary. The purest of the pure, the Virgin-Mother of God Himself! She was certainly not bound to obey the Jewish law, which demanded that, after giving birth to a child, a woman must visit the temple to be purified. But Mary obeyed that law and made an offering of a pair of doves in order, no doubt, to teach us all by her example, to obey the One, True, Holy Church of God established on earth through the inspiration of the Holy Ghost some thirty years later. Purification Day is also called: "Candlemas Day." Our Holy Church advises that on this feast, the faithful make an offering of candles to the Church in place of the sacrifice prescribed by the Jewish law and more so in commemoration of the prophecy of St. Simeon. When Our Lady came to the temple to be purified and to present Our Lord to His Heavenly Father—St. Simeon profecied that Jesus would be a light of revelation to the world. For eight hundred years Holy Church has Solemnly blessed the candles on this day.

—Marie Nasenbeny of Joliet.

I HAVE FOUND TODAY

I've shut the door on yesterday, its sorrows and mistakes. I've locked within its gloomy walls past failures and heartaches. And now I throw the key away to seek another room, and furnish it with hope and smiles and every springtime bloom. No thought shall enter this abode that has a hint of pain, and every malice and distrust shall never therein reign; I've shut the door on yesterday and thrown the key away. Tomorrow holds no doubt for me since I have found today.

—Author Unknown.

- SPOMINSKA PLOŠČA -

Po sledečem redu bodo zapisana imena ustanovnikov, patronov, častnih lastnikov in častnih zidarjev novega semenišča na ustanovni plošči samostana.

USTANOVNIKI:

K. S. K. J., Joliet, Ill.	(1000)	Dr. sv. Barbare št. 23 KSKJ. in dr. sv. Ane št. 123 KSKJ, Bridgeport, O.	(260)
Very Rev. M. Sava, Shakopee, Minn.	(500)	Slovenska Ženska Zveza, Chicago, Ill.	(200)
Družba sv. Mohorja, Chicago, Ill.	(400)	Rev. F. Turk, San Francisco, Calif.	(200)
Holy Name Societies, Cleveland, O.	(400)	Neimenovani, Waukegan, Ill.	(200)

PATRONI:

Busy Bee Girls, Chicago, Ill.	(150)	Rev. S. Derengowski, Joliet, Ill.	(100)
J. Petrovich, Chicago, Ill.	(150)	Neimenovani, Bridgeport, Conn.	(100)
Mr. in Mrs. A. Jelencich, Chicago, Ill.	(110)	Ludwig Košnik, Chicago, Ill.	(100)
Mr. in Mrs. Andrew Hochevar, Joliet, Ill.	(106)	Mr. in Mrs. H. Schier, Danbury, Conn.	(100)
Mr. in Mrs. Motz, So. Chicago, Ill.	(106)	Dobrotnica, Milwaukee, Wis.	(100)
Louis in Anna Zlogar, Steelton, Pa.	(105)	Rev. J. Vrhunec, McKees Rock, Pa.	(100)
Gregor Gregorich, Chicago, Ill.	(103)	Dr. sv. Štefana, šte. 1, KSKJ. Chicago, Ill.	(100)
William Martin, Lemont, Ill.	(100)	John Sever, Chicago Ill.	(100)
Družina Andrew Ogrin, Waukegan, Ill.	(100)	Anna Lampe, Duluth, Minn.	(100)
Mrs. Ivana Kirn, Waukegan, Ill.	(100)	Rose Znidar, Milwaukee, Wis.	(100)
K. Triller, Whiting, Indiana	(100)	Simon Setina, Joliet, Ill.	(100)
Matt Ulasich Sr., Ironwood, Mich.	(100)	Mr. in Mrs. J. Potokar, Cleveland, O.	(100)
Družina Stepanich, Cherryvale, Kans.	(104)	T. Bevc, West Allis, Wis.	(100)
Rt. Rev. John J. Oman, Cleveland, Ohio	(100)	Mr. in Mrs. John Kegel, West Allis, Wis.	(100)
Neimenovan, Waukegan, Ill.	(100)	Neimenovani, Renton, Wash.	(100)

ČASTNI LASTNIKI:

Frank Vidmar, Jr., Chicago, Ill.	(90)	J. Benkovič, Steelton, Pa.	(50)
Družina Lavrich, Joliet, Ill.	(80)	N. K. & Co., Kansas City, Kansas	(50)
Dr. Marija Pomagaj, 78 KSKJ, Chicago, Ill.	(75)	J. Ovnick, La Salle, Ill.	(50)
U. Kožarič, Ottawa, Ill.	(70)	Rev. Frank Srebernak, Monroe, Mich.	(50)
Joseph Knafelc, Chicago, Ill.	(65)	Dr. sv. Petra in Pavla št. 62 KSKJ., Bradley, Ill.	(50)
Katoliška društva v Strabane, Pa.	(61)	Dr. sv. Jožefa, št. 53, KSKJ., Waukegan, Ill.	(50)
Družina Šircel, Sheboygan, Wis.	(61)	Dr. sv. Magdalene, 162, KSKJ. Clev., O.	(50)
Dobrotnica iz Duluth, Minn.	(60)	John Poljak, Argo, Ill.	(50)
Math. Kremesec, Chicago, Ill.	(56)	Veronica Ruppe in družina, Brooklyn, N. Y.	(50)
Leo Jurjovec, Chicago, Ill.	(55)	Rev. M. J. Butala, Joliet, Ill.	(50)
Anton Bogolin, Sr., Chicago, Ill.	(55)	Dr. Vitezi sv. Florijana št. 44 KSKJ. So, Chicago, Ill.	(50)
Mr. Frank Vidmar, Sr., Chicago, Ill.	(54)	J. Atzenbeck, Omaha, Nebr.	(50)
Mrs. F. Marolt, Cleveland, Ohio	(51)	John Dobrauc, Franklin, Kans.	(50)
A. J. Darovic, Chicago, Ill.	(50)	Dr. sv. Cirila, Sheboygan, Wis.	(50)
Mr. Mrs. M. Smoley, Bradley, Ill.	(50)	Dr. žena, Chicago, Ill.	(50)
Družina Jalovec, Argo, Ill.	(50)	Mrs. F. Prelog, Detroit, Mich.	(50)
Mr. in Mrs. Frank Lipoglavsek, West Allis, Wis.	(50)	A. Grdina, Cleveland, Ohio	(45)
Dr. Kráč. Mater fare sv. Družine, Eveleth, Minn.	(50)	A. Prijatelj, Corning, Calif.	(45)
Gabriel Puhek, Chicago, Ill.	(50)	Mrs. Mary Drčar, Kansas City, Kans.	(42)
C. Jeglic, New York City, N. Y.	(50)	Mr. in Mrs. R. Zihlerle, So. Chicago, Ill.	(40)
Pevsko dr. Zarja, So. Chicago, Ill.	(50)	Mrs. F. Marolt, Milwaukee, Wis.	(40)
Neimenovani, Milwaukee, Wis.	(50)	Mr. in Mrs. M. Trinko, Chicago, Ill.	(36)
Družina Gasper Drasler, Waukegan, Ill.	(50)	Neimenovani, Milwaukee, Wis.	(35)
Družina John Zakovich, Argo, Ill.	(50)	John Habjan, Chicago, Ill.	(35)
Dr. sv. Anne št. 127 KSKJ., Waukegan, Ill.	(50)	Mr. in Mrs. J. Ponikvar, Cleveland, O.	(34)

I. Račić, Chicago, Ill.	(33)	Joseph Dolar, Danbury Conn.	(25)
Mary Smrekar, Cleveland, O.	(30)	Henry Mertel, North Bergen, N. J.	(25)
Mr. in Mrs. J. Kocin, Cleveland, O.	(30)	Altarno dr. sv. Cirila, New York City, N. Y.	(25)
Josephine Anzlovac, Brooklyn, N. Y.	(30)	Rev. John F. Fuerst, Summit, Ill.	(25)
Rev. Michael Golob, Bridgeport, Conn.	(30)	Družina John Petrovčič, Waukegan, Ill.	(25)
Altarno dr. sv. Janeza Vian., Highland Park, Mich.	(30)	Deceased Ursula Konda, Joliet, Ill.	(25)
Marke Golovitch, Lemont, Ill.	(30)	Dr. Marije Pomagaj št. 79 KSKJ., Waukegan	(25)
Mrs. Amelia Virant, Ely, Minn.	(30)	Rose Usnik, Dunlo, Pa.	(25)
Neimenovani, Minnesota	(30)	Frank Poppesh, Chicago, Ill.	(25)
Mr. in Mrs. F. Ribich, Sr., Chicago, Ill.	(27)	John Spilak, Chicago, Ill.	(25)
Mr. in Mrs. Michael Hochevar, Joliet, Ill.	(26)	Dr. sv. Jurija, Chicago, Ill.	(25)
Mr. J. Dobravc, Franklin, Kans.	(25)	Frances Russ, Cleveland, O.	(25)
Dr. Kraljice Majnika, Sheboygan, Wis.	(25)	Dr. sv. Alojzija, 47, KSKJ. Chicago, Ill.	(25)
Mrs. A. Malesich, Dillon, Montana	(25)	Dobrotnica, Chicago, Ill.	(25)
Rev. M. J. Hiti, Waukegan, Ill.	(25)	Mr. Mrs. M. Ursich, Joliet, Ill.	(25)
Albert Setnicar, No. Chicago, Ill.	(25)	Sola sv. Štefana, Chicago, Ill.	(25)
John Pichman, Chicago, Ill.	(25)	Slov. Ženska Zveza, Podr. št. 2, Chicago, Ill.	(25)
Mr. Mrs. L. Mergole, So. Chicago, Ill.	(25)	Dr. sv. Neže, Chicago, Ill.	(25)
Mrs. A. Bregar, Sheboygan, Wis.	(25)	Carl Medosh, So. Chicago, Ill.	(25)
Dr. Marije Čistega Spočetja, Pueblo, Colo.	(25)	Dr. sv. Jožefa, št. 169, KSKJ., Clev., O.	(25)
Slov. Ženska Zveza, Highland Park, Mich.	(25)	Mr. in Mrs. Pirš, Cleveland, O.	(25)
Neimenovani, Joliet, Ill.	(25)	Dr. Marija Čist. Spoč., 85, KSKJ., Lorain, O.	(25)
A. Ovnick, La Salle, Ill.	(25)	Joseph Oblak, Chicago, Ill.	(25)
Frank Opeka, Waukegan, Ill.	(25)	Dr. Kršč. žena in mater, So. Chicago, Ill.	(25)
F. Drassler, Bradley, Ill.	(25)	Third Order of St. Francis, Highland Park, Mich.	(25)
Mrs. Barbara Verbanetz, Pittsburgh, Pa.	(25)	Young Ladies Sodality, Highland Park, Mich.	(25)
M. Melavec, Cleveland, O.	(25)	St. Joseph Soc. No. 7 KSKJ, Pueblo, Colo.	(25)
Dr. Kršč. Mater, Collinwood, Cleveland, O.	(25)	Bogovich Family, Cleveland, O.	(25)
F. Savel, Cleveland, O.	(25)	Mr. in Mrs. F. Pirc, Cleveland, O.	(25)
Rev. Albin Gnidovec, Rock Springs, Wyo.	(25)	Mr. in Mrs. J. Roitz, Cleveland, O.	(25)
J. Krizman, Cleveland, Ohio	(25)	F. Perovsek, Willard, Wis.	(25)
F. Lubich, Joliet, Ill.	(25)	Mrs. A. Levar, Milwaukee, Wis.	(25)
St. Anna Ct. 1034 WCOF, So. Chicago, Ill.	(25)	P. Marn, Lemont, Ill.	(25)
Rev. Kazimir Zakrajšek, Jugoslavija	(25)	Mr. in Mrs. J. Slapničar, Joliet, Ill.	(25)
Rev. Geo. Kuzma, Joliet, Ill.	(25)	Mr. in Mrs. S. Jenko, Bulger, Pa.	(25)
Miss M. Šimec, Highland Park, Ill.	(25)	Družina Bambich, Fredonia, Kans.	(22)
CASTNI ZIDARJI:			
Mrs. M. Wolsich, Chicago, Ill.	(21)	Neimenovani, Bridgeville, Pa.	(20)
Mr. G. Lovric, Chicago, Ill.	(20)	A. Korelc, Lemont, Ill.	(20)
Mr. Mrs. F. Gabrenya, Cleveland, O.	(20)	Neimenovani, Joliet, Ill.	(20)
John Mlakar, Chicago, Ill.	(20)	Mr. Alex. Omers, So. Chicago, Ill.	(20)
Mr. in Mrs. Andrew Koren, Chicago, Ill.	(20)	J. Trontell, So. Chicago, Ill.	(20)
M. Lesiak, San Francisco, Calif.	(20)	Družina Math Leskovec, Cleveland, O.	(20)
Mrs. Cesar, San Francisco, Calif.	(20)	Dobrotnica, Ely, Minn.	(20)
J. Ivanetich, San Francisco, Calif.	(20)	Družina Erjavec, Joliet, Ill.	(20)
John in Josephine Pintar, Burgettstown, Pa.	(20)	John Kochevar, Chicago, Ill.	(20)
Frank in Mary Pangre, Anaconda, Mont.	(20)	Mr. in Mrs. Frank Culik, Joliet, Ill.	(20)
Gabriel in Albion Benedict, Whiting, Ind.	(20)	Mr. in Mrs. Ponikvar, Cleveland, O.	(20)
Agnes in Gizella Gaspar, Bridgeport, Conn.	(20)	Mrs. F. Modic, Cleveland, O.	(20)
Družina John Gregorka, Waukegan, Ill.	(20)	M. Flajnik, Cleveland, O.	(20)
Mr. in Mrs. Jos. Strubel, Detroit, Mich.	(20)	J. Gerbetz, Lemont, Ill.	(20)
Družina J. Marn, Ely, Minn.	(20)	Družina Ovca, Astoria, N. Y.	(20)
John Prisel, Cleveland, Ohio	(20)	Rev. F. in A. Scheringer, Rapid River, Mich.	(20)
Rev. V. Vodušek	(20)	Mrs. J. Troya, Berkeley, Calif.	(20)
Frank Grill, Chicago, Ill.	(20)	Martin Blaj, Chicago, Ill.	(20)
Veronika Rojko, Chicago, Ill.	(20)	Romarji iz Waukegan, Ill.	(20)
Dobrotnik, West Allis, Wis.	(20)	Družina Kness, Cleveland, O.	(20)
B. Malnar, Kansas City, Kans.	(20)	J. Budan, Stetsonville, Wis.	(19)

Mr. Mrs. John Fraus, Lemont, Ill.	(23)	Mr. Mrs. Louis Izanc, Cleveland, O.	(15)
Mr. Mrs. Joseph Kocin, Cleveland, O.	(20)	Frank Jalovec, Argo, Ill.	(15)
Družina Mary Papesh, Joliet, Ill.	(18)	George Vukovich, Compton, Calif.	(15)
Dr. Marije Pomoćnice Kristjanov, št. 165 KSKJ., West Allis, Wis.	(18)	Slov. Z. Zveza, Podr. št. 84, New York, N.Y.	(15)
Mr. in Mrs. P. Prah, Sr., Chicago, Ill.	(18)	Leo Zakrajšek, New York, N. Y.	(15)
Anton Knaus, Sr. & Family, Sheboygan, Wis.	(17)	Anton Zagorc, Wilkes Barre, Pa.	(15)
Mrs. M. Koshmerl, Monterey Park, Calif.	(17)	Dr. sv. Družine, št. 136 KSKJ., Willard, Wis.	(15)
Mr. in Mrs. A. Jakše Sr., So. Chicago, Ill.	(17)	Steve Zabcich, Chicago, Ill.	(15)
Mr. in Mrs. F. Narobe, Cleveland, O.	(16)	A. Marinshek, Cleveland, O.	(15)
Mrs. J. Smrekar, Harrieta, Mich.	(16)	Frank in Julia Skuble, Argo, Ill.	(15)
Holy Name Society, Euclid, O.	(15)	Mr. in Mrs. Frank Ferk, New York, N. Y.	(15)
Mr. in Mrs. M. Omerzel, Chicago, Ill.	(15)	Ursula Crnkovic, New York, N. Y.	(15)
Mr. J. Pelko, La Salle, Ill.	(15)	F. Cvenk, Chicago, Ill.	(15)
J. Zorko, Chicago, Ill.	(40)	J. Kosmerl, Cleveland, O.	(15)
A. Judnich, San Francisco, Calif.	(15)	Geo Raly, Milwaukee, Wis.	(15)
Družina John Ivsek, Rock Springs, Wyo.	(15)	Josephine Videc, Rockdale, Ill.	(15)
Mr. in Mrs. John Stangar, Doylestown, O.	(15)	Mr. in Mrs. Frank Papesh, Joliet, Ill.	(15)
A. Požun, Johnstown, Pa.	(15)	Mrs. Anna Novak, Cleveland, O.	(15)
Dr. Marija Pomagaj št. 174, Willard, Wis.	(15)	Mr. in Mrs. F. Kvaternik, Eveleth, Minn.	(15)
Društvo Mater, Bridgeport, Conn.	(15)	Mr. in Mrs. J. Stariha, San Francisco, Calif.	(15)
		Mr. in Mrs. J. Milavec, Sheboygan, Wis.	(15)

LEMONTSKA LESTVICA

Fara sv. Štefana, Chicago, Ill.	\$4,006.33	Fara sv. Štefana v Borštu (Minn.)	162.00
Manjše naselbine v Illinois	2,003.75	Fara v Lorainu, Ohio	159.00
Fara sv. Marije, Waukegan, Ill.	1,352.00	Manjše naselbine v Indiana	159.00
Fara sv. Cirila, New York, N. Y.	1,112.75	Fara v Indianapolis, Ind.	144.30
Fara sv. Jožefa, Joliet, Ill.	1,027.25	Naselbine v Washington	132.25
Glavni odbor KSKJ, Joliet, Ill.	1,000.00	Naselbine v Montani	125.50
Fara sv. Marije, Collinwood, Ohio	755.20	Manjše naselbine v Ohio	125.05
Manjše naselbine v Minnesoti	647.00	Fara v Pittsburghu, Penna.	116.00
Fara sv. Jurija, So. Chicago, Ill.	642.75	Naselbine v Kaliforniji	113.50
Fara sv. Vida, Cleveland, Ohio	624.00	Fara v Rock Springs, Wyo.	104.50
Manjše naselbine v Pennsylvaniji	616.93	Naselbina v Omaha, Nebr.	100.00
Fara sv. Janeza in sv. Trojice, Milwaukee, Wis.	534.50	Fara v Barbertonu, Ohio	98.05
Fara sv. Cirila, Sheboygan, Wis.	468.05	Manjše naselbine v Michigan	91.35
Fara sv. Janeza, Detroit, Mich.	432.00	Manjše naselbine v Wisconsin	70.00
Fara sv. Križa, Bridgeport, Conn.	407.00	Fara v Chisholm, Minn.	66.60
Fara v San Francisco, Calif.	403.00	Fara v Soudan, Minn.	55.50
Fara v Kansas City, Kans.	327.50	Fara v Hibbing, Minn.	49.50
Fara v Johnstownu, Penna.	321.10	Fara v Leadville, Colo.	47.25
Fara sv. Lovrenca, Cleveland, Ohio	321.15	Fara v Calumet, Mich.	39.00
Fara v West Allisu, Wis.	305.00	Naselbine v Kanadi	37.50
Fara v La Salle, Ill.	299.85	Mrs. Agnes Ferencak	25.00
Naselbina v Bridgeport, Ohio	290.50	Mary Ferencak	25.00
Fara v Eveleth, Minn.	270.32	Fara v Denver, Colo.	31.50
Fara v Forest City, Penna.	265.00	Manjše naselbine v Missouri	21.00
Fara v Willardu, Wis.	243.75	Fara v Gilbert, Minn.	19.85
Manjše naselbine v Kansas	223.75	Naselbine v Oregonu	18.00
Naselbina v Argo, Illinois	217.50	Fara v Tower, Minn.	14.00
Gl. odbor Slov. Žen. Zveza, Chicago, Ill.	200.00	Naselbine v Utah	14.00
Fara v Duluthu, Minn.	199.25	Naselbine v Idaho	10.00
Fara v Ely, Minnesota	198.00	Naselbine v Texasu	10.00
Fara sv. Kristine, Cleveland, Ohio	197.25	Naselbine v West Virginia	7.00
Manjše naselbine v Colorado	196.95	Naselbina v Iowa	3.00
Fara v Steeltonu, Penna.	183.50	Naselbine v Arkansasu	2.50
Fara v Pueblo, Colo.	173.95		

\$22,383.66

V UPRAVI "AVE MARIJA"

(P. O. Box 608, Lemont, Ill.)

si lahko naročite marsikatero potrebne stvari.

NA PRILIKO:

SLOVENSKE MOLITVENIKE. Vse vrste molitvenikov imamo na razpolago. Samo pišite, katerega želite in takoj vam bo postreženo. Upravnik vam bo na željo poslal imenik in cenik teh molitvenikov.

ANGLEŠKE MOLITVENIKE. Mlajši člani vaše družine morda rabijo tega ali onega. Zakaj naročiti drugod, ko lahko podpirate svojo ustanovo? Na navadni poštni karti izrazite svoje želje in z obratno pošto bote prejeli zaželjeno.

RAZNE KIPE IN SVETNIŠKE SOHE. V razni velikosti jih ima naša Uprava. Kip Srca Jezusovega, Marijinega, Lurške Matere božje, sv. Ane, sv. Antona, sv. Jožefa in druge. Po najnižji ceni si jih lahko nabavite ravno pri nas.

ROŽNE VENCE VSEH VRST imamo in **KRIŽE** vsake velikosti. Noben kristjan naj ne bo brez tega svetega znamenja. Cena po velikosti in kakovosti.

PRIPRAVO ZA PREVIDEVANJE BOLNIKOV, KROPILNIKE, ŠKAPULIRJE, karmelske in tretjeredne. Tudi **OBREDNIK** in **PRAVILNIK ZA TRETJI RED.**

Cenik molitvenikov

Pot k Bogu	od 75c do \$1.50
Večna molitev	\$1.50
Slava Gospodu	\$1.50
Sveta Ura	od \$1.00 do \$1.50
Nebeška tolažba	od \$1.00 do \$1.50
Dnevi v Bogu	od 35c do 70c
Večer življenja	od \$1.00 do \$1.50
Družinski molitvenik	40c
Skrbi za dušo	po \$1.00 in \$1.50
Kvišku srca	po 50c in \$1.00
Hoja za Kristusom	75c

Angleški molitveniki

The Cath. Girl's Guide	od \$1.50 naprej
My Prayer Book	od \$1.50 naprej
The Young Men's Guide	od \$1.50 naprej
The New Missal	od \$2.00 naprej
The Pocket Manual	po 50c in \$1.25
Ave Maria	po 75c in \$1.75
Key of Heaven	po 75c in \$1.50
Key of Heaven (vel. tisk)	po 75c in \$1.50
The Cath. Bible	po \$1.50 in \$2.00
The Comm. Prayer Book	75c in \$1.50
The Child's Prayer Book	po 15c in 95c

Ti molitveniki so vsi tiskani z velikimi črkami, kateri so prav priporočljive za starejše ljudi.

Naročite si lahko tudi **SVETO PISMO, HOJO ZA KRISTUSOM** in vse druge novejšje molitvenike, ki so izšli v domovini. Pustite, da jih vam naročimo.

Če hočete katere druge molitvenike v angleškem jeziku, samo naročite jih. Je še mnogo drugih, ki bi jih morda vaši mlajši želeli, takoj vam jih lahko dobimo.

Morda si želijo to ali ono knjigo za branje, tudi s temi vam lahko postrežemo. Vzelo bi seveda nekaj dni, predno vam jih lahko naročimo iz tuje knjigarne.

Najboljšo garancijo zavarovalnine

jamči vam in vašim otrokom

**KRANJSKO-
SLOVENSKA**

**KATOLISKA
JEDNOTA**

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA PODPORNNA ORGANIZACIJA V AMERIKI
ki posluje že nad 45 let.

PREMOŽENJE: \$4,400,000.00

ČLANSTVO: 35,500

SOLVENTNOST KSKJ ZNAŠA 119.80%

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri najboljši, pošteni in nadsolventni podporni organizaciji Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnine, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema pod svoje okrilje moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta.

K. S. K. Jednota izdaja najmodernejše vrste certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. Jednota je prava mati vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te mogočne in bogate katoliške podporne organizacije, potrudi se in **PRISTOPI TAKOJ!**

GLAVNI URAD:

351-353 NO. CHICAGO STREET,

JOLIET, ILLINOIS